

CLOWN

MILKO VALENT

SADRŽAJ

Napomena o elektroničkom izdanju	1
 RASUTI DIJAMANTI	 2
 <i>XX. stoljeće, jesen</i>	 7
1. /	8
2. <i>Obični vrtovi</i>	9
3. <i>Drvored</i>	12
4. <i>Magična klopka. Sućutna elipsa</i>	13
5. /	19
6. /	20
7. /	21
8. <i>Bijelo Štene</i>	25
9. <i>Argentinski tango mic-mic</i>	29
10. /	33
 ODBACIVANJE	 35
11. <i>Soba Doménikosa Theotokópoulosa</i>	37

12. <i>Žute tipke (psiho-ksilofon)</i>	49
13. EROTIČKE ČIPKE / (TRODIJELNI WC-VEZ)	64
14. <i>Grupna terapija</i>	78
15. <i>Bacanje kocke</i>	116
uvodna membrana	
16. <i>Grčenje (šesta noć)</i>	133
putovanje prijestupnika	
17. <i>Opasni modeli</i>	145
Clown u sarkofagu	
18. <i>Otvaranje jezgre</i>	153
sjemenke povratka (žute bobice)	
19. /	166
izrezbareno-pisano	
20. /	179
O autoru	180
Impresum	182

Prvo izdanje *Clowna* objavio je 1988. Izdavački centar Rijeka iz Rijeke. Ovo drugo izdanje romana gotovo u potpunosti odgovara prvom izdanju; autor je samo ispravio brojne sitne greške i prvu verziju terapijske psihodrame *Piknuti piknjicu pisaljkom po piknji (plaidoyer po pički)*, koju je u bolnici napisao fiksijski junak Boris Clown, zamijenio je proširenom verzijom (povećan je fond riječi koje počinju slovom **p**, ali je struktura teksta psihodrame ostala ista).

RASUTI DIJAMANTI*

Tako glasi naziv ankete koju je proveo Međunarodni institut za neobična istraživanja** iz Londona. Ta opsežna anketa, vrlo pažljivo sastavljena, obuhvatila je uzorak od oko sto tisuća ljudi sa svih pet kontinenata. Svime je rukovodio Arnold S. Green, znanstvenik svjetskog ugleda i jedan od najagilnijih ljudi te organizacije. Akcija je otpočela u lipnju 1978, a završila krajem rujna iste godine. Rezultati ankete sabrani su u knjigu koja se pojavila već u siječnju 1979. s kritičkim predgovorom A. S. Greena i njegovog najbližeg suradnika L. Armstronga, da bi se polovinom ožujka našla na mojem radnom stolu.

Upravo u to vrijeme radio sam na romanu *Clown*. Jednog popodneva, tek toliko da malo predahnem, uzeh s pozamašne hrpe nepročitanih knjiga tu nedavno nabavljenu anketu-knjigu s podnaslovom *O kazalištu*. Nemarno sam prelistavao glomazni svezak, kad najednom opazih naslov otisnut masnim crvenocrnim slovima: *Clown, dvadeseto poglavlje*. Lecnuh se, a na trenutak i protrnuh; popodnevnu opuštenost smijenila je osobito napregnuta pažnja čitanja. Još istog dana, oduševljen pročitanim poglavljem, odabrao sam nekoliko meni najizvršnijih anketnih odgovora s namjerom da ih ovdje predočim i tako podijelim neočekivano nađeni užitek s čitaocima istančana sluha, s onima koji se – unatoč svemu – još mogu oduševiti ponekim neobičnim istraživanjem: putem u nepoznato.

O. K. P.
(onaj koji priča)

* Scattered Diamonds

** International Institute for Unusual Researches

* * *

Iz poglavlja *Clown, dvadeseto poglavlje* (str. 323 – 411):
Clown? Ne znam...hm... aha... nešto kao dvorska luda. Eh!

Ugo Rottondo, brijač,

Udine, Italia

... upoznati clowna, upoznati barem jednog takvog čovjeka pa makar i djelomično, mislim, značilo bi spoznati da je svijet nedokučiv...

Ivan Mrkuš, demonolog,
V. Grđevac, Croatia

Čujte, to je tip čovjeka koji je neprekidno tužan. On je sigurno tužan, ja u to vjerujem. On obično radi u cirkusu, jasno, i zabavlja mase. Kruha i igara, znate. A to je gadan posao. Nije nikakvo čudo što mnogi od njih polude. A i slabo su stimulirani; rijetko se netko od njih obogati. Oni su nesretni ljudi, bezbožnici, izgubljeni u svemiru; ne vjeruju ni u što, a ja takve ne volim. Na primjer: ne postoji takav novac za koji bih ja pristao da budem clown!

Trees van der Tauden, plantažer tulipana,
Haarlem, Holland

Što da vam odgovorim? Većina clownova, profanum vulgus, me ne zanima. Ako želite mogu vam kazati svoje mišljenje o onoj, tako naročitoj, pojavi clowna koja se naziva ALBUS HORROR i koja je najmanje poznata u svijetu?! (Anketar je potvrdno klimnuo glavom. – Op. A. S. Green) Vidite, neka vrlo ozbiljna i vrlo tražena pa čak i vrlo poučna, ali, na žalost, javnosti teško dostupna istraživanja, ustanovila su da se clown ALBUS HORROR, u izrazito slobodnu prijevodu – BIJELI UŽAS, poput rijetkog povrća ili fantastične biljke ipak tu i tamo pojavljuje: otprilike jedan na tristo milijuna ljudi. A to je, priznat ćete, malo! Ja sam imao sreću da sretnem takvog čovjeka. Taj susret ne mogu opisati; toliko me se dojmio da sam zapamtio čak i datum: četvrtak 16. lipnja 1904. A imao sam tada samo dvanaest godina. Nije suvišno dodati, onako usput, i ne sasvim nevažnu činjenicu da takav clown voli sve rijetko: rijetke monsune, ljude, minerale; rijetku arhitekturu; rijetki zrak; rijetke umake; rijetke umotvorine bez nastavljača itd. Međutim, čini se, u naravi svijeta sve je postavljeno krivo u odnosu na ono što bi on bio spreman smatrati pravim, tako da se clown unatoč svojim beskrajno dugim naporima spram rijetkog, zapravo bavi običnim, banalnim, čestim... ne uvijek, ali ipak...; povremeno pati od bijelog straha, užasa praznine, a to su takozvani napadi

gustih resa beznačajnosti... ("Baš ste pogodili o čemu sam sklon govoriti", prekinuo je načas prilježno izlaganje stari profesor uzimajući dah. Anketar je i na ovom mjestu potvrdno zatresao glavom. Op. A. S. Green)... A tko je i što je clown teško je odgovoriti; izvanredno je mučno proniknuti njegovu srž. No ukoliko ga sretnete, odmah ćete znati da je to on. Već prvi pogled na nj, bolje reći u njegove oči, dovoljan je da se osjeti mogućnost čarobne vidovitosti koju on posjeduje; on je djelatni čarobnjak, umjetnik boje, zvuka ili riječi; hrabar je: svladao je put znanja; učitelj je: naučava stvarnu stvarnost; učenik je: uči od sjena sivevremenog i čudesnog; okrutan je: kažnjava sve one koji nisu u stanju istovremeno razgovarati s kamenom, pticom i čovjekom, kažnjava ih nepostojanjem; zabrinut je i nježan: htio bi strgnuti masku, ali oklijeva, boji se da bi od prejakog svjetla njegovog ogoljelog i razotkrivenog ja mogao stradati i on i bića koja su mu na neki neobjašnjiv način draga; surov je i podrugljiv: sve loše i nezanimljive clownove – dopustite mi, molim vas, ovdje jednu njegovu ekscentričnost kako je ja ćutim – ukinuo bi cjelovitim administrativnim aktom pretočivši ih, teško je pogrdnije to izustiti, u fosilno gorivo kako bi ipak nečemu korisnom poslužili, a ostavio bi samo jednoga u čisto znanstvene svrhe, nešto kao muzealnu rijetkost iz doba kretenizma, raritet dostojan istraživanja...; sklon je cinizmu kad je najsretniji, a to je upravo onda kad ljubi u čelo; razularan je: da sretne J. D. Salingeru svakako bi ga pozvao k sebi, što uopće nije njegov običaj, i ponudio savijačem od jabuka prije no što mu kaže sve što misli o njemu; opsjednut je, bolesnik je, morbidan je i ekscentričan, paranoik i manijak; vrijedan je i marljiv čak u dokolici; najčešće živi u velikim gradovima... duševni, a još više duhovni, život u njega je neobično razvijen... Neki infantilni istraživači izračunali su da bi se psihografija ALBUS HORROR clowner mogla iscpiti tek na dvije tisuće stranica, gusto ispisanih stranica... To je, naravno, zabluda, jer se clown, pogotovo ne ALBUS HORROR, ne može ni na koji način iscpiti; samo ispitivanje njegovog seksualnog života – svjesnog, podsvjesnog i nadsvjesnog – obuhvatilo bi beskrajno mnogo vremena... O jednoj njegovoj erotskoj fantaziji poznati erotolog Nastase Fry napisao je čitavu knjižurinu... (Izvod iz obimnijeg odgovora. Op. A. S. Green).

Martin Freefreak, umirovljeni profesor psihologije,
Dublin, Ireland

On je čovjek koji svoju mnogostruku podvojenost, egzistentno stanje, svakog trenutka želi uništiti glazbom esencije. Ali svaki pa i najslabiji ton te glazbe težak je prijestup, ožiljak na licu takozvane zbilje. Ukratko: on je prijestupnik! Prestupiti takozvanu zbilju njegov je

najosobniji, rekla bih univerzalni zadatak, neodgodiv i neprekidno prisutan. Naravno, svaki pokušaj prestupanja / muziciranja ta ista zbilja tvrdo suzbija, što nam je dobro poznato iz povijesti glazbene politike. I ne samo glazbene.

Catherine de Fleurville, studentica filozofije,
Paris, France

Možeš li gledati u jezgru, a da ne trepneš? Ako možeš, uđi i zatvori
vrata! Jezgra mrzi propuh. Mrzi, jer je sretna i prazna. Što čekaš? Uđi!
Noć je pred nama. Uvijek jestiva i obla. Nikad romantična. Nikad slatka.
Možeš li gledati u noć, a da ne trepneš? Ako možeš, uđi i zatvori vrata!

Clown

XX. stoljeće, jesen

1.

Oho!?!

2.

Obični vrtovi

Oivičeni vrtovi puni izrasle hrane brzo su promicali; mogli su se na brzinu zapaziti čitavi grozdovi sazrele rajčice. "Šteta je", pomisli Clown, "što na tu tanku, glatku, rumenu, rajsku kožicu pada cementna skramica; da imam vremena, što nikad neće biti slučaj, napisao bih raspravu o uzgoju biljaka u prigradskim naseljima." Nedavno je čitao u lokalnim novinama da će se uskoro, a to znači najmanje za deset godina, rušiti obližnja cementara koja svojom aktivnom prisutnošću narušava zdravlje otprilike pedeset tisuća ljudi. A dok se ne sruši, ljudima će i dalje padati cementna prašina u juhu, u oči, na posteljinu, kroz dimnjake, po biljkama...; oni će i dalje izgledati očajno sivi, sasušeni i sparušeni, prerano ostarjeli sa zagonetnim srebrnastim vlasima, s mutnim prahastim očima i "cementiranim mozgovima", zaključi Clown. Sljedeći trenutak, opazivši pogrbljenu priliku kako zamahuje nekim njemu nepoznatim poljodjelskim oruđem, sjeti se svoje još u osnovnoj školi napisane poeme *Obični vrtovi*; mjesec dana obilazio je vrtove u susjedstvu, marljivo bilježio opažanja, razgovarao s vlasnicima koji su ga čudno ispod oka promatrali, čitao knjigu *Sve o vrtu...*; zaista su pripreme bile provedene savjesno. I onda je jedne večeri sjeo za svoj mali stolić, našiljio kolekciju olovaka, mekih olovaka, i usrdno čekao prvi stih. U to vrijeme u školi je saznao da je naš poznati pisac samo u jednu noć napisao čitavu dramu. To ga je ohrabrilo: do jutra poema je bila napisana. Kasnije je čitao tu dramu i kraljevski se zabavljao; bila je jednako loša kao i njegova poema. Ali to jutro on nije tako mislio. Pažljivo je spremio poemu u torbu i korakom konkvistadora otputio se u školu. Idući ulicama opazio je da su vrtovi nekako literarniji nego prije; izgledali su stvarnije. Profesorica hrvatskog jezika pohvalila je *Obične vrtove* ističući "neobično snažan osjećaj za boje". Prisjećajući se toga osjeti u ritmu srca hladno gađenje. Čak je rekla da su vrtovi baš takvi kakvima ih je opisao. "Baš takvi, Clown", rekla je i zatreptala svinjskim očicama prilijepljenim tik ispod niskog, ali izgledom neosporno poštenog čela, iz čijeg se podnožja nesklapno spuštajući dizao kukasti nos izuzetno jake konstrukcije i obimom divljenja vrijedan, a koji je posredno ukazivao na njezin u osnovi agresivno nekritičan karakter. Da, upravo takav karakter! Jer kako bi inače *Obične vrtove*, to nedoraslo ekspresionističko vitlanje, mogla ocijeniti kao izvanredne? Kakav je to bio dan! Za vrijeme velikog odmora čitav se je razred sjatio oko njega; prvi puta doživio je negativnu stranu slave. Natezali su ga, gurali su ga; svatko je htio da mu napiše pjesmu... *danas, u tridesetoj, jedva da i novine pročitaju...* naginjali su njemu svoje prazne pustinjske

glavice, žudno su pružali ručice i preokretali riblji ljigave očiće željno očekujući pjesničku riječ; od uzbuđenja su disali na škrge koje su optočene finim preponama ljuske mladalački svjetlucale... danas, a danas, ah danas... a on, Cezar, ustobočen ispred katedre gleda u masu svojih razrednih obožavalaca, u masu budućih uspješno promašenih egzistencija, i sve ga nešto iznutra na mahove stegne, nešto neodređeno srhovito, štrcavo...

...upravo u to neodređeno tamno, a koje je s protjecanjem godina i njegovim samoudubljivanjem u nj postajalo sve neodređenije i tamnije, dakle, zamisli ti sad, u to – čini se definitivno zamračeno – pokušavao je prodrijeti prije nekoliko dana onaj nemušti, inače frejdovski nastrojen, gigant psihijatrije iz Centra za mentalno zdravlje koji, usput nabačeno, nema ni pojma o antipsihijatriji na primjer, i kojem je najsvetiji, a od strane društva blagoslovljeni zadatak da duševno posrnule vrati u radni proces, kako bi na opće zadovoljstvo što neprimjetnije i što svrsishodnije bezbolno glatko funkcionirali... jutro je, a ja se toliko naprežem!...

... ipak, misli Cezar, nije mog razred toliko loš, nije baš totalno bez veze, u njemu su barem svi veseli, i ne samo to; eto, uzmimo Marka, on je najbolji u preskakanju konja, zato ga i zovemo Konj; Branislav je super u matematici i čita knjige gotovo isto tako mnogo kao i ja... sada na srednjoj školi predaje fiziku... a što je najsmješnije, kad odgovara gradivo... tada smo svi odgovarali stojeći... vidi mu se na hlačama velika izbočina... njemu ni dan-danas, a prošlo je punih sedamnaest godina, nije sasvim jasno zašto je Branislavu kad bi ogovarao mali tako čvrsto stajao... ipak, misli suhonjavi poeta, nije moj razred tek neka bezvezarija, gledaj ih samo kako se raduju mojoj poemi!; u sveopćem metežu čestitanja, u kolopletu razdraganih tjelesa, neispavani, ali orni i prisebni slavljenik, onako sve kao slučajno, zaneseno-pjesnički nemarno pipka svjež a brdašca ogrudjelih-već-djevojaka, jedrih četrnaestogodišnjestasajućih ženolikih pupova, a one mu se blistajući očnim žeravicama polunevino smiju raspojasano cokćući vlažnocrvenkastim jezicima o oštrozdrave, bezobrazno bijele sjekutiće, šireći svilnato-providne nosnice u brzom ritmu damaranja vrelih krvovoda hedonistički osustavljenog srčanog sistema koji ne zna za odmor do umora, i pružajući strastvenomašuće zeleepetano šumne ruke ni same ne znajući gdje, a čuteći samo oh-stapajuće zajedništvo mladosti, dana dječje radosti, oproštene ludosti... Kakav je to bio dan! Stvarno se je slavno osjećao okružen svojim oduševljenim razredom, iako ga je nešto iznutra na mahove stezalo, nešto neodređeno srhovito, štrcavo...; nešto što je neprimjetno mutilo slavlje. Nešto o čemu tada još nije mogao imati čak ni običan pojam. Dani su i dalje vijugavo dijalektički nizali svoju raznobojnu nisku; gotovo svakodnevno bezbrižno intonirani razredni drugovi recitirali su po školskim hodnicima početne stihove njegove prve poeme. Još i sada možda, za pretpostaviti je, u školskom zraku trepere ovakvi biseri:

U noći
dok zeleni vrtovi spavaju
i dok se psi zavijanjem časte,
u prvoj gredici slijeva
vesela mrkvica raste.

Zagasito vitkom rukom protare čelo. Promeškolji se u sjedištu. Oivičeni vrtovi puni hrane
brzo su promicali.

3.

Drvored

Na petoj stanici Clown siđe s autobusa. Pusto. Nigdje nikoga. Predgrađe je izgledalo neobavezno. Pospano. Prigodno. Kao neko Potemkinovo selo. Ugleda neku dvokatnicu iskrzane fasade kako se nadima visoko, a zatim nisko spušta. Kuća je sipljivo stenjala. Starački. "Pa ona diše!?", razveseli se Clown. Radoznalo je promatrao dišući građevinski objekt. Bez straha. Turistički ubrzano. "Samo bez buljookog provincijalizma, bez seoskog jezom porubljenog udivljenja! Sve je moguće." Tako je govorio Clown. Sebi u bradu.

Nesigurno se premjesti s noge na nogu tražeći oznake. Onda spazi drvored stotinjak metara niže suprotno od pravca kojim je stigao. Jutro bljesne u lokvi na pločniku, a sunce-dragulj isprevrne se u odsjaju milijardu i pol puta pod naletom Clownove zakoraknute adidas-tenisice.

Clown durašno uđe u drvored. Čilo isprestiska šake kako bi oćutio krepkost nadolazećeg dana. Kroz snažna bedra u hodu prostruji mu priroda sve do ukovrćanih režnjeva i sjeti ga nehotice Rousseaua. Jutarnje prozirno srebro, sunčevim zrakama već ukuhane sumaglice, padne na njegovu gustu, crnobujnu neurednu bradu i ukrasi je raskošnim djedomrazovskim viticama, naročito ističući jednu vitičanjem nastalu arabesku ispod lijeve nosnice, čudno smještenu na moćnom mrkom brku.

Upilji se u dubinu između dva reda divljeg kestena. "Oho!?!", prozbori tiho, "Mnogo je ljepše no što su mi znali opisati oni u Centru". Pogleda uvis. Kroz rastresitu žilavu krošnju tzv. listopadnog drva opazi zatrepereno krilo aviona. "Padni ptico! Kljun mirno položi u majku, u humus. Broj mrtvih i ranjenih nevažan je. Važan je, da tako kažem, ukupan zbir slika koje mogu mozaično doprinijeti ljepoti pada. Hajde, zaglavinjaj! Hitno mi treba katastrofa! Dodatna krasota šetnje drvoredom." Clown mahnu rukom kao da poziva pilota. Zatrepereno krilo izgubi se iza vrška jednog kestenovog lista. Odnekud se stvori vrapčić. Sa smiješkom na kljunu napravi vrlo neugodni luping i poput kamena teško padne na tlo zarivši se kljunom duboko u nj. Ali vrabac, brz i poduzetan kakav već jest, hitro se strese te iskobelja iz ponižavajućeg položaja. Prhne. Nestane.

4.

Magična klopka

Sućutna elipsa

Lagano šetkajući drvoredom Clown se podavao razmišljanju. A znao je, iskusio je da to ne valja. Stvar je bila u tome što on nikako nije mogao rezultate svog razmišljanja zadržati za sebe; oni bi uvijek postali bolno vidljivi. Toliko vidljivi da bi obično završio u zatvoru ili bolnici. Poznati su bili Clownovi napadi istine ili *nimfomania veritatis*, kako ih je on s izuzetnim smislom za dijagnostiku nazivao. Jutros je bio opušteniji, klizaviji, mekaniji... Ali, što se toga tiče, i opuštenost u Clowna može itekako biti bremenita opasnim ili barem mučnim, nepredvidljivim, plodnim...

Krasnog li jutra, maestro Clown! Kao stvorenog za odlazak u bolnicu, naše utočište, našu ljupku verziju francuskog Charentona... utočišta; da, zar nije tu čarobnu riječ upotrijebio 1806. čuveni glavni liječnik još čuvenije ludnice g. Royer-Collard obavještavajući Njegovu Ekscelenciju gospodina Fouchéa kako bi iz Charentona trebalo premjestiti markiza de Sadea, jer da nije lud... da, iz utočišta... naravno da nije bio lud, bio je jedan od najumnijih ljudi svojeg doba dakle najluđi... a i to ime – Fouché... kao da mnogo govori o tom umjetniku paske: bili su to, ta njegova djela, najluđi proizvodi policijskog sitnog veza, filigranska izvedba... *dovraga, gdje se djenuo onaj vrapčić?... Što? Još malo. Kakvih pet minuta i ja sam tamo. Magična klopka! Već se dugo nisam sjetio magične klopke, a to sam ja sâm; magična klopka, to je moje tijelo, a ne ja... ja bih rado van... izvan tijela. Ma umukni! Magična klopka nije ništa, to je samo ime, tek puka opsjena. Bez zebnje, prijatelju! Pusti na miru magičnu klopku! Radije se osvrni gnjevno u! U dublje. Vidjet ćeš da je svijet prava klopka, zatvoreni trakt optočen morem rešetaka; bit će ti jasno da je svijet zamak sagrađen od granitnih blokova mraka i opasan kineskim zidom gluposti... *nije li ovo stilski kvrgavo, suviše patetično, ne ponavljaš li greške prethodnika?... znat ćeš da je naš svijet, ovaj planet, zamak napučen totalnim debilima, kretenima i mesarima u kojem ta klinička bagra jede jedan jedini proizvod: sebe!, serući tople krvave rezance napravljene od maloumne svjetske jetre s neprekidne, generalne autokanibalne gozbe... da, da, svijet je robusni panoptikum dokraja sjebane rulje koja se nalazi u orbiti uništenja... hm, ali za to je i dobro plaćena... da, da, svijet je zamka za početnike... manje-više svi to i ostaju, ali oni koji su shvatili i koji više nisu početnici imaju u tom i takvom svijetu jedan izlaz: ulaz u bolnicu, preciznije: umobolnicu. To je časna, od fukare zaziruća institucija, koju je svijet smislio za-po-njega-opasne-subjekte, a**

koje ona ili vraća u svijet rada, svoj svijet, ili ih uništava, bolje reći – poništava... ali... Ali pametan i domišljat čovjek, sasvim je izvjesno, unatoč svakovrsnim opasnostima može u njoj ostvariti prostor relativne slobode... *ovako nakaradno možeš samo ti misliti...* jer takav čovjek zna da je bolnica za njega azil, slobodnije mjesto od svijeta, od prave zamke, iako je i ona – kao i tvoje tijelo – na neki čudan način vrsta magične klopke. Stvarno, prema vanjskoj ova klopka tek je puka opsjena, nevini amaterizam, jedini izlaz ukoliko samoubojstvo shvatimo kao ulaz u savršenu, bezizlaznu klopku... *ah, ostavi se predavanja, naučavanja...* tako je, bez predavanja... Živi odrješito. Čeka te klopka, to da, ali magična, tako reći bezazlena, mjesto gdje su najbolji umovi uvijek stvorili svoja ponajvrednija djela, magična dostignuća koja ni najmarljiviji kritičari nisu uspjeli dokraja iscrpiti, jer im je uporno izmicalo ono nešto... ono ne-zna-se-što. Kakve su ovo rečenice? Emfatične, uzbuđujuće, uzbudljive, uzbudljivonosne, kaotične, manifestne, je li!, tendenciozne?! *Fuj!... vratimo se stvarnosti... barem honorarno de balzakno...* a ti bi, kažeš, želio pisati; osobito autobiografiju, kažeš... e, onda treba mnogo vježbati. Svagdje: u šetnji; u moru; pri obavljanju nužde; pri ovim i pri onim stvarima; kod objeda; u disko klubu; na utakmicama, posebno nogometnim; u vlaku; na peronima; u svakovrsnim bordelima, javnim kućama i institucijama... svagdje. Uzmi papir i bilježi, vježbaj! Odmjereno, lagano, žarom ogorčene duše ako baš treba, ali HLADNOGA MOZGA! Hladnim mozgom prgotavljaj rečenice; neka se dugo i mučno krčkaju gusta tkiva proze; odbaci svaku pozu: to je za amatere, diletante, površne aktante. Eto, zar ne bi bilo dobro sačiniti doista antistilski osviještenu, antistilski briljantno urađenu rečenicu, to jest sve-stilsku?! To ne umije svatko, gotovo nitko, ali gotovo svatko, izuzevši mrtve i impotentne, može govoriti ili pisati tako nezgrapno, sladunjavo, užareno, potresno, fluorescentno prazno, fahidiotski... kao i ti malo prije, ti nesretni ushićeniće ushitnog, jutarnjeg, sjenovitog, sjenopružajućegdrvorednoomogućavajućeg sumraka između dva savršeno uredna reda listopadne drvenine, te romantične kulise tvog ulaska u bolnicu, u spas... Vрати se životu, opiši običnog malog čovjeka, onog statistički-konkretno-vulgarnog, ali pazi da u opisivanju ne preskočiš sto i pedeset centimetara, jer je to limit njegove opstojnosti, njegova božanstvena i nebeskim usudom ovjerovljena granica... Opiši ga, razjebi u komadićke mit o malom čovjeku, pojebi u glavu njegovo socrealističko naslijeđe, uništi tu sljepačku hidru, prokaži je kao kontrarevoluciju! Ne krzmaj! Umri ili piši! A ako preživiš, zlu ne trebalo, što se kaže, je li tako, onda piši o čemu god hoćeš, a ako i tada želiš pisati o čovjeku onda piši o xywqz 12, dakle o N-M-K-I-T-D-Č-u, to jest o ničeansko-marksističko-komunističkom i tako dalje čovjeku, dakle sve-čovjeku, a bavljenje kojim je uvijek plodounosno... Ne krzmaj! Piši ili umri! A ako preživiš, zlu ne trebalo, kako se to već kaže, je li tako, je l' da, onda lijepo uživaj plodove svoga preminulog rada... *zastranjuješ, ovo*

postaje infantilno, vratimo se stvarnosti... ah, da... prije svega, kako već rekoh, vježbaj antistilsku nesvrstanost... *dovraga, a gdje je nestao onaj hitri vrapčić?*... pokušaj od omanje cjeline, nekog detaljčića, zvončuljčića, laprdčića, a ne odmah na roman, sagu, epopeju... jest, isprva skromnije, spisateljska pismenost ne stječe se lako kao elementarna pismenost palca, vražju mater!, kako kaže narod, je li tako, treba raditi, delati, šljakati, argatovati, kulučiti, rabotati, djelati, dirinčiti, workati, ili tako nekako, u jednu riječ: raditi... *uf, ovo je dobro...* i još jedno: nikada nemoj reći: nemam inspiracije! Teoriju inspiracije izmislili su ljenčine duha, paraziti, inspiratori floskula, u-slobodno-vrijeme-pišući-hobisti koji svoju poetiku nazivaju kad-dode-dobro-dode-ako-dode... *a dalje, a dalje?*... nema dalje!, za sada... Sad vježbaj, pokušaj od manje cjeline... ako hoćeš prvo stavi naslov... na primjer *Prvi dan škole*... ili *Djed u baki – baka na djedu* (ovdje možeš dodati i nekoliko podnaslova, recimo *posljednji trzaji karlicom* ili *seksualna dijetetika penzionera* ili *nužnost gerontofilije u poznim godinama*), a ako ti se ovi naslovi i podnaslovi učine odviše banalnim, vulgarnim ili naprosto odurno-odvratnim, što, zapravo, i jesu, onda, ako ti se iznalaženje naslova iskazuje kao trenutna prepreka, ispomogni se u već provjerenih vrsnih autora... znam, tankočutan si i osjetljiv, izgleda ti nemoralno i paradoksalno da posuđuješ kad si i sam bogat, ali za početak to nije sramota... posuđuju skoro svi, ne samo naslove, rečenice ili odlomke, već i čitave stranice, negdje čak i poglavlja... to se onda naziva takvim i takvim postupkom, dokumentarističkom prozom... samo čekam neće li se neki vragolan dosjetiti te pretipkati nečije poznato djelo, staviti svoje ime i odnijeti izdavaču... to bi bilo ono pravo, to bi bila inspiracija... dakle ispomogni se malo, nešto kao za probu... što kažeš o ovom naslovu: *Čovjek bez svojstava sastoji se od svojstava bez čovjeka* (Musil, pag.143)... vidim, duboko si dirnut ljepotom i značajem naslova, ali ti bi ipak htio svoj... pokušavaš... !?!?!?!... i napokon iz dubine stvaralačke jezgre izlazi *Čovjek koji hoda* s podnaslovom sućutna elipsa... nije ni loše za početak... čak ti se čini da bi moglo stati uz bok Musilova naslova... nisi li malko pretenciozan... da, ali što sad... treba nekako otpočeti... opet pokušavaš... !?!?!?!: jednog jutra rano ujutro, jedan se mladić svojih godina otputio u jedno predgrađe gdje se, između ostalog, nalazi i jedna bolnica sasvim osobiti namjene i do koje se stiže jednim nenametljivim, a sjenovitim drvoredom kestena. Sišavši na petoj stanici mladić je trenutak oklijevao tražeći oznake koje bi uputile namjernika na njemu već unaprijed spomenuti drvored, kojim će zacijelo stići do potrebnog mu mjesta. U trenutku te oklijevajuće pozicije, mladić je doživio jednu prekrasnu vidnu halucinaciju, a čija je pojava samo učvrstila mladićevu davnašnju tezu da je svijet u svojoj pojavnosti neobično bogat i raznolik. U već narednom trenu, spazivši drvored, naglo je zakoraknuo i stao na sunce usred sasvim beznačajne lokve na neravno asfaltiranom pločniku svojom adidas-tenisicom. Osjećajući se

tjelesno i psihički izvanredno stabilnim i jakim, uskoro se našao u prikladnom ambijentu dvorednog drvoreda iz poznatog roda kestena divljeg (*Aesculus hippocastanum*) i počeo lagano hodati idući njime prema njegovom suprotnom, željno iščekivanom kraju okrunjenom pomalo bizarnim ciljem: bolnicom. Negdje na početku tog drvoredohoda doživio je jednu, može se slobodno reći, čudesnu ekvivalenciju između aviona i vrapca, a što bjelodano upućuje na mladićevu natprosječnu sposobnost imaginiranja bitnog. I dalje je hodao ne zastajkujući, što pak neprijeporno pokazuje njegovu upornost i odlučnost da istraje. Hodao je tako i razmišljao, od čega ovo posljednje ozbiljno ukazuje na potrebu da se mladić hospitalizira i da tako ubolničen ipak osjeti blagodati one atmosfere koja je nužna za svaku iole sabraniju i zahtjevniju aktivnost, a nadasve za onu koja se naziva razmišljanje.

... stani malo, hm, hm, hm, talenta nesumnjivo ima, da, ali rečenica ti je nekako činovnički izvještačena, podsjeća na sudski izvještaj koji je blago okrznut ironijom... jezik odiše administrativnim, reklo bi se birokratskim duhom... tu još nema svojevrsnog proznog soka, prozne jestivosti... što to znači prozna jestivost?... to ti je sposobnost proze da izazove u čitatelja užitak ne samo sadržajem, već i jezikom koji upotrebljava, takav užitak da ovaj poželi doslovno pojesti tekst skupa sa svim zarezima, točkama... zamisli tu sliku... čitatelj je čuo... postoji takva proza... dolazi... kupuje... odlazi... zatvara se u sobu... čita... ispija na litre crne kave... puši nebrojene kutije cigareta... vidiš ga... čovjek čita radostan kao dijete... slini, cmače, cokće, sopće, žvače, šmrče, stenje... i uživa... izmožden, oplemenjen prozom pred jutro se baca u krevet, bogatiji je za jedan čitav svijet... sad opet pokušaj... tvoj čovjek koji hoda hodajući razmišlja... to nije sve, ali nije ni malo... tko zna... možda se zanimljive misli roje u njegovoj glavi... pokušavaš...

!?!?!?!?: mladić je hodao i razmišljao... Ići kroz drvored divljeg kestena u svojoj tridesetoj godini neusporedivo je zanimljivije nego u šezdesetoj, mislim. Ali, ako premda, usporedim osjećaj koji sam imao idući kroz drvored u svojoj petnaestoj godini, onda se može bez ustezanja ustvrditi ovo: u tim godinama ići kroz drvored, bilo kakav i bilo gdje, neusporedivo je neusporedivo nego u tridesetoj; ali potpomažući se zdravim razumom, na žalost katkada je i to potrebno, čija se količina i efikasnost najbolje opaža procjenom učinkovitosti u životu, jasno je da je kroz drvored najzanimljivije ići u prvoj godini poradi snažnog osjećaja za nadiruće sa svih strana prirodne novitete koji stasanjem gube onu pravu draž, prvu nevinost, iako, kako se kasnije saznaje, nisu već odavno nevini: toliki ljudi-prethodnici grubo su oskrnavili ovaj ili onaj kesten, onaj ili ovaj drvored pa prema tome, ako su oskrnavili makar i jedan, oskrnavili su sve, čak i buduće narasle kestene. Pojam nevinosti stoga je prazan pojam nepovratno izgubljena sadržaja, koji je zamijenio i nadomjestio pojam grijeha

sve tamo od pojave civilizirane životinje kojom se imam i ja na nesreću tako obeščašćen smatrati. Zaključujući dalje, a kako iz svega rečenog proizlazi, najzanimljivije je ipak šetati drvoredom posljednji dan svog života, štoviše, izdahnuti u njemu među zaštitnički uspravnim deblima stabala. Izadeš u šetnju. Evo te u drvoredu. Drvohodno, crvotočno sopćeš; skladno sklopljenim rukama na leđima igraš palčevinu, što će reći da ti palci u bludnom ritmu doticanja starački smireno prave sućutne elipse. I sada zamisli, glede onih zahtjeva antistilistike, da se sućutna elipsa opisuje ovako: s godinama drvoredno tamnosmeđe korovito stablo, odnosno za trenutnu potrebu opisa – deblo, ta nezaobilazna uzdanica raskošne krošnje grana i lišća, svojom mirnom, ali živom prisutnošću neizostavno pobuđuje vjernog šetača na neke sitne i vrcake nepodopštine kao što je, eto, naizgled dokona vrtnja palčeva. Kada se ta vrtnja pobliže, sabranije osmotri, vidi se da je ona, zapravo, užitak koji zna da neće vječno trajati. Palac u vrtnji sućutno dotakne drugi palac i u neobuzdanoj razbludnoj tjelesnosti okretnopodatnog dodirivanja, ovlašnog maženja, jedan elipsasto kaže drugome: uživajmo prijatelju sve dok nas neminovna smrt ne zatekne, a kad ona dođe, tj. neposredno prije u onom posljednjem svjesnom djeliću vremena, daj da zatvorimo naš dodir u kratkotrajnom eliptično umirućem orgazmu. Ili kraće, definicijom i potrebnim dodacima: sućutna elipsa jest djelatna, drvorednim strujanjima pobuđena metafora o životu i smrti. Nastaje uobičajenom vrtnjom palčeva, ponajčešće spontano, a katkada i namjerno. Najbolje uspijeva u gušćim, sumračnim drvoredima divljeg kestena, a gotovo redovito pojavljuje se u narančastotamnoj ili fluidnoljubičastoj boji i, što nije zanemarivo, povremeno iznenada se prošara brzocrtnim žutim tam-tam oprekama, takozvanim elipsoidnim žutilom. U smrtnom času, u sigurno zagarantiranom kolapsu vrtnje, sućutna elipsa ogleda se u dvaput pečenoj-prepečenoj blijedocrvenoj boji usana. Kao masovna pojava naročito je zapažena u nekim socijalističkim zemljama, gdje je socijalno i mirovinsko osiguranje relativno najbolje riješeno te tako u poznijoj dobi ljudi imaju vremena za šetnju drvoredom i vrtnju palčeva. Koliko je poznato, sućutnu elipsu još nitko nije naslikao, o njoj snimio film ili napisao knjigu; također, ni jedno muzičko djelo ne bavi se njome, što je s obzirom na njenu muzičkost ili uglazbivost neoprostiv propust. A propust umjetnika je velik. Kako to da zaobilaze prave teme, što rade uopće te ljenčine, kuda ide ta bagra? Zar sućutna elipsa da čami neobrađena? Zar da tako ekskluzivan proizvod čestite i s mukom priskrbljene dokolice bude na način bezočan te besraman samo tako zaobiđen?

... a što je najednom... ovo zadnje ne valja... padaš u zanos... neuvjerljivo je... antistilistiku zaboravljaš... mani se upitnika... oni stvaraju nervozu, nelagodu... nitko ne voli upitnike osim nekolicine donkihotskih spodoba, vitezova upitnosti čiji se mačevi-upitnici zabijaju u bespovratan mrak koji na kraju i njih proguta... pusti dakle upitnike... s uskliknicima možeš

štedrije... oni su naprosto divni... ne možeš se nikada zabuniti... oni su tako apoteozni i apologetski... razumiješ... sapni izraz, sputaj ga, budi jednostavan dakle jedno-stavan... budi jedno-obrazan... razumiješ... kakav pluralizam... biraj čiste, plutajuće, konvertibilne riječi... riječi unosne i zanosne... razumiješ... riječi koje ne zastajkuju... oprosti, ovo je već stilistika... ali dobro dođe... neka se vidi kuda treba da vodi antistilsko... dakle... biraj pametne, razborite i usuglašene riječi... ne srni kao srna... ne srljaj sroljo... budi mudar, budi diplomat, budi licemjer... budi oprezan... nježan i pažljiv, dobrohotan i nenametljiv... nadasve pak budi neproblematičan... budi bez muda, bez srca, bez mozga... kenjo... budi poltron... naulji se snishodljivošću da lakše uljezneš... ulizico... u guzicu... budi neprimjetljiv... kad drugi dignu ruku i ti digni... kad drugi ne dignu i ti ne digni... razumiješ... budi ovca... budi ovčetina u stado stavljena... biraj mazne jedva čujne riječi... pederu... budi pri ruci... na usluzi... govedo... spremnooki nezamjerljivče... volooki klimoglavče... piši pohvale, zahvale, preporuke, posvete, memoare... sjećanja na život koji si živio strašljivo... kukavico... piši sjećanja na život ispunjen sranjem malih tkz. životnih radosti... ti... vojskovođa seratora... budi dobar i pristojan... ne skreći s kursa... nabavi vozačku dozvolu za raj... kurotresu... vozaču pomirljivosti... ne buni se za svaku sitnicu... shvati, prihvati... kompromisaru komprimiranih vijuga... vječni ukroćeniće... budi velik i izdaj sebe... izdajico... budi čedan i ćudoredan... ćurane... pazi na riječi... ne prostači... pizdo... dvoličniće... samoizdajice... budi dobar... budi mekan... budi uviđavan... budi pametan... i bit će dobro... kažem ti, bit će dobro... bit će... budi pametan dakle budi đubre... Ali što je ovo? Zar nije bila riječ o sućutnoj elipsi? Tebi treba vježba, tako se ne piše... odaberi temu... imaš je, zapravo... to su elipse... sućutne elipse... napiši knjigu o sućutnoj elipsi... vježbaj... vježbaj... vježbaj... da znaš, i hoću...

5.

Drvored je završavao presječen naglim rezom visoke, bršljanom presvučene ograde, utapajući se u moru zelenog puzavca na rubu naširoko razvedenog parka bolnice. Čovjek slabijih živaca zacijelo bi se uplašio tako naglog, zimzelenog svršetka; uplašio bi se, zapravo, onog trenutka u kojem bi osjetio stanovitu bezrazložnost neočekivanog prekida. Strah bi se pojačao pogledom na ulazna vrata...

Ogromna. Okovana hrastovina. Potamnijela kroz vrijeme. S vanjske strane masivan zvekir, koji nitko više nije upotrebljavao jer je prije mnogo desetljeća bilo instalirano zvonce. Danju su otvorena; teške sumračne plohe u nebo sterućih se vratnica širom su razmaknute...

Sve veliko, prostrano... I bolnica i park. Mnoštvo što odvojenih što povezanih zgrada svrsishodno se stapahu u nedjeljiv, pomno povezan i promišljen sklop. Meandrično gibljivi puteljci, nasuti pijesak, kantice za otpatke pričvršćene za valjkaste čelične stupiće obojene u crveno, drvene klupe, šest malenih vodoskoka, potkresane zmije niske živice, cvjetne i travnate zone... sve, baš sve, sve je odisalo strogim osjećajem za red i logiku.

Clown je lagano ušao kroz vrata. Napravio je još nekoliko koraka i stao. Stajao je kao ukipljen časak, dva, a zatim naizgled bespotrebno zaurlikne: – Da znaš, i hoću!

Vratar iz obližnje vratarnice samo ga okrznu kratkim, razumijevajućim tragom smiješka. Njemu je to svakodnevno. Dosadno. Ravnodušno se vrati na započeti novinski članak.

Clown se prene od zastrašujućeg urlika vlastitog glasa. Pogleda unaokolo. Začudi se kad spazi vratarnicu, park, bolnicu. Učini mu se da je već bio ovdje, ali se nije mogao sjetiti kada i zašto. A zašto je urliknuo? Aha, sjeti se svojih drvorednih razmatranja o magičnoj klopci, antisitilistici i sućutnim elipsama. "Ništa naročito", pomisli Clown. "Da je netko to morao čitati sigurno bi umro od zijevanja i dosade". Zatim se zabezekne: "A zašto onda ja nisam umro?"

6.

Vrteći glavom Clown uđe u najveću od zgrada. Žuta fasada svjetlucne na suncu. Neki je čovjek upravo silazio niz stepenice mašući uzbuđeno novinama. Kad opazi Clowna još se više uzbudi. Pritrči mu i drhtavim rukama otvori novine pokazujući iznenađenom Clownu jedno mjesto. Clown pažljivo isprati pogledom zračnu putanju kažiprsta i zaustavi se na debelo otisnutom naslovu: POSKUPJELE BANANE!

- Pa što, - reče Clown - poskupljenja su već postala banalna.

- Ma, jest, ali... - zbuni se čovjek s novinama. Onda pažljivije osmotri Clowna u nedoumici češkajući uho slobodnom rukom.

- Vi ste prvi puta ovdje? - priupita.

- Da... to jest... čini mi se... - odvrati Clown. - Ovakva mjesta su slična.

- Ne, ne varate se - uzbuđeno nastavi čovjek spremajući novine u džep pidžame. - Vi ste zaista ovdje prvi puta, jer da niste onda biste svakako znali što znači kad poskupe banane ili neko drugo voće. Gledajte... Ako na primjer poskupe banane, onda možete biti sigurni da ih na jelovniku neće biti najmanje mjesec dana. E, a zatim, upravo kad pomislite kako je, eto, mjesec dana prošlo, i kako bi se već sutra ipak trebale pojaviti na stolu, onda baš taj dan pročitate u novinama da su ponovno poskupjele. To vam je začarani krug. Taman bolnički ekonomat naruči banane, a one poskupe. I, naravno, kurvini sinovi otkazu narudžbu, a mi smo i dalje bez banana. U dvije godine nisam okusio banane, a i s ostalim voćem je isto. Ništa od voća nisam okusio osim voćnih sokova... moj gospodine... voćnih kompota, savijača od trešanja, višanja, jabuka, dunja, marelica, bresaka... razumijete... ništa od konkretnog, živog, najobičnijeg voća - jadao se čovjek gledajući kroz Clowna. - Vi se sigurno pitate kako je to sve moguće...

Clownu dozlogrdi. Uopće ga nije zanimala voćna problematika. Izmigolji se pokraj uzbuđenog čovjeka u pidžami i požuri uz stepenice.

7.

Hodnici. Clown se strese. Hodnici, dugi rafinirani hodnici. Sumračni. Njihove sjenovito-bijele stijenke strastveno su šaptale dobrodošlicu... u širokim mlazovima slijevao se nagovor. – Došao si, došao... to je možda najbolje... ovo će biti tvoje privremeno utočište... tvoja jeza... magična klopka... imat ćeš prijateljsku njegu... tvoj će put biti olakšan... ne mnogo, ali ipak... ne mnogo... jer putovanje svatko mora obaviti sam, vlastitim snagama... u naravi je putovanja i povratak s njega... mnogi se nisu vratili... potonuli su duboko u sebi... sebe su u sebi zagubili... nisu pomogli ni elektrošokovi... ni inzulin... ni inzulinske kome... ništa... naprotiv... čak je i psihoterapija bila nemoćna... u naravi je putovanja i povratak... ali ima putovanja bez povratka... mnogi se nisu vratili... nisu znali... mogli... prevladati strah... nemoj se nas bojati... dosta je i to što se sebe bojiš...

Hodnici. Clown se strese onemoćao. U tom trenu silan strah nahrupi ispod dojki Clownove buduće, ali sada još sasvim nepoznate žene. Nahrupi i zgrči njen želudac. Pretvori ga u malu, neuglednu prepariranu gvalju jada. Srce poskoči. Zadahće mlada žena neurovegetativnu smjesu življenja kao puku smetnju. Odgurne napola izgriženo pecivo, rovito jaje na stalku, bijelu kavu, i zagleda se u prestrašenu sunčevu šaru u plitkom ovalu mirne, blage i pitome doline kavene žličice. Na suprotnoj strani stola, u gordoj pozi autoriteta, majka šturo uzvinu opominjuće mrve obrve. Tišina. Šutke svrši doručak.

”Saznanje da sam ispunjen hodnicima obeshrabruje središnju jezgru mog mnogojezgrenog postojanja, potresa već ustrašenu prepelicu središta. Nikad prije ne bih pomislio da će hodnici tako bučno odzvanjati u meni, nepodnošljivo bučno kao sama bučnost, kao buka spram tišine; nikad nisam mislio da ću tako jasno doživjeti predodžbu uvijek zamućenog nesavršenstva njihove gradnje, njihove iznutra vidljive i nepredvidive izrezbarenosti koja svojom prisutnošću zrači i dokazuje svemirsku neotpočivost, nezavršivost... U zvonkoj unutrašnjosti ničim ograničenog zdanja, hodnici su ne samo namjenski, zbog neke svrhe uobličeni prolazi, oni su slika užasne i stvarne pojave u barem četiri dimenzije, u bezbroj dimenzija, oni su slikovito crtovlje mog neprestano sumnjičavog i mučno razmravljenog bića, mojeg samorađajućeg, samouništavajućeg ja, stvarnog ja... ne ega... ego je društveni proizvod, on je lažno ja, bolesno, prilagođeno ja, koje zadovoljava od društva propisane mjere normalnosti, zdravlja i napretka u vlastitoj neslobodi... to je bolesno ja kao i društvo koje ga je stvorilo, a takozvana normalnost jest abnormalna i takozvano zdravlje jest bolest, a to sve ujedno tek je sveprisutno ludilo... pravo ja... stvarno ja drukčije sjaji... ono se nalazi

u hodnicima teške i iscrpljujuće slobode; da, ja sam bljeskavo razulareno mnoštvo mogućnosti, ja sam množina zakovitlanih gigantskih lepeza koje šumno izviru iz moćno prekritih i ne tako lako shvatljivih spletova hodnika, ponajmanje pak iz samorazumljivih... da, u meni je tamno leglo smušenosti... ja sam fluidni, razlijevajući i zapleteni grm sa bezbroj hodničkih razina, pretapajućih slojeva punina i praznina, carstvo zbunjujućih nesuglasica... sve to gradi i razgrađuje moje gotovo neuhvatljivo ja... i moju turobnu nesigurnost i sveprisutnu opasnost... Hodnici. Hodnici, ti modrikasti prizori daljina. Hodnici, ti tmasti velovi dubina. Hodnici. Hodnici, vi ste svemirski glasnici neopravdane, tegobne usamljenosti; neobrazložene samoće i apsolutno čiste samosti... vi ste opipljiva prikaza, vi ste umobolna prisutnost svjetske zime... vi ste naprosto život...

- Halo, halo! Clown 1 - čuješ li me? Ovdje Clown 68, revolucionarno područje! Slučaj pažljivo! Slijede dobronamjerne opomene. Slušaj! Sjećaš li se koliko smo puta ustvrdili da nije poželjno suviše upotrebljavati velike, zanesene riječi?! Nepotrebna patetika dovodi do slabosti, rekao bih neodgovornosti; oslabljuje oštricu preživljavanja; mlitavi našu gotovost; otupljuje bojnu spremnost; dovodi u pitanje naš pohod; stavlja u zgrade naš proboj. Zapamti jednom zauvijek: ovo je jesen dvadesetog stoljeća, a ne tamo neki Sturm und Drang! Pazi, ja nisam protiv zanosne upornosti, barem me ti poznaješ! Zanosna upornost je ono pravo. Ali ona se odlikuje i smirenim izlaganjem, nju krasi hladnoća uma i vrelost srca, gdje vrelost znači prisutnost jakih mirodija, a hladnoća sposobnost profinjenog razmještaja njihovih silnica. Završavam. Zdravo!

- Primio sam poruku... ali ja ih neprekidno primam... tko bi, reci mi, udovoljio svim zahtjevima, željama, molbama...? A i čemu? Sve je ionako ispunjeno uznemirujućim nanosima hodnika.

A ja putujem, i to je ono što me određuje. Putovanje. Hodnici dosađuju. Hodnici su koridori kojima se putujući svi vucaramo. I ti, ti kao moja varijanta 68, ali i sve ostale nebrojene milijarde Clownova u meni... Svi smo na okupu i gmižemo... gmižemo... gmižemo... bauljamo zamračenom paučinom... mutno bjelasaju stijenke. Hodnici su koridori besmisla, kapilare ništavila, i svako smisljeno ulaganje u njih dovodi do nesreće, a svako naprezanje je ulaganje u ono sveltremeno/bezvremeno strašno. Oni prokazuju smisao kao nepostojeći, oni izruguju sve do rasula njegovu smiješnu oholost, pretvaraju ga u karikaturu s bojevom glavom od osam milijuna kilotona... Hodnici su najveća opačina svijeta, labirintska groznica gibanja; hodnici nisu tako bezazleni labirinti kao onaj na drevnoj Kreti ili onaj na podu katedrale u Chartresu iz XII. stoljeća. Sve je tu daleko zamršenije i svatko je tu sam. Izvan svakog i mene i tebe i njega i njih, izvan svakog od nas, umobolno je jasno da ne postoji brižna

osloboditeljica Arijadna, nesebična kći Minosa; nema nigdje unaprijed pripremljenog konca, spasonosne niti koja će te izvesti iz vlastite hodnikaste mreže, iz sablasne rupičaste kaše, žitke mase ničega. Sam moraš sukati nit izbavljenja... ili uništenja, svejedno. Kako sam to mogao znati? Bio sam nekada priprost. Sada je sve izvjesnije, iako još zamršenije; izvjesna je barem neproniknuta i nepronicijiva zamršenost, izvjesna koliko to može biti. Pitanje o izvjesnosti postojano vreba. Treba zato putovati. Izvjesno činiti izvjesnijim, paradoksalno još prisutnijim, nemoguće mogućim; treba putovati ne štedeći sebe, ne susprezati sebe; treba prigriliti opasno kao vlastito obilježje, kao prokockavajuću sudbinu putnika, jer najopasnije je stajati na nekom samorazumljivom mjestu i milovati tronutu krotkost istoga, tetošiti mekorunu ovcu jedinstvenog obrasca napredovanja vlastite kljenuti. Putujem, putujte, putujmo! Ja sam Arijadna. Ali ja sam i Tezej. Svako putovanje koje preduzmem samo je još jedan pokušaj proboja kroz gustu kučinu. U zamršenost. Postoji mogućnost vraćanja, oplemenjenog povratka. Druga i posljednja mogućnost jest zapetljaj, slom. Proboj, ludo putovanje, priznajem, jest ludilo, ali pravo, normalno ludilo. Ludilo nije bolest. Prije će biti znak prirodnog zdravlja, stanja u kojem čovjek živi slobodno i istinski sve svoje metamorfoze. To je stanje nesputanih samooblikovanja, takvih oblića koja žive nezavisno od neslobode svijeta, nezavisno od zauzdanog društva upokorenih, stenjući-normalnih, najnormalnije potlačenih... Ludilo je ulaganje sebe u sebe, mukotrpna božanska sklonost, samostvaranje, luda kreacija traganja, ljepota u spoju mikrokozmosa i makrokozmosa, čudesna pobjeda odgonetavajućeg poraza unaprijed i zauvijek... Slušaj, bezvremena stravo! Ja sam Clown. I ako nitko nije, ja ću ti sebe prikazati. Ja se ne stidim iznijeti i tebe i sebe. Mene ne oblijeva crvenilo zbog euforičnosti, zbog vrućice u koju padam poradi grube strepnje. Ne! Ništa što se može izreći neće biti zatajeno, ništa preskočeno; neće biti laži. Bit će Clown! Bit će svetkovina užasa i istine, moje istine; bit će gozba putovanja, traganja, naime sve ono što poduzimaju rijetki. Dakle ludi. Ali ne naprosto ludi, već genijalno ludi, suludo ludi. Zbog svega toga morbidno volim hodnike, iako me je strah njihove prisutnosti. Hodnici su sve. Oni su moja sloboda za užitak; za strepnju; za jezu; za očaj; sloboda za sve... za sve ono što jesam ili što bih mogao biti... I moj mogući slom i moj željeni proboj neka budu to: sloboda za!"

Clown je ošamućeno išao hodnicima zastajkujući s vremena na vrijeme. Kod onog "sloboda za!" ukipi se na mjestu. Začuo je kako se negdje urušavaju gomile jelovih dasaka. Meki šum golicao je Clownove osjetljive bubnjiće. Nježni tutanj jelovine usplahiri tablu na kojoj je velikim crnim slovima pisalo MIR!

Clown malim prstom pročisti ušne školjke. Daske se slože u kako-tako uredne kupove, a

potmuli šum nestane. Smiri se i tabla. U Clownu zavlada kakav-takav mir. Možda tek toliko da obavi neke neodložne svjetovne poslove.

Brzim i živahnim pogledom prikupi potrebne podatke: da se nalazi na drugom katu, što mu odgovara, i da je gotovo osam sati, vrijeme kad ordinacije počinju raditi.

Žustrim poslovnim korakom Clown je krenuo dugim hodnikom u potragu za određenom prostorijom. U prolazu veselo pljune na tablu koja je pozivala na mir. Ispljuvak se zaustavi na slovu **I**.

8.

Bijelo Štene

U prijemnoj ordinaciji na drugom katu žutofasadne zgrade jutro je blago lelujalo tišinu. Sunce je svrdlalo čipkom ukrašene zavjese, a atmosfera jednostavnosti ispunjavala je prostor.

Za radnim stolom, koji je bio koso smješten u lijevom uglu nevelike, ali ukusno opremljene prostorije, mirno je sjedio primarijus odjela dr. P.T., u intimnom krugu bolnice poznat po nadimku Bijelo Štene. Za taj, u najmanju ruku neobičan nadimak, sada ugledni psihijatar dr. P.T. ima zahvaliti nesretnoj okolnosti koja ga je zadesila na početku karijere prije devet godina. Još mlad, sretan što je uopće dobio posao u tako poznatoj i priznatoj bolnici, nadobudni liječnik toliko se zapleo u jedan izrazito zamršen slučaj da je s vremenom počeo poprimati izvjesne simptome bolesti kojom se bavio. Naime počeo je cviliti i kevtati. Svakim danom sve je jače cvilio, sve je više kevtao. Njegovi suradnici bili su prisiljeni pridružiti ga ostalim pacijentima, koji su mu u tili čas smjestili nadimak. Time su ga, u stvari, počastili priznajući mu ravnopravnost u novonastaloj situaciji. Istini za volju, sve je kratko trajalo. On je ubrzo ozdravio (ako se pretpostavi da je uopće bio bolestan), ali nadimak je ostao. Ostao je kao sjećanje na doba cviljenja i kevtanja, kao sjećanje na radosno, ali kratkotrajno doba slobode, na doba u kojem je osjetio snažnu neobuzdanost.

Bijelo Štene rado je i ozbiljno razmišljao o toj epizodi. Došao je do zaključka koji nije bio u skladu s uobičajenim shvaćanjima; smatrao je naime da kevtanje i cviljenje nisu znaci bolesti, već normalno izražavanje one ličnosti koja je naprosto poželjela kevtati i cviliti. Osim toga, pitao se je često, zar je kevtanje na primjer manje normalno od urlikanja ili divlje dreke na utakmicama gdje se, je li, sastaju normalni ljudi, kako bi se oslobodili svojih frustracija; zar ne bi i kevtanje, recimo, moglo poslužiti oslobođenju, ono je barem simpatično. Takva i slična razmišljanja svjedoče da Bijelo Štene pripada naprednom soju u psihijatriji, takvom čija se shvaćanja i teško i sporo probijaju.

* * *

Točno u osam sati uđe sekretarica. Ozbiljna lica pažljivo spusti skupocjeni pladanj s kavom

na politiranu trešnjevinu stola ispred zamišljenog primarijusa. On učini rastreseni pokret glavom i usredotoči se na pladanj. Ona ode. Sljedećih petnaest minuta, točno do osam i petnaest, on će ispijati vruću kavu i uvlačiti teške mirisne dimove iz svoje najmilije lule, prvog jutarnjeg punjenja, i misliti usput kako je najdivniji svjetski izum upravo akademska četvrt. U pobožnoj ritualnoj tišini zbivao se je iz dana u dan isti prizor. Da, Bijelo Štene volio je crnu kavu i pušenje. I psihoanalizu. Ljubav spram psihoanalize djelovala je, između ostalog, i na njegov izbor životne družice. Prije tri godine oženio se svojom najdražom pacijenticom, kako bi i kod kuće mogao raditi: opuštenije, mirnije, staloženije, pribranije, djelotvornije. Osim toga primijetio je da domaća atmosfera blagotvorno utječe na rezultate. Bio je sretan. Samo jedna briga povremeno je nagrizala njegovu nutrinu. Brinuo se što će biti ako se i kad se ispostavi da njegovoj ženi više nije potrebna psihoanaliza. Inače, Bijelo Štene bio je gotovo kompletan čovjek.

* * *

U osam sati i šesnaest minuta savjesna sekretarica najavi Clowna. Uđe adidas-tenisica, a zatim sve ono što uobliči njegovu priliku. Bijelo Štene rutinskim pogledom zabilježi informacije o kosatosti, bradatosti, vitkosti i uspravnosti svojeg prvog jutarnjeg posjetioca.

Nakon izmjene uobičajenih pozdrava Clown sjedne na ponuđenu mu stolicu. Ofucane i prljave traperice od jeansa bolno su odudarale od prečiste stolice. Ne skanjujući se Clown prekrsti noge. Šutnja. Bijelo Štene bez žurbe je zirkao u Clownove papire.

- Boris Clown - promrmlja primarijus.

- Da, da... - mrmljajući potvrdi rani posjetilac.

- Trideset godina.

- Da.

- Neoženjen.

- Da.

- Katatonik, hebfrenik, shizofrenik - pročita lagano primarijus. Zabrinutija nijansa očita mu se na licu. - Podosta je toga - reče pogledavši ga.

- Kako to mislite? - ne bez ponosa zapita Clown.

- Hoću reći: lijepa kombinacija. Zapravo, gadna.

- Hja... - Clown slegne ramenima.

Bijelo Štene opet pogleda u papire. Pomnije. Jedna muha zujne između zavjesa i propara sunčevo sobno nebo. Nekoliko arkadijskih trenutaka rasipalo je svoju prolaznu raskoš po podu.

- Dvije remisije! - živahno usklikne primarijus. - Čudno, ovakav slučaj još nisam imao. Bit će veselo. Zaista, dva puta ste se vraćali, dva puta su simptomi jenjavali?

- Aha... - lijeno ahakne Clown.

- A sada ponovo dolazi?

- Da, sve jače i jače.

Bijelo Štene gledao je u Clowna sve oštrije. Sve upornije. Pravo u oči.

- Pa... kako se danas osjećate? - upita.

- Kao traktori poslije podmazivanja, kao traktorska poezija na kolhozima svojedobno - odvrati Clown.

- Nije loše - složi se liječnik.

- Nije loše - dopuni Clown - ali nije ni dobro. Više volim kad se osjećam kao pilot na simulatoru.

- Jedno su želje - poučno će primarijus.

- A drugo pusti... pusti...

- A drugo mogućnosti.

- A drugo? - sve slabije je Clown čuo sugovornika.

- Mogunosti.

- ?

- M o g u ć n o s t i ! - prodere se primarijus.

Clown opet nije razabrao riječ. Čuo je samo urlik. Njegov životinjski eho zamrzne mu snagu u svim udovima, onesposobi ga. Clown se brzo umota u klupko. Osjeti bol u utrobi. Strah. A zatim mržnju. Počeo je mrziti Bijelo Štene. Grimase mržnje naplave mu lice, na licu su sada te crvenocrne mržnjevine.

Soba se stisnu u bezizlaznu grudu. Jutarnje sunce potamni. Clowna ispuni mrak.

9.

Argentinski tango mic-mic

"... aha... ijjuju... primljen sam... pogledajmo torbu... oho, četkica za zube, pasta za kljove... nije loše... krema za ruke... da, da... često se suše... kako je to dobro... lijepo... sve sam ponio za magičnu klopku... za moje magično zatvor-utočište... ah, i olovka... pa ćemo malo crtuckati... malo povlačiti meke linije, malo grube... je li tako moja mala... moja žuta TOZ 2B... nemoj očajavati... uskoro ću obujmiti tvoje vitko tijelo... eh, pa malčice pritisnuti... a ti ćeš ispuštati svoje suho grafitno paperje... radost i očaj trošenja... a onda malo po malo, korak po korak... pa izložbica za naše umjetnički nastrojene drugove... svega nekoliko grafika... šuti... a što je ovo... upaljač za nikotinsko opuštanje... i za priromanski cvrkut... igru plamenčića... kako sam pametan... sve sam ponio... kao da sam znao da ću ostati... a kao da nisam... uputnica je jasno naznačila... a ovo... oho... što će mi u ludnici zaštitne gumice... tu ćemo u šaku pa raspali... ali čekaj... ti si glup ko stup... nikad se ne zna... čistačice... medicinsko osoblje... ili posoblje... kako se kaže... pa pacijentice... možda su i ovdje večernji plesovi... kao i u centru za metalno zdravlje... uh, tamo sam trebao prezervativ... tamo je išlo lako... u takvim ustanovama svi smo jako sentimentalni... ljubav na prvi polupogled... šapućeš nježne dugačke rečenice... sve niže spuštaš rukice... na guzu... melemi za tvoju nesigurnu psihi... osjećaš se kao čovjek... potreban si nekome... šušljetaš glasom dogovaraš se gdje... kada... naravno, zabranjeno je općiti u ustanovi... ali daj zabrani moj bratac kad ti šikne krv... a i takva je terapija... a što je ples nego daj-dam... a ona prokleta muzika... divna muzika... samo ti ga diže i što's sad, bolan... kako je govorio Rasim iz Sarajeva... ti plešeš, a on ti se digne... stvarno, što s njime... mic-mic... gurneš joj ga među noge i plešeš... ona kao da ne zna... priča o djeci, svojoj zlatnoj dječici, o mužu koji je ne razumije... a ti mic-mic... ona se gnijezdi... diskretno se trlja... sve više prijanja... i priča, priča... u bolnici se preporodila... centar joj vraća snagu... njezin psihoterapeut tako je drag... pažljiv... nove metode... i priča, priča... iako je muž ne shvaća, ona ga ipak voli... mic-mic... marljiv je... obrađuje trideset i tri vinograda... pa nema vremena... mic-mic... da poludiš... a muzika... plešete već treći ples... a svaki takozvani tango sve je vlažniji, sklizaviji... sve je više mic-mic... a ona priča, priča... ona ništa ne zna... jasno, ali dah joj je ipak sve isprekidaniji... riječi teku sve brže... sad je već četrdeset i tri vinograda, a on nikad nema vremena... on je marljiv, znate... nema vremena... a ja volim ppp... pples... tebe već sve boli... on je sve tvrdi i sve mic-mickastiji... a ona priča, priča... sva jedra od muzike...

jest, sa sela je, ali zna ona što je ples, život i te stvari... priča... o djeci... rastužila se... sigurno im nedostaje... sve ti se više stiska, stišće... ona, poštena žena... priča priča... sve mic-mickastija... toplija... priča kako je poštena do srži... nije ni mrava nikad zgazila... radije da mene gaze, kaže... ti si na rubu pameti... a na rubu je najljepše mic-mic... na sve što kaže odgovaraš s da, da, da... da, da... skoro je deset sati... a sve treba iskoristiti... ona se jedva drži na nogama... sve su joj raširenije... to više nije ples... gotovo da stojite na mjestu... priča, priča... više se ništa ne razumije... romantika... mjesec, vinogradi, muž, poštenje, djeca, mravi... sve odlazi dođavola... sve odlazi u mic-mic... ples je gotov... dogovorili ste se za dva ujutro u hodniku gdje su kupaonice... tko će izdržati ta četiri sata mic-mic-čekanja... sjećam se... popušio bih po kutiju cigareta... iscrpljen, ali željan... dva sata je... šuljanje da te dežurna ne opazi... pravi podvig... evo te u hodniku... aha, tu je i kupaonica... sablasti dolaze... evo i nje... kako je lijepa... ni mrava ne bi zgazila... takve volim mic-mic... poštene žene... sad smo u kupaonici... zatvaramo vrata... ona mi šapće, šapće kako sam bio divan na plesu... pristojan, uviđavan... kako sam govorio lijepe romantične riječi, a ne proste mic-mic... u polumraku se gledamo... susretljivi smo... ona je tako krupna... njene krupne oči... sve je krupno mic-mickavo... a i on isto... krupne znatiželjne glave... svagdje zaviruje... ulazi, izlazi... ponavljamo pokrete plesa... samo mnogo življe i oštrije... sami komponiramo ritam... ona šapće, šapće kako sam pristojan... kako dami dajem prednost... sve teže dišemo... kupaonica je mala, a plesni pokreti traže prostor mic-mic... plešemo čak i s leđa... takozvani argentinski tango s leđa... simpatičan izum mic-mic... ona se drži rukama za rub kade... malo sagnuta s razmaknutim nogama... a ja je držim za bokove... također malo pognut... i tako plešemo... u kupaonici je vruće... ona opet nešto šapće, muca... mislim o vinogradima, djeci... kako su skupe knjige za prvi razred... kako će se uskoro krava oteliti... plešemo sve brže... jer muž nema vremena... treba obrezati svih sedamdeset i tri vinograda... i treba cijepiti lozu... cijepiti... cijepiti... a vi ste tako pristojni... dajete prednost... da... da... da... mrmljam ja i čvrsto je držim za bokove... da ne padne usred plesa... sklizak je pod... plesni pokreti sve su jednostavniji... njena mesnata, bijela, okrupnjala stražnjica pravi sve brže... sve zanimljivije figure... vi ste tako... nenametljivi... vi imate takta... ona već hriplje, hriplje... kaže da je sa sela, ali da zna što je ples... život... pokazala bi ona i mnogo više da ima prilike... ali... djeca... knjige... školske torbe... stotinu vinograda... skućeni vinski horizonti... ovdje u centru... pre-po-ro-di-la sam se... svi... gotovo svi me razumiju... uslužno... neupadljivo... da... da... da... da... mrljam ja... dok mi vrele kapi znoja lagano klize niz lice... i padaju na njezina široka leđa... vruće je u kupaonici... sve brže... ona okreće glavu, brižno hriplje... je l' možete mic-mic... ide... ide... izdržao sam i gore stvari... na primjer... jedan valcer... jedan step... jedan rock'n'roll... jednu sambu... sve poštene žene...

čiste... odane porodici... eh... moraš poludjeti... kupaonica je sve manja... a ona sve veća... toplija... pristojnija... šapće... hriplje... svi ste vi tako dobri... pomažete mi da ozdravim... svi ste fini... jedino je Rasim malko neposredan... što's... nije kulturn... kažem... ali dobro pleše, kaže ona... da... takva je tradicija... šta... ništa... ništa... kažem... pazi na korak... pazi na mic-mic... s nas lije voda... barice oko nogu... brže... brže... do četiri moramo biti u sobi... da... da... takav je ples... dok traje glazba ne možeš se zaustaviti... da... da... sopće... voli ona svoje selo... brže, brže... svog muža... brže brže... knjige za prvi razred... hoćemo li i sutra plesati... pita... neka se napleše barem ovdje u centru, kaže... brže brže... figure zanimljivije... on nema vremena... ima stotinu i pedeset vinograda... dajte, dajte... ne pušajte me sad... zavrtjelo mi se od plesa... stvarno... počela je glavinjati... klatare joj se sise bremenite glazbom... po podu kupaonice... ruke joj popuštaju... brže, brže... više ne govori... ne šapće... ne sopće... ne hriplje... prestala je disati... brže, brže... i ja obnevidim... ponestane mi pristojnosti... pa je... brže, brže... strašno stisnem mic-mic... mic-mic... cijepiti... cijepiti... na... evo ti mic-mic... evo ti dvije stotine vinograda... mic-mic... sve bukne... sve pošteno i čisto... srrrrrrhhhh... svršili smo ples... zadihani fantomi kupaonice... klonuli brodovi mesa... rasprsnuti... opušteni... mic-mic... da, tako je bilo u centru... ah, pacijentice... dobro je... što sam ponio gumice... možda i ovdje... a što je ovo... izrezak iz novina... neki člančić... hm, vidi, vidi... o nuklearnim elektranama, harrisburg... antinuklearne demonstracije... ha, u torbi sam donio zbilja svašta... svjetske probleme... i to takve koji upravo odgovaraju ovom mjestu... hm, naravno da sam protiv... ali tko te pita... ipak će se graditi... kapital se mora oploditi isto kao i uran... govno... i zar je nužan napredak po svaku cijenu... i kakav je to napredak... suluda igra postotaka... još... još... još... na jednoj strani još-još... na drugoj fuj-fuj... milijardu potpuno nepismenih i potpuno gladnih... bolesnih... izgrizanih... armija jadnih poluživotinja... kretena... pa zatim... pa onda dvije milijarde polupismenih, polugladnih, polustanovnika, poluodjevenih... stani... nemoj se uzbuditi... zgrabit će te napad... nimfomania veritatis... pusti me... neka zgrabi... ja moram misliti o istini... bluno... istine nema... barem ti nešto znaš o tome... studirao si filozofiju... bluno... istina istine jest u tome da istina nije, to jest da istine nema... ništa ne znam... pusti me.. dakle... poluludih... obesprizorenih... surovih... onda... četiri i pol milijarde krvoločnih minotaura koji jedu sami sebe... ja sam protiv fisije... mogao bih to stručno argumentirati... govno... tko će me slušati... treba vikati... spaliti se benzinom kao jan palach... prag... václavské náměstí... ili pak ona djevojka nedavno ispred ujedinjenih naroda... geneve... ili onaj u indiji... ali to je malo... nekolicina... odjednom bi se trebalo spaliti barem tri stotine milijuna ljudi... možda bi onda pomoglo... alternativni izvori energije... vjetar... valovi, sunce... harrisburg... slučajnost... da li su slučajnost... i onih sedamnaest u americi... pet u

njemačkoj... tri u rusiji... sve slučajni kvarovi... u krškom – nemoguće!... eto, kaže čovjek... odgovorni... nema bojazni... iako je gradi westinghouse... strostruka osiguranja... eksplozija reaktora... ma kakvi... nemoguće, družé... nemoguće kod nas... mi smo mi... nismo mi amerikanci... nemoguće... mi smo mi... mi smo mi... svi smo mi mi... svi, i to je ono najgore... mi smo mi... mi smo govno, omismommmmmfjljljljufljufljufljupssfledddc, mi smo govno... govno... rcdkekyxaqmechxnsaqnw..."

10.

Sunce potamni. Vjetar ogoli krošnje. Strgne trule, završene listove; obnaži stabla do kosti... samo se zimzelen, koji je strogo obrubio bolnicu, dobro držao. Sve ostalo ojeseni.

Clown je sve mukotrpnije zapadao u sebe. Gacao je s gađenjem kroz svoje vanjsko ja, kroz svijetom dresirano ja. Ono je trunilo iverje pobune, ali uzalud; putovanje je moralo otpočeti, moralo se izraziti, isprva u grču mnogih odbacivanja. Odbacivanja nagomilanih tvrdih slojeva, bjelodano lažnih, izvjesnih iako prividnih. Odbacivanje je samo početak, nije još strava putovanja, ali ono odaje plemenitost karaktera i njegov je ukras, nemirna grivna koja se diči kao zalog nepresušivosti započinjanja, zveketavo upozorenje da počinje nešto isto tako neumitno, isto tako neodgodivo kao i samo putovanje, nešto što nije i što nikako ne može biti presvučeno tek lagašnom mrenom providnih suzvučja samorazumljivosti, onom prepoznatljivom maglicom nenapora i bestrasnosti zamućenih leća nepomaknutog samozadovoljstva u jalovu življenju; svakako je ono lijepo u plemenitom njegov prkos i njegova sposobnost zamijećenja, a udvoje to iskri znatiželjom da razotkrije tvrde, suviše tvrde slojeve, nakupine odasvud pristigle, koje kao guste uzbudljive dnevne i noćne more pritišću čovjeka, da ih svojom jasnom zasljepljujućom pronicavošću osudi na ono što najteže podnose: na svjetlo, na razorno svjetlo nepotkupljivog razgolićenja svega zazornog u svakom pojedinom sloju, u svakoj nijansi ponaosob i u svakom treptaju posebno. I nije sporno, unatoč teško podnosivom gađenju nije sporno to da je već sama prisutnost pronicavosti i razgolićenja bespoštedno odbacivanje otrova u slojevima, nije sporno jer je baš odbacivanje razlog njezina postojanja; razlog u plemenitosti gdje i pribiva i gdje se udomljuje njen prkos i opazaj ujedinjeni u svagda bolnu, ali nesavladivu znatiželju koja žustro opijena sobom hrli nepresušiva kao samo započinjanje odista zbiljskog i neodgodivog putovanja, gdje putovanje nije tek puko sredstvo pročišćenja vlastite samosti, samopročišćenje, već i njegov cilj, njegova neodoljiva svrha. To je svrha koja opravdava sva ulaganja, ona ulaganja kojih imenovanje već do rasapa potresa biće čovjeka, ničim i nigdje i nikad utemeljeno biće; sva ona ulaganja koja opasno prepoznatljivo zvuče kao zebnja, strepnja, strah, užas, strava i očajanje, a među kojima usprkos često nejasnim i nesabranim razlikovanjima, ili čak jasnim stupnjevanjem, vlada nepomućeno jedinstvo ljudskoga pakla, sveudilj razjedinjene prisutnosti, neidentificirane prisutnosti. Neopozivo bez sumnje iskri saznanje, sjajan i izglaćan uvid, da su ta ulaganja ujedno i stanice putovanja, postaje na kojima se katkad stoji/putuje dugo, ali i stanice koje u strelovitom slijedu sažimanja ili skokovita stapanja

mogu dokončati putnika: ili u slomu s kojeg nema povratka ili u pročišćenju koje se smatra i svrhom i sredstvom, a iz kojeg i s kojim je moguć povratak; povratak do svoje naporne sebesvjesne stvaralačke raznolikosti u kojoj se ponovo blatiš i ponovo rasprostireš svijetom da bi opet, kad tome dođe vrijeme, tvoje vrijeme, mogao putovati bez bojazni da se nećeš vratiti... jer sada znaš... sada znaš da si prvim uspješnim pročišćenjem zadobio čvrstinu sebesvjesnog koji zna da čvrstine nema, koji zna da ne postoji naprosto zaokruženo ja, već raspršenost svega u svemu i svih u svakome i svašta u svačemu i svega u ničemu i ništa u svemu... Stoga ima li što plemenitog u svijetu, onda je to čovjek koji se usudio na svoje prvo putovanje pročišćenja, koji se je usudio nezavisno od svega, a zavisno od sebe sama, i čovjek koji sluti da usuditi se znači dirnuti i zatim uploviti u ono mračno gdje ga umjesto njegovog prividno jednog ja čeka nebrojeno njegovih ja, i gdje ga možda iza neke stravične ili strahovite ili očajničke okuke čeka slom, usud nepomaknutog ničeg... ali i čovjek koji sluti da u tom zamračenom krajoliku negdje tajnovito svjetluca elastična odskočna daska, gipka šansa povratka, usud pomaknutog nečeg... Malo je onih koji su se vratili, više je onih kojima to nije uspjelo, a bezbroj je onih koji nikada nisu ni krenuli i koji to nikada neće učiniti... tako je to s time... Te malobrojne svijet nema snage spaziti... ali posjeduje već spremnu terminologiju za njihov slučaj; plemeniti putnik mogao bi se tako zvati luđakom, a putovanje ludilom; ove pučke izraze smjenjuju u stručnoj sferi nazivi psihotik i psihoza. Sve je spremno, mutna stakla malobrojnih..... mutne jabučne kože, brojne spirale opažanja i prkosa...

CLOWN JE SVE MUKOTRPNJE ZAPADAU U SEBE

ODBACIVANJE

Kad je Bijelo Štene kriknuo “M o g u ć n o s t i !”, pun mržnje prema njemu Clown je pomislio: “Malaksale jesenske jabuke... trče... padaju... sve više opažam sebe stvarnijeg... ali još nije počeo moj put, moje pravo prvo putovanje... ovo su tek samo mali izleti... minijaturni izleti... trulobojne iscrpljene jabuke...”

Od dolaska u bolnicu postupno je silazio u svoje vrijeme; gubio je osjećaj za uzročni slijed vanjskog vremena, propisanog vremena. Dani i noći survavali su se u živo ljepljivo blato, u bogatu gnjecavu smjesu njegove neistražene pozadine; ta pozadina, podrumsko prebivalište, htjela je njegovim podstrekom izazvana pružiti svoje pipke ljepote i rugobe; sve svoje neobuzdane tamnosti htjela je pojasniti do zaprepaštenja i radosti svoje vlastite mogućnosti; ta neistražena pozadina htjela je prkosno opažati sebe i raskrinkati ono što je nju predstavljalo na površini kao lažno ja; svoju dresiranu obrazinu, svoj privid, svoju masku htjela je strgnuti i odbaciti snažnim upečatljivim gestama kao otrcanu maskenbalsku odjeću. Odbacivanje: to su njezini izleti u sebe. A svaki izlet samo je djelić opsežnih priprema za putovanje koje je neminovno, takvo putovanje koje predstoji kao jedina mogućnost cjelovitog pročišćenja nje same. Ona sama, neistražena pozadina, i ono što ona želi i što će izbiti na vidjelo kao poništenje lažne površine jest on sam, sâm da bi bio ono što jest: svi.

Ostaci vremena koje je gubilo svoju svjetovnu nametljivost, trgovačku odredljivost, pojavljivali su se kao kućni red bolnice, kao takozvano liječenje. Ako bi mu suviše dosađivali, ometali ga na izletima, simulirao bi stupor. Ukočio bi se i gotovo! S njegovim tijelom mogli su činiti sve, ali ne i s njegovom pozadinom u naporu odbacivanja. Ipak, ponekad je pretvaranje bilo izlišno jer se je odista nalazio u stanju obamrlosti. Ona nije obećavala ništa dobro; nastupila bi kao posljedica straha od drugih, kao djelotvorna obrana. Iz krika obrane izvirala je i mržnja spram onih koji su izazivali strah. Unatoč pritajenoj ili čak otvorenoj mržnji, u razgovoru sa svojim psihoterapeutom otkrivao bi povremeno sadržaj svojih izleta. Za vrijeme tih otkrivanja njegov bi liječnik redovito protrnuo. Iako iskusan, što načitan što obogaćen praksom, nije mogao suspregnuti gađenje, nije bio u stanju zatomiti gnušanje

spram nečuvenih sadržaja njegovih izleta. Liječniku se na mahove činilo da i on ljudi; otkrivao mu se čudovišan svijet o kojem nije mogao izreći suvislih riječi, svijet čovjeka koji obavlja složene pripreme za putovanje na kojemu ga on – kad bi uopće bila moguća uloga promatrača putovanja – ne bi mogao pratiti. Izvjesno je: na takvo putovanje čovjek odlazi sam. Isto tako kao i na izlete odbacivanja. On je uvijek sam. Sam sa svojim nepredvidivim preoblikovanjima.

11.

Soba Doménikosa Theotokópoulosa

“Jednom ću o El Grecovim neobičnim istraživanjima napisati priču koja će se zvati *Fatalni prsti*. A možda i neću... A da napišem priču o sebi, nešto kao autobiografiju...? Ne, to bi bilo odviše vulgarno... i teško pisano. Želio bih napisati nešto lagano i čitljivo, tako da svi mogu razumjeti. Na primjer, ako mi to dopuste snage, nešto o tome kako sam postigao znanje o najzamršenijim stvarima kao što su popravljivanje prozorskih okvira, ukrašavanje morskih uvala raznobojnim lampionima, zakucavanje čavala u tvrdu bukovinu, igranje kamenčićima... A ako se izvještim u pisanju, što da ne, mogao bih opisati svoj boravak u bolnici i sobu 36 koju sam nazvao imenom čovjeka koji je slikao višeznačne prste. Mogao bih otpočeti time da je soba već na prvi pogled podsjećala na El Grecove slike, hoću reći na jednu pojedinost s tih slika... naizgled nevažnu; na osnovi te pojedinosti ustvrdio sam da El Greco nije samo neizdrživo religiozan, već i bajoslovno bogat unutarnjom prisebnošću. Bio je lud. Bogat ludilom. Bio je... surovo pri sebi jer je/kad je mogao slikati *srednjak* i *domali* prst tako prisno sljubljen, na udaljenosti od ostalih... i to gotovo na svim slikama...; dovoljno je radi provjere promotriti samo nekoliko njih, primjerice *Sv. Petra*, *Sv. Andriju* i *Krist nosi križ*. Kakvi prsti! Nisu to smireni prsti, dio vjerskog napora i spoznaje Boga u harmoniji svake slike ponaosob. Ne, nisu smireni, iako su naizgled tako blagi i pitomi. Oni su heretički, znači višeznačni prsti; oni su tanke prozračne strelice, jedva vidljive niti sumnje... *srednjak* i *domali* prst previše su sljubljeni, previše odskaku u svojoj nepredvidivoj izduženosti da bi bili nevini i blagoslovljeni... da bi bili išta drugo do slikarev azil, njegovo utočište... mjesto koje je majstor izborio samo za sebe i koje koristi kao mjesto podvale; tu, u tom detalju, strašno priseban sumnjajući u sve na svijetu, on podvaljuje drugima i mirnoću i blagost i vjeru tamo gdje je najmanje uvjeren u njih, a to su ljudske ruke, ljudski prsti; sljubljenost *srednjaka* i *domalog* prsta namjerno je sročena zagonetka upućena kako drugim tako i samome sebi. Da, jednom ću možda napisati priču koja će se zvati *Fatalni prsti*...”

* * *

Soba 36 nalazi se na trećem katu žutofasadne zgrade, smještena između kupaonice s nužnicima i čajne kuhinje na početku hodnika. Čudnu smještenost sobe 36 opravdava

nedostatak bolničkog prostora, a nedostatak bolničkog prostora ne opravdava ništa. "Prema tome", jednom je zaključio Clown, "soba 36 također je neopravdana."

Ali nužda opovrgava logiku. Ipak, zaključak o neopravdanosti postojanja sobe 36, koliko lucidan toliko i hrabar, nije sasvim bez temelja. Isprva namijenjen za priručno skladište lijekova na Odjelu, prostor sobe 36 bio je pravokutna oblika, duguljast i uzak, dakle neprikladan za krevete i ormariće, uopće za smještaj bolesnika. Neprikladnost je pobijeđena nedostatkom prostora: Bijelo Štene uspio je nakon nekoliko premjeravanja ugurati četiri kreveta, od kojih je jedan bio, zapravo, pomoćni ležaj. Svi kreveti bili su poredani u pravocrtnom nizu od vrata do prozora. Bijelo Štene nazvao je sobu "eksperimentalnom". Smještao je tamo pacijente koje je želio detaljnije upoznati ili provjeriti na njima i s njima neku svoju teorijsku postavku. O njima je govorio kao o svojim "pomagačima", a ponekad i kao o svojim "sueksperimentatorima".

Čim ju je ugledao, iako utučen i pun mržnje izazvane urlikom primarijusa, sjetio se El Greca. Njezina čudna smještenost, naročito pak izduljena uskoća, podsjećala je na *srednjak* i *domali* prst, podsjećala je na prste kakve je slikao poznati majstor. Odmah ju je prozvao imenom njemu omiljenog slikara Doménikosa Theotokópoulosa.

* * *

Sunčano jutro. U Clownu mrak. Mržnja. Uleti još jedna muha. I ona zujne u suncem obasjano sobno nebo. Ona prva, prožeta strahom od maločas počinjene prejake verbalizacije zraka, uspaničeno je oblijetala oko kvake na vratima. Bijelo Štene smireno je gladio izrezbarenu glavu lule. Njezino još mlako grotlo. Čekao je da se Clown povрати iz mračne obamrlosti. U sve gušćoj tišini prijemne ordinacije zujale su dvije muhe. Putanje njihova leta bile su vrlo zamršene.

Kad je shvatio da Clown nema namjeru živnuti, on ustane.

- Pođimo! - reče.

- Hhhhuuhh... - uzdahne Clown dižući se.

Želudac mu je bio ispunjen mržnjom. Naravno, mogao je da ode kući. Ali što onda? Kod kuće ne bi mogao putovati, poduzeti pročišćenje ili povratak. Osjećao je da bi mu Bijelo Štene mogao pomoći. Ako ništa drugo, mogao mu je sapeti tijelo u vrijeme snažnih euforičnih

grčeva kad se želio ubiti ili kad je želio ubijati. Zar mu nije zbog toga onaj frejdovac iz Centra za mentalno zdravlje i napisao uputnicu?! Povrh svega trebao je utočište, neko manje opasno mjesto no što ga nastava većina ljudi; trebao je takvo mjesto gdje bi se mogao bez bojazni posvetiti samome sebi, a jedino takvo mjesto u uređenom društvu jest duševna bolnica. Ona štiti bolesne i naizgled bolesne od društva, a ne obratno kako se najčešće misli. "Ona štiti i društvo i bolesne", ispravi se Clown.

* * *

Uspnu se na treći kat. Iz sobe 36 čula se graja. Bijelo Štene otvori vrata i sve odmah utihnu.

- Ovo je vaš novi drug, klipani - reče primarijus sa simpatijom u glasu. To su bili njegovi miljenici, njegovi "sueksperimentatori"; s njima se ophodio prilično familijarno.

- Formalnosti ćemo kasnije srediti - obrati se Clownu. - Sada je najvažnije da se malo odmorite. I da me malo manje mrzite. OK?

- Hrrrrrrrrr - zareža Clown. Nije mu bilo do ljubaznosti. Jedva je čekao da se malo ispruži.

Bijelo Štene lako preskoči režanje. Vedrim pogledom obuhvati sobu i prisutne. Svakome se blago nasmiješi. Clownu posebno, nekako prijateljski. Šeretski im priprijeti prstom, a zatim naglo ode.

* * *

Tako je soba 36, soba Doménikosa Theotokópoulosa, kako ju je netom nazvao Clown, dobila ponovno nakon tri mjeseca svog četvrtog slobodnim ležajem predviđenog člana.

* * *

Clown se svali na pomoćni ležaj. Trojica njegovih novopečenih drugova pomno su ga promatrali očima i lagano pootvaranim ustima. To potraje nekoliko trenutaka, a onda se opet prihvate prekinutog razgovora. Razgovarali su tek desetak sekunda, kad se jedan sjeti da se nisu upoznali s novim drugom na uobičajeni način. Svi pohrle do njegova ležaja. Stisak

ruke, brzo izgovoreno ime i tapšanje uokviriše ovaj srdačan čin. Opet pohrle nazad što su brže mogli. Slapovi brzorječice poteku i zaliju Clowna sa svih strana.

Skoro se udavio.

* * *

Soba se stisnu u bezizlaznu grudu. Jutarnje sunce potamni. Clowna ispuni mrak.

* * *

Osjetio je da bol u utrobi popušta. Smrztine izazvane urlikom počele su kopnjeti u udovima. Strah i mržnja također su izgubili svoju prvotnu oštrinu. Snaga je pridolazila.

Pokušavao je razmišljati, ali nikako se nije uspijevaio sabrati budući da su njegova tri sobna druga obilno proizvodili riječi.

Vrijeme je... Kad je zaključio da od razmišljanja neće biti ništa, najednom pun dobre volje, pun ljubavi odluči prepustiti se sobnom praskavom ćeretanju...

- Ah, da mi je samo izaći - začuo je unjkavi glas blijedog, krupnog, a robusnog Cvjetka, fizičara i ljubitelja klasične glazbe. - Da mi je okusiti one debele kruške koje nabavlja moja žena... ovdje nikada nema voća... samo neki surogati. Moja žena... to vam je osoba na mjestu... kruške nosi na pladnju... na teškom mramornom pladnju koji je nabavila na rasprodaji kad su stigli feničanski brodovi...

Usko, okrutno tridesetpetogodišnje lice znanstvenika razvuklo se u blag osmijeh. Rukama je pokušavao dočarati mramorni pladanj i stizanje feničanskih brodova. Drugovi su ga s odobravanjem gledali. Vrpeljili su se svaki na svom ležaju; htjeli su govoriti. Samo je Clown mirno slušao.

- Oh, da mi je napustiti ovo mjesto - jadajući se dometne Jevrem, nogometni stručnjak, odebljao od prekomjernog odmaranja. - Da mi je samo malo gurnuti loptu! Što sad rade moji momci? Kako im je bez mene? Uf, da mi je gurnuti loptu, malo je barem caknuti petom, ljudi! Ljudi, hej ljudi, - vikao je Jevrem - vi ne znate što to meni znači! To je meni divno. Baš tako. Divnoooooooooo! Tada sam velik i moćan. Čini mi se da bih tada mogao cijeli svijet

utjerati u gol. Oh!

- Ne žalostite se, kolega, sve će biti dobro – tješio ga je olimpijskim mirom ugađeni trgovac srednjih godina, Clownov sobni susjed, kojeg su drugovi u sobi prozvali Bambi zbog njegovog blagog, smjernogledajućeg pogleda i strahovito krhkog tijela. – Znam ja kako je vama bez lopte. Slobodan sam primijetiti da vam, ako samo želite, mogu nabaviti jeftinu lopticu od prvoklasne spužve. Možete je, što se mene tiče, šutirati i gurati po sobi, milovati je i gužvati, tepati joj pojmove... Možete s njome raditi što vas je volja.

Nogometni stručnjak Jevrem brizne u plač. Grcajući obrati se Bambiju sklopljenih ruku:

- Nemojte, molim vas, kao oca vas molim, nemojte mi nabavljati spužvastu lopticu. Mrzim spužvu, mrzim male lopte i loptice – šmrcao je Jevrem. – Ako mi baš želite pomoći, nabavite mi veliku sočnu loptu... loptetinu...

- A Bijelo Štene? – mirno upita Bambi.

- Pih... ih...

- Nije to pih-ih... tek tako. On vam može nauditi. Staviti vas može u košulju, čvrsto stegnuti...

- Nemojte biti zabrinuti, – prekide ga Jevrem – znam se ja izvući. U mene je bistar um. Ako naiđe primarijus ja ću loptu brzo sakriti pod jastuk. Neće on primijetiti.

- Ima on oštro oko. Nosi dvostruke leće – javi se Cvjetko. – Vidio sam ga neki dan kako se saginje na hodniku. Sigurno su mu ispale leće pa ih je tražio.

- Može biti. S njime nikad nisi siguran – odvratila uplakana Jevrem. – Ali nisam ni ja budala. Ako i primijeti, ja ću loptu u sekundi skloniti, sakrit ću je pod... hm, to sam već rekao... ne, hoću reći, ako i primijeti da je pod jastukom uvjerit ću ga da halucinira, da nikakve lopte zapravo i nema...

- Ma, hajde... – nasmije se Bambi.

- Hoću, vidjet ćete, uvjerit ću ja njega – nije se dao smesti Jevrem. – A ako bude odviše nametljiv, opalit ću ga ljevicom kao da pucam jedanaesterac... Ne, ne to... to bi bilo previše fahidiotski ... Bolje će biti da ga tužim Upravi. Reći ću da zloupotrebljava službeni položaj kako bi otkrio nepostojeće predmete.

- Ideja nije tako loša, - primijeti uglađeno Bambi - samo tko će vama vjerovati, tko?
- Nitko - ravnodušno će Cvjetko.
- Aha... aaa... Aha... aaa... - zapjevuši Bambi.
- Aha... aaa... Aha... aaa... - zapjevuši i Cvjetko.
- Nije istina, aha... aaa... Aha... aaa... - bijesno zapjevuši Jevrem. - Uvijek se nađe neka lakovjerna dušica, neka mekana djevojčica dobra srca... Samo vi nabavite loptu, sočnu i okruglu, - Jevrem prodornim dugim pogledom zasvrsla u Bambija - i ja ću vam biti zahvalan do kraja, do groba svake utakmice.
- Dobro, dobro... Nabavit ću vam najveću i najsočniju loptu na svijetu - umiri ga Bambi promeškajući se u krevetu.
- Vi, - opasno povišenim glasom u falsetu započne Cvjetko iznenada se unijevši Jevremu u lice - vi, kolega, vi samo o loptama, ha?! I vi također - reče uputivši prijekoran pogled mirnom i dostojanstvenom licu trgovca Bambija. - Vi, dakle, samo o loptama, ha! A o kruškama ništa, ha?! Hajde, budite dobri, budite moji mali dobri dječaci i pričajte o kruškama, o sočnim i debelim kruškama na pladnju, o njihovoj boji... dužini peteljke... debljini kore... - rominjao je sad već tužnim propovjedničkim glasom robusni Cvjetko, čovjek koji je sve znao o teoriji relativiteta i gregorijanskim koralima. Tužnim beznadežnim očima gledao je čas Bambija čas Jevrema. Lijeva mu je noga virila ispod pokrivača. Jevrem i Bambi sažaljivo su ga gledali. Onda se sporazumješe pogledom. U isti mah rekoše:
- Kruška, kruška, kruška... - i onda još jednom - kruška, kruška, kruška.
Clown se pomakne na ležaju. Beskrajno je uživao u slobodnom razgovoru slobodnih ljudi. Gotovo slobodnih. Gledao ih je s neskrivenim zanimanjem, naročito Cvjetka. Već dugo vremena nije se tako odobrovoljio. Bi mu lijepo i on se nasmija grohotom.
- Ha, ha, ha, ho, ho, ho... - grohotao je Clown.
Sva trojica upiljiše se u nj; čak i Cvjetko koji je bio utonuo u snatrenje o kruškama na mramornom pladnju, u opsesivno snatrenje. Clown im uzvрати piljenje. Onda se nešto dosjeti. Napravi čudnu grimasu, izbeći oči i kažiprst lijeve ruke polaaaaaaagano stavi preko usana.
- Psssssssssst! - tiho zapišti.

- ? ? ? - Pomaknuše se tijela trojice u pravcu Clownova ležaja. Obrve im iscrtaše upitnike.
- Znam jednu dobru stvarcu - šaptao je Clown.
- ? ? ?
- Zove se izmišljanje najneobičnijih odgovora na postavljena pitanja.
- ? ? ?
- Na primjer pitanje glasi: Što je to novac? Svi koji sudjeluju u zabavi moraju smisliti svoj najneobičniji odgovor. Vrijeme smišljanja ograničeno je na pet minuta, a broj pokušaja na jedan - šaputao je Clown. - Ako želite, predlažem da pokušamo s pitanjem što je to kruška.
- Može - odmah se složi Cvjetko.
- Ja bih radije o lopti - dometne Jevrem.
- A ja o novcu - židovski zatreperi Bambi.

* * *

S druge strane pregradnog zida, u čajnoj kuhinji, stajali su na visokim stolicama Bijelo Štene i njegov kržljavi asistent. Kroz maleni, limenom rešetkom prekriveni otvor ventilacije promatrali su što se zbiva u sobi 36.

- Obratite pažnju, kolega, na proces socijalizacije - ispotiha će primarijus asistentu.
 - Aha... Vidim, vidim... - reče zgrbljeni asistent.
- Bilo mu je žao što otvor ventilacije nije veći. Možda bi neke uspjelije scene trebalo snimiti.
- Ha, ha... - zasmijulji se asistent. - Što kažete, zar ovo o kruškama nije...
- Kosi pogled primarijusa zaustavi revnog asistenta.

* * *

Kratka stanka ispuni sobu. Svi su gledali Clowna. Svjestan težine trenutka on je napregnuto razmišljao. Tišinu prekine Bambi.

- Pa, čujte... - uljudno zakašljuca - izrazite i vi, Boris, neku svoju želju. Ovdje ste prvi dan, imate prednost.

Cvjetko se opet snuždi. Nije mu se sviđao ovaj prijedlog.

- Ali ja sam već predložio pitanje o tome što je to kruška - odgovori Clown.

- To je bilo zbog Cvjetka - zajedljivo će Jevrem.

- Ma, nije. Mene stvarno zanima što je to kruška - reče Clown.

- Ljudi, - umiješa se povišenim glasom Bambi - ovako nećemo nigdje doprijeti. Predlažem da prvo obradimo tu nesretnu krušku, a zatim i sve ostalo što nam je na srcu.

- Važi - potvrdi Clown. Dakle da ponovimo, pitanje glasi: Što je to kruška? Hajde, tko će prvi?

- Ja ću - odmah se javi Cvjetko.

- Kakva žurba, hm! - zakvači ga Jevrem.

- Šuti loptašu! - obrecnu se ovaj.

- Mir! - kratko drekne Clown. Bez etiketa! Još bi ovdje mogao nastati spor između intelektualca i sportaša, a to je ono što nam sad najmanje treba. Hajde, izvolite, Cvjetko! Priprema, pozor, SAD!

- Kruška - uznesenim glasom započne Cvjetko - kruška je sablažnjivi mesnati trbuh, to jest meko erotizirani oval moje dosljedne pohote. Uglavnom je nezavisna od mog bavljenja fizikom čestica - skromno završi Cvjetko. Svečano uzbuđen stidljivo spusti kapke niz usko i okrutno znanstveničko lice.

- Izvrsno, Cvjetko! - pohvali ga Clown. - A tko će sad? - okrenu se Clown ostalima.

- Ja - gromko će Jevrem.

- Izvolite! - reče mu prešutno priznati voditelj Clown.

- E, pa kruška - otezao je - kruška je najobičnijim probušenjem spuštена lopta, a peteljka predstavlja mjesto probušenja - reče prezrivo gledajući Cvjetka. Nitko se nije nasmijao, nitko nije odobravao i Jevrem pokunjeno pogleda voditelja. Ovaj da znak Bambi. Bambi se uglašeno promeškolji i najozbiljnija lica što se dade zamisliti zagleda se kroz prozor uske sobe Doménikosa Theotokópoulosa, a da nije imao pojma da se soba tako zove. Na licu mu se ukaže napor. Tihim glasom otpoče:

- Kruška je objekt svakovrsne, a najviše trgovačke manipulacije, naročito sezone, koja je najvidljivija u razlici između nabavne i prodajne cijene, dakle u takozvanoj marži, i koju do savršenstva uvežbavaju isto tako takozvani predstavnici odavno proširene voćne mafije. Kraće rečeno, kruška je biljni trgovački artikl koji podliježe, kao i sve ostalo, zahtjevima i zakonima tržišta koji nipošto nisu jedinstveni, a kamoli stabilni, te je gledano s aspekta biljnih artikala neumjesno očekivati ujednačeno tržište koje je naprosto tlapnja u glavama naših ekonomista, jer oni ne znaju niti suštinu biljnih artikala niti bit kapitala. Tako ja gledam na krušku - smireno završi Bambi.

Tišinu sobe ispuni frenetičan pljesak. U pravcu Bambijeva kreveta poletješe razdragane čestitke. Sve se uskomeša. Bambi je dostojanstveno primao počasti. Prođe nekoliko veličanstvenih trenutaka slavlja, a onda se sjetiše Clowna.

- Da čujemo i vas - srdačno se oglasi Jevrem.

- Raspalite samo! - bodrio ga je Cvjetko.

- Zaista, što ste nam spremili? - upita Bambi.

Clown siđe s kreveta. Napravi nekakav tajanstveni krug između vrata i stola, koji je bio smješten na sredini sobe, pa se zaustavi kraj svog uzglavlja. Kao prorok raširi ruke, a svetački mu izraz ozari lice; neopisiva blagost razli se iz njegovih očiju po čitavoj sobi. Cvjetko, Jevrem i Bambi protrnuše od nekog neobjašnjivog osjećaja ushita. Pobožno su gledali svog novog sobnog kolegu i čekali njegovu riječ kao odgovor na pitanje što je to kruška. Clown se euforično zaklati.

- Drugovi, prijatelji, - šumjela je Clownova riječ - kruška je jedno od mnogih bića na kojima čovjek prisilno iskušava svoju zvjersku prisutnost u svijetu, svoju sveždersku egzistenciju. Kruška je biće, cjeloviti organizam. Svaki ugriz u njeno živo meso nju boli, a njezin sok jednakovrijedan je našoj, to jest životinjskoj krvi. A kad je jedemo - ubijamo je; kad smo je pojeli - ubili smo je. Većina ljudi na to nikada ne pomisli. Svakodnevno se u svijetu

masakrira na tisuće tona tih malih, nemoćnih, na život i smrt prepuštenih nam bića. Nad ovime, i nad ovime bi se trebali zamisliti vegetarijanci koji favoriziraju njihovo ubijanje i time dovode u pitanje ionako nesigurnu im egzistenciju. Neka se zapitaju te tobože čiste vegetarijanske dušice zar kruške nisu živa bića, zar one nemaju sebi svojstven samosvojno organizirani život, a to znači i dušu? Zar samo zato što se ne izražavaju, nama makar i malo razumljivim jezikom, kao na primjer medvjedi svojim brundanjem, zar su samo stoga manje vrijedna bića, tobože bez duše, bića koja bi stoga smjela biti pojedena, pogubljena, ubijena? Naravno, odgovor je – ne i ne! Drugovi, prijatelji! Treba reći tim prividnim milosrdnicima da je i kruška punopravno biće svemira koje ima dušu i pravo na život; treba im reći da malo bolje ispituju pretpostavke vlastita nazora na svijet, jer kad bi to učinili zar ne bi uvidjeli da dosljedno pridržavanje njihovih pretpostavki vodi ravno u njihovu smrt? Da, pridržavanje tih pretpostavki uništilo bi vegetarijanski pokret najkasnije za četrdeset dana. Naime svi bi vegetarijanci umrli od gladi, jer ne bi smjeli okusiti ništa, doslovce ništa, jer sve što postoji u svijetu postoji kao neko pojedino biće i ima svoju bičevitost, svoju dušu, te stoga i pravo na život i pravo na prirodnu smrt. A za mnoga bića, čini se, upravo je nasilna smrt prirodna smrt. Drugovi, da drugovi, vrtimo se u grozomornom krugu neviđenih paradoksa, i mi i kruške, dragi moji sobni drugovi. Naš život, to je ubijanje drugih. To smo pokazali i dokazali. Naš život, to je jedenje drugih bića. Ne samo voća, povrća i svega što trči gmiže, leti, roni, već i ljudi. Iako još samo sporadični, ispadi ljudožderstva nisu prošlost. Vi ne biste vjerovali, ali još postoje mjesta na ovom planetu gdje se izvanredno cijeni meko kuhani ljudski bubreg ili na naglo prženi ljudski mozak; smatraju se naprosto delikatesom, onim što dolazi na kraju, desertom. Oprostite, drugovi, malo sam se zanio... no istina nam ne može naškoditi... Eto, odgovoriti samo da je kruška biće nije dovoljno... morao sam nešto reći i o kontekstu unutar kojeg se ona pojavljuje kao biće... Da, da... Ali što sam ono... Aha! Rekao sam da je naš život ubijanje drugih. Da, prijatelji, ljudi svakodnevno, danas kao i prije pet tisuća godina ubijaju jedni druge, a nije isključeno, ako samo uzmemo u obzir alarmantno nepravедno stanje svjetskog ekonomskog poretka i iz njega proizašle kronične krize ishrane, nije nemoguće, velim, da ljudi počnu intenzivnije jesti jedni druge kad već intenzivno ubijaju takozvane svoje bližnje. Nije isključeno, velim, da ljudi napokon shvate da je blesavo tako uludo bacati u grobove sve te silne kalorije i proteine kojima bi se mogla iskorijeniti glad... Kad je čovjek u pitanju ništa nije isključeno, a pitanje je li moralno jesti ljudsko meso sasvim je nevažno sve dok god traje ubijanje ljudskog mesa... I tako dalje... Vrtimo se u tragičnom krugu gdje ako hoćeš živjeti moraš ubijati... pa makar i krušku... Moraš ubijati živa bića... pa makar i cvjetaču... Moraš ubijati sve, bilo posredno preko proizvođača hrane bilo neposredno vlastitom rukom, to je nevažno... Evo, ističe uskoro mojih pet minuta. Moram

završiti ukoliko ne želim biti diskvalificiran prema pravilima ove igre. Dakle svime ovime želio sam reći ono što sam već rekao i na početku, to jest da je kruška jedno od mnogih bića na kojem čovjek prisilno iskušava svoju zvjersku prisutnost u svijetu, svoju egzistenciju sveždera i ubojice. Dakako, ovo je istina, ali istine radi na kraju treba reći i ovo: i kruška, ako je za utjehu, i kruška živi od svakodnevnog ubijanja. To se naziva trošenjem vlage, sunca i još koječega, ali to je također ubijanje, kao što je ubijanje i ona naizgled bezazlena radnja koja se naziva konzumacija voća. I tako, sve je ubijanje ili, ako vam je draže, konzumacija. Sva živa bića kreću se u tom zatvorenom krugu, u svijetu ubojstva, i ta činjenica nije nipošto tako samorazumljiva kao što misle ili tvrde mnogi političari, ekonomisti i vulgarni pozitivisti. Eto, drugovi i prijatelji, ako je ovaj svijet zatvoreni krug ubijanja, a to jest, i ako je ovaj život zatvoreni krug ubojstva, a to jest, onda sam spreman izjaviti sljedeće: neka taj i takav život ide dođavola! A zatim još i ovo: u ime svega ovdje izrečenog, u ime onog ubojice koji me je već na ulazu u ovu zgradu presreo jadikovkama o voću, u ime vas i mene i ostalih, u ime protesta, dakle, odričem se danas i hrane i pića i sebe!

Iscrpljen, Clown se sruši na ležaj. U sobi 36 vladao je muk. Svi su zadržano gledali Clowna. Nepomaknuti, ukočeni. Samo je sunčano prijepodne trčkaralo prema zapadu.

S druge strane pregradnog zida, u čajnoj kuhinji, situacija je bila ista. Bijelo Štene i njegov slabunjavi asistent zanimali su od netom opaženih dojmova.

Prvi se pomakne Jevrem.

- Ah, - protisne teško, zadihano - izvanredno! Bilo je tako lijepo. Pola uopće nisam razumio... ali nisam toliko glup da ne znam... da je ovaj... ovaj vaš odgovor najneobičniji, najljepši - uzbuđeno je govori Jevrem gledajući Clowna.

- Točno, - reče Cvjetko - istina je što kažete, živa i čvrsta. I zato - dometne odlučno - povlačim sva ona svoja sranja o kruškama.

- Ne umišljajte! - javi se umornim glasom Clown. - Ne može ono što ste godinama gradili tako brzo iščiliti.

Cvjetko se snuždi. Njegovo tronuto lice izazove u Clownu sažaljenje.

- Hajde, ne očajavajte! – hrabrio ga je Clown. – Ugodno već osvježava vaša odlučnost.
- Tako je! – reče sad već sasvim živahni Bambi. – Veselimo se, prijatelji! Ne stječe se svaki dan takav drug kao što je Boris.
- Imate pravo, Bambi! – sa strane dobaci Jevrem. – Otkad je Boris ušao, ja sam kao raketa.
- A ja kao srna – prihvati Bambi.
- A ja kao orhideja – nasmije se ponovno odobrovoljeni Cvjetko. – Zapravo, ja jesam orhideja – reče.

S druge strane pregradnog zida stojeći na visokim stolicama Bijelo Štene i njegov zgrbljeni asistent previjali su se od provale smijeha i nadijanja novih ideja.

S ove strane pregradnog zida, Clown više nije pratio ćeretanje. Tonuo je k sebi. Njegovo tijelo komuniciralo je s drugim tijelima, a on... on je bio drugdje; njegovo ja nije sada bilo otjelotvoreno, bilo je izvan tog tijela... povremeno bi se vratilo...

12.

Žute tipke (psiho-ksilofon)

“Od dolaska u bolnicu postupno sam silazio u svoje vrijeme; gubio sam osjećaj za uzročni slijed vanjskog vremena, propisanog vremena. Dani i noći survavali su se u živo ljepljivo blato, u bogatu gnjecavu smjesu moje neistražene pozadine; ta pozadina, podrumsko prebivalište, htjela je mojim podstrekom izazvana pružiti svoje pipke ljepote, rugobe; svoje neobuzdane tamnosti htjela je pojasniti do zaprepaštenja i radosti svoje mogućnosti, htjela je prkosno opažati sebe i raskrinkati ono što je nju predstavljalo na površini kao lažno ja; svoju dresiranu obrazinu, svoj privid, svoju masku htjela je strgnuti i odbaciti snažnim upečatljivim gestama kao otrcanu maskenbalsku odjeću. Odbacivanje: to su njezini izleti u sebe. A svaki izlet samo je djelić opsežnih priprema za putovanje koje je neminovno, takvo putovanje koje predstoji kao jedina mogućnost cjelovitog pročišćenja nje same.”

+ + + + + + + + + + + + + + + + +

kad ja kažem na primjer da je moja duša sastavljena od daščica ili da su moja stopala lutajući ksilofon... vidim nisu baš sasvim uvjereni jer oni ne mogu iskreno smatrati da jesam ono što ja kažem da jesam oni to tako eh jer promatraju me već a priori klinički i to sam rekao bijelom štenetu u oči iako je on još najnapredniji ne može shvatiti bolje reći ne može prihvatiti da sam ja lobačevski a u jednoj fazi stvarno sam to i bio i da sam euklidovoj geometriji dao po nosu pa je porebarke oljuštio pa taj peti pun problema postulat taj peti postulat pokazao sam apsurdnim jer da je maestro euklid ipak mislio da je zemlja ravna ploča zamisli ti nakaradne li ideje pa mu eto šepa stvar i tako sam eto im omogućio i geodeziji da se razmaše što prije nije bilo moguće a oni su me i prije ne znam koliko dana vodili kao borisa clowna a ja zar ne borise a ja sam disao miris ruske stepe i bio tužan jer mi je umro sin a to nije sve čudim se i sam tim ljudima da misle da sam infantiln ako igram sam sa sobom ili s nekim drugim u mojem tijelu dakle ako igram igru staru zvanu go ili šah to su ljudi bez mašte oni vide jedno tijelo kako igra da da a ne vidi da zapravo nas dvojica igramo a bojice prše i figurice skaču po poljima i po šumama i gorama što sam htio da kažem nije to nikakav isključivo asocijativni niz kao ta čuvena asocijacija proizvođača kažimo i to ja sam ili neko u meni veliki ljubavnik svoje majke na izvjestan način i u jednom podužem nekom vremenu i bio njoj je bilo lijepo a kako i ne bi mlad prpošan kurat izdržljiv i što sve ne oni kažu ona je ubijena ili poginula u saobraćanju s ljudima ili u prometnoj

nesreći zar to ima ima li to bog te pitaj kakve veza sa našim prekrasnim općenjima hajte molim vas incest je samo riječ i ništa više a ljubav to je tek nešto drugo često se razljutim na njih i njihove grupne radne terapije vičem prijetim psujem sve što znam jučer sam rekao njima pazite se kada ja izađem iz ove žutofasadne ljepote ja ću napisati roman o svemu svemu što se i što se nije ovdje događalo ja ću ga napisati vi ne znate s kime imate posla ja sam profesor književnosti u miru pa makar sam i obični profesor ja ću napisati roman o tome pa kud puklo da puklo iako to se zna ni jedan jedincati profesor ne može napisati pismo a kamoli roman ali ja hoću jer moram vas opisati kao pingvine u crno bijeloj tehnici roman i neće biti bogznašto nikad ne znam piše li se ovo sastavljeno ili razmaknuto bo ga mu ali ću reći istinu da ste hulje koje ne dopuštate da čovjek bude miran u utočištu već ga a tu moram biti prost i jednostavan zajejavate je li tako ako malo više buči pljuje što je pazi ovamo kako bi rekao učitelj nastavnik kemije matanić vidimo se u kazalištu tu i tamo sad je u penziji pa ima vremena za kulturu stalno mi bježi što sam htio reći ah da pazi ovamo kako bi rekao učitelj i nastavnik kemije a to sam već imao i ako malo buči više kao što sam ja to jučer prekjučer sutra preksutra a bogami i danas onda vi hulje šiknete što i kako kažu u mom kvartu šiknete čovjeku 25 miligrama libriumu pa nek se jebe kako zna i umije da potisnete kako kažete tamo u vašim glupim knjižicama da mu potisnete halucinacije i agresije hm hm i da ga pazi ovamo oslobodite tjeskobe i napetosti a što tikvani ako on želi biti baš to što vi uništavate ako želi tražiti svoj put eh fuj čujete li ljudi moji ako me baš želite ugodno iznenaditi da da da ja to i cijenim ako želite iznenaditi me miligramima nekim u lijepim i raznovrsnim dezenima ili još bolje mikrogramima pa u nedjelju barem ne znam ni kad je koji je danas datum poslije ručka fino recimo 180 mcg sinteze alberta hoffmanna iz 1938 pa da plovimo plovi barka duboko je more a plovidba sve do ponedjeljka ujutro orient express atlantida paleta raja za povlašćene turiste hali hali kakvima se smatramo a ovako sirotinja teška teško da ćemo dogurati do aristokracije ortodoksnih putnika jer situacija je slična onoj u stanogradnji i stambenoj politici uopće kakav pravi putnik acidhead morao bi prevrnuti cijelu zemlju da postaneš kiseli frajer hajte hajte a tko bi radio stvarao budžet majke mu je li tako ili ili što vi mislite tikvani eh da da onaj koji je ukusio i okusio crvene rajčice raja da će oh ma nemoj jesti suhi kruh od sedam do tri nije lud ne želi vam zato biti drug otkud ovo baš si sentenciozna duša kako rekoh pa u nedjelju ili petak nije važno ako nas ili ako vi mene želite ugodno iznenaditi to nije teško ne gladiti me peruškom po guzici ne ne to su intimne ubi bože neprekidno boga spominjem nije dobro poslije ručka ili večere iznesite desert makar i jednu krišku od čarobne glavičice kaktusičića pa da vidiš što je blago sierra madre kada žvačeš a ne ne oni trankvilizeri ali ništa zato ti bi desert prvo da namirimo žitarice kruha kruha a ne ovo ono simo tamo lijevo desno pričaj mi ipak o njoj

pričaj mi o njoj prijatelju o kriškama što daske znače o svemu i reci samo riječ i ozdravit će duša moja i tako ja svaki dan nama gužva košulje čvrste rešetke da da ima i toga one su tu ako treba sve je to zatvoreni trakt ljepota vruga kad je tako dobivam i zatvorenu stolicu ne mogu se odati obredu užitka najobičnijeg s budi pristojan borise ovo je javna ustanova među ljudima si hm onda dobro najobičnije defekacije jesi li sada zadovoljan napisat ću veliko poglavlje o tebi u romanu pazi pazi štene moje malo a od zatvorene stolice samo je jedan korak do električne da slučaj carylja chesmana ili tako nekako ili puno električnih stolica gdje stvarno ionescovi starci časkaju u stolcu kule svoje kao božanska linija svjetla na rimskoj stolici kao i ustoličenje bokasse prvog i zadnjeg pričaj mi o svemu prijatelju pričaj o osmerostrukoj stazi uzvišenoj stazi i o riječi dharma ih ih što bi rekao buddha da se nađe u ovoj ludnici od nebrojenih gradskih petlji ništa to znam ja ništa to je vječni tok i basta što je tu je i tako dalje a na svijetu tek vječna samo mijena jest od šest do šest od šest do šest mi stisnimo čelo i dignimo pest a kad me zgrabi rima na svaki mogu test gdje toga ima gdje slučaj to je šest od šest do šest nek traje bura nek se valja val a ja sam mamin dječak pravi maestral a svaka nova tura u dublji me gurne kal a tamo rima bjesni ko oštrog vjetra huk a stihovi su tijesni i svagdje vlada muk tek tamo s krme bljesnu oble vile kuk u čudesnom se ritmu ziba njezin struk i luda vrtnja zove sirene divlje zvuk iz crne udubine oglasi se ćuk i gle mene odiseja na dobar brzam fuk u našoj hitnji bokovi se sliše nebo more sve uzdiše i na brazdi mora i na kresti vala naš fuk traje traje ne vidiš mu kraja tamo u daljini sa nebom se spaja i pjeni se i dahće silno more a ljudi govore da moraš do zore more more sinje jupppiiii pa ja sam pjesnik pjesnik mora sinji galeb more jonathan jabuka livingston seagull što vi znate što rade moji brižni prsti pričaj mi ha haha pa ovo je dobro da zatvoreni trakt nestane skupa s rešetkama hladnim i ljudima jadnim ah dosta je te rime te diktature rima dakle da ne duljim dotukli ste me sve ću priznati sve sve sve do otužne dužine popodnevnog obroka ali prvo iznesite desert guje nijedne pričaj mi i ti koji si danima tražio koji si noćima lutao svojom prostranom zemljom jesi li i ti osipavao sprudove besmisla i držao u ruci zrnje koje je rijeka nanosila pričaj mi o svemu i o njima i što kažu što kaže coyote hesse što kaže peyotl huxley sve mi kaži ribice ribice neka skaču sitne osice reci mi ili bolje nemoj ne sačuvati ćemo to za sebe mi smo stara banda ha la cosa nostra tututututu zar ne zar nije poučno ono kad eh kad castaneda pita don juana what do you see when mescalito takes you with him a dragi mudri pametni i što sve ne don juan mu odgovara da such things are not for ordinary conversation što je sasvim točno pa su još i stari rekli da ne treba bacati bisere pred svinje a ja kažem i obratno i obratno jer to je to kad smo svinje pravo nam budi rok rok pa rokćimo onda na šarene i egzotične skupine zvijezda neka planu u svemiru gajde kao pomoćni cirusi u rano predvečerje kad sunce pijano pada kao drogirani padobranac da cirusi su ono što bih

rado pojeo to su oni trenuci kad volim bijele janjeće kovrčice usplahirene vitice meteorologa nepouzdanih prijatelja naprijed naprijed danas mi je već svega dosta i onog što se dere s prvog kata i one što rađa djecu zamusanu i beskarakternu zar moram to gledati pustite mi utočište na miru neću librium ni kad sam studirao najteže predmete nisam uzeo 25 miligrama ni kad sam nastupao za reprezentaciju ma jasno dopingirali smo se ali ne mnogo malčice tek toliko da pobijedimo evo pazi sad će crna svila noći obmotati tvoje reumatične noge piši kući propast venecije duždevu palaču osvajaju brigadiri s crvenih radnih akcija sve propada i to je dobro možda bude još bolje rialto je lira nemira sve sve ću vas pokazati i prikazati u mom romanu i tebe da i tebe bjelkasto štene moje zakovitlat ću te zrakom tri puta gore no što je to ikada učinio laurence sterne sa svojim tristranom a zašto ne bi bio malo blag pričaj mi nešto o sebi ti koji si lutao o gautama i skidao tvrde pečate a nisi bio ne kratkovidni poštanski službenik pustite me čujete gnjide sve sve sve ću priznati sve moje opacine gusarske običaje kojima sam se rukovodio sve ću priznati kao što su svi priznavali eh to su bile metode u tebe dođu oko ponoći brzo čarape tenisice da pa kaput dvije cigarete kriška kruha i hajdemo polako caudillo čeka uzmeš i gitaru da uljepšaš inkvizicijske dragulje sve ću priznati vičeš u mrak priznat ćeš naravno a što se dereš momak polako čekaj sve po redu i zakonu evo noć zimska trojka juri kroz noć konjima vijore grive zastave pobjede i napretka gdje je sad papir na čemu ću pisati aha u cipeli ga nosim a to je opasno što će misliti drug staljin budi pristojan boris u javnoj si ustanovi ustani reče drug stanislav ili stalinslav već zaboravih od silnih bolova u mozgu a to rafinirana zbrka kovanog oružja ustani reče takoooooooo što imaš reći u svoju obranu ništa bravo izvrsno priznaješ li da si štetočina jesam i te kakva he he he priznajem štetu činim na svakom dopuštenom koraku ali sad ste me uhvatili priznajem morao sam krasti strašne novce i to to pustite moje pletenice ja sam mala djevojčica i nije mi do dječje svađe i vaših monetarnih prebijanja do vaše oskudice duha propuh je u smočnici a vi ste na skijanju u dolomitima vi smučari mučnine oni dolaze mene je strah onih i njih mene je strah mene uvalio sam se u lijepu papazjaniju ha bravo majstore vaše opskurne boljetice nisu ono za što bih ja dao čak ni pola lule kombinata retorike od starih sivih pustih igara riječi kojima kljukate narod i to taj ravničarski stepski idealizam priznajem a priznajte i vi da ste rumenu podvezicu svijesti unosili izvana kao što je i tako to rekao vladimir sve ću priznati makar znam da ćete me ubiti u četiri ujutro bez procesa bez suđenica koje kolo vode i po zemlji idu i po moru brode kakvi procesi da kiselo zelje prošlosti to je tek kafka još mogao sanjariti danas mi lijepo poprijeko uže odmah a i što ti je glava to ti je najstarija budala na svijetu a buđenje je ukucavanje čavala u glavu to nisu snovi tek već gruba stvarnost znaj što nema veze ovo što ja mislim kad mislim a mislim uvijek nema vjeruj sebi veze s grozomornim nadrealističkim konceptom tu si sâm i putuješ

strelovito kao gljiva uz grom priznat ću sve one godine dao bi za jedan tren zašto mi sve ide tako glatko više nemam papira aha evo ga u cipeli još malo samo da me ne uhvate ako me i uloviš bijelo moje štene u nedopustivom grožđu opisat ću te kao blagog monstruma psihijatrije pa neka ljube te žene s brda milosrdnih sestara naših od svetog otajstva što je to opet vidim onu kuću kako diše spušta svoja balkonasta prsa a gledaj i sjećanja iz osnovne škole kad promiču obični vrtovi puni izrasle hrane puni rajčice i pune se kad odgovara mislim branislavu se pune hlače moj oče moj dragi oče koja je to potencija i već u tim godinama a tek leon snažni stručnjak za voajerstvo u obližnjoj šumi slijepljenih parova u parku ljubavi ah koliko li je samo sperme proteklo od onog vremena i mi smo još uvijek čeznutljivo mladi još bi mogli zatresti mreže na susjednom stadionu što ti znaš o tome moj taj i taj da me sada vide moji kako habam materijal kako se igram neprepoznavanja i ti koja si htjela vjerovati u mene a tvoji kosturi uskoglatvi sparušeni roditelji nisu tebi dali vjerovati u me i u moje kljuse jer da ću ja loše proći u životu u ime ideala pa će me ubiti jednom u četiri ujutro kao najobičnijeg kriminalca poletarca ja mislim da ipak sasvim priznao nisam njihove zalaske suznih godišta taj plan bazične industrije kao da nije potrebnije imati čitanje i čisti rupčić robu široke potrošnje kvalitetu življenja i uživanja pa i nešto više pa i nešto više a to sam ja država to si ti pogledaj si samo model krvi i željeza našeg prečasnog von bismarcka i finale guste juhice pruskih junkera u sumraku gdje se toči budućnost pripada nama kod lize koja dobrim sisnim drmanjem zove u cabaret o cabaret o cabaret sve se u meni razdvaja i sve što dotaknem postaje život je cabaret koji govori da i koji govori ne i nema te majke koja bi ti podarila hrabrost ako si hamlet je li tako liza ha the life is a cabaret da my chum ta kreštava lupetava radodajna kruha gladna a to nije to to je vjetrovita kurvetina vremena obrušavanja svih malih mojih zelenih strahova gospodo zašto sam takav zašto ne slušam starije zašto ne pustim da varaju me kao i ostale zašto dižem glavu zbog čega u ime čega se patim tako kao bolesničke knjižice a i da bi netko ozdravio mora pljunuti plavetno nebo kovertu lijepo ispod stola da sve da da sve ćemo učiniti veli liječnik stari nepismeni licemjer lisac medicine i vas ćemo izliječiti ali na svijetu ništa nije zabadava je li tako liza money makes the world go round a kamoli liječenje svjetskog kapavca pustite moje pletenice ja sam mala djevojčica i nemam pojma o triperu i o hladetinastoj sluznopadajućoj glazbi gonoreje ja sam mala neobično nadarena stavite me ispod staklenog zvona da ne slušam trube i činele pazi pazi partituru veneričnih karakteristika ja sam mala i igram se crnog sv petra i igram se žmurke nevina sam majko kao jesenska ruža ovog stoljeća ne brini pisat ću ti opet kad položim lipanjske ispite te glupe arhaične sastavljevine isušenih profesora majko to su fosili to su liberalističke sjenke za album neke stare mineraloške zbirke ah da tu u bolnici nitko nije pismen možda malo cvjetko i tko još hm hm bambi je

matematički pismen bijelo štene opsjenarski pismen a onaj ovaj kako se zove nikad nisam bio u goroj situaciji ali da ali tako je to je on i zove se jevrem ja ga zovem hrabri on je nogometnički odmetnički pismen i tako joj majko taj mi udvara jevrem mislim odmetnički jedne noći moram ti to reći tako otvoreno i naturalistički mene malu nevinu i tako dalje dođe poslije ponoći prikrade se mom ležaju kurva stara centarfor trener je li a što je i šapne mi prostačku riječ pa mi dirne koljeno vlažnom sportskom rukom a ja mala sve me sram noć pocrvenjela a nije da ne bi budimo otvoreni majko barem ti znaš sve to sve te iskonske stvari pa kaže svi spavaju da se malo legnem uz tebe dosadno mi samom na ležaju mom a što ću pustila sam ga a i ti bi majko zar ne takvog momka jevremastog hrabra li sam nevinna a deliju frajera puštam u postelju čistu neokaljanu muškom šovinističkom svinjom kako to već kažu one feministkinje ah one to je strašno hej nisam ti to pričala sastaju se mislim utorkom kao nekad mallarmé i boguugodni svećenici poezije to ali to zamisli sastaju se je li na čaj nije li to možda u pet sati majko pet sati je najgluplje vrijeme znaš i markiza je izašla u pet sati to je da svisneš čula sam od prijateljice s filozofskog fakulteta sastaju se piju li čaj a poneke od njih i muževe imaju sunce ti žarko to nikako ne mogu shvatiti piju li čaj majko i jedu li grickaju li kolačiće ovdje u bolnici sve mi je bistrije sišu li štapiće bobi kad diskutiraju o sveprisutnoj falokratičnosti kakav je ovo svijet divan majko falos se rimuje s kalos pitam se jesu li im užarene oči kad pričaju o jednakosti jasno ja sam za njih da se razumijemo majko to je nama naša borba dala ali sve mi to izgleda jako fiveoclockasto ti kružoci čajevi bobi-elitizam aha jevrem čekaj malo sve ću mami reći sve o mojim oskrnavljenim pletenicama opet mi fali papira evo ga bogati ove cipele su neiscrpne sve ću ti napisati sve purpurno i dobro neka kaplje vosak misli da što bih ti rado na srce stavila ne pokazuj pismo nikome jer ako ga dogradi neki kritičar liliputanac znaš to su ti oni sa sitnim brzim osamljenim karijerističkim očicama odmah ćeš ih prepoznati po opreznom izrazu podvaljaka po nehajno mačkastom mačjem hodu s onim poltronističkim pregibom u koljenu po kako se to kaže još ima četiri semestra ako se ne varam po neutralnim objektivističkim takozvanim objektivnim tekstovima ne zamaram te pa ti si obrazovana žena klavir pustolovni romani i tako je li jer ako takav dogradi se mojeg pisma majci u predvečerje onda smo gotovi optužit će me za sve grijehe mladosti i starosti da da i za kojekakve izme a naročito će on neinventivna ljenčina ljenčuga uh što me svrbe krsta križa majko što je to rekla si mi jednom više se ne sjećam neki stih koji svi znaju napamet nešto kao kćerko kćeri moja svrbe li te leđa boli li te negdje a imala sam dvanaest godina boli majko e pa onda moderan odgoj sve se mora reći mi smo prijateljice sutra će se tebi nešto dogoditi mala moja znaš bole te križa krsta svrbe aha to je znak ćeš sutra dobiti a što a što ću dobiti majko e kćeri moja čuj priznaj nisi mi baš direktno mogla reći e kćeri moja tako si bila opisna kćeri moja ti si već velika boli te i tako dalje pa

znaš sutra eto što da ti krijem krvavo će jutro svanuti kćeri moja a dućani su zatvoreni već je devet navečer a vate nemamo u kući svoju sam potrošila šest paketića je bilo puno je išlo ovaj puta pa da skočim rano ujutro kad se otvori a ti još spavaš samo da ti prije ne dođe tako si govorila pamtim to jutro bila sam sva u jednoj krvi i danas me svrbi malo pazi rekoh da ti takva neinventivna ljenčuga ne dograbi pismo znaš kako je optužit će me za tok svijesti glupan i da sam pod utjecajem irske bolesti i tako kao da sam ja ona glupava osrednja ženturača s posljednjih pedeset stranica koja misli samo o ti znaš majko je li i prirodno što na to kažu oni kružoci je li bolje biti gore ili dolje ja sam mala pa ne znam odnosno sada znam ima i toga u bolnici malo ljudske sreće što kaže reich u masovnoj psihologiji fašizma ti znaš za tu knjigu jevrem nema pojma o njoj samo priča o asovima pele di stefano zamora didi santos beckenbauer fulipašadanagić šta ti ga ja znam a sada znam dobro je i gore i dolje dođe on i veli dosadno mu samom to sam ti već rekla u drugom pismu bit ću opširnija ti lipanjski ispiti me uništiše ja mala i nevina i igram se žmurke i skrivača kad mi dirne koljeno vlažnom sportskom rukom što ću jedna otuđenje je ušlo u sve pore našeg života i privrednog i privatnog pa ga ja što ću jedna pustim na ležaj dosadno mu nesretan je kako i ne bi već je mjesecima u bolnici bambi hrče cvjetko diše smireno zdravo a noć pritisla sve tajnovito širom otvorila oči da mu pomognem majko nesretnom čovjeku e pa ležimo mi a on ruku nemoj se sada iznenaditi stavi na moju ti znaš kakva je koliko puta si me milovala po njoj stavi je snažni sportski jevrem na moju guzicu a ja mala šutim što ću nije da ne volim a ipak prebrzo je nije li tako miluje me momak a ja naježurena od tako grube momčine ne bih nikad mislila da je super nježan a prstići mu topli s mekim grudicama na vrhovima miluju guzu dobra ti je veli više nisam usamljen kako sam bio prije jevrem je gnječi lijepo mi je ako tako mogu reći dobra ti je hoćeš li biti moj pulen natjecat ćeš se sa mnom majko možda nije zgodno jer ja unatoč svemu ipak podržavam lezbijke i feministkinje ali te noći na mojem je ležaju bilo kako treba da da upravo sam to voljela što sam najobičniji objekt jevremove požude hopa cupa okretao me je kao vreću i moja ličnost uopće nije mogla doći do riječi izraziti se je li dobra ti je dobra a stvarno imam veliku guzu tako me je dugo milovao onda uh što sam se prestrašila stavi mi prst u prkno da ga malo proširim šupće moje onda se spusti majko moja dolje i oralno kao ciceron šapuće li šapuće prljave riječi budi mirna mislim nisu ovo retorički ukrasi ili tacitovi anali pusti on gurne jezik da razmočim da razvlažim kako bi i on mogao proviriti majko jedva ti volim volim dobro je jedva ti ovo pišem i kažem mu da je to perverzno a on ništa važno da je lijepo šuti kučko kujo zamisli ti kad mi je to rekao još ljepše se zacrveni noć ne izgleda li ti ovo kao tvrda pornografija jevrema jevrema jesam li ja iz adamova rebra ha reci šuti šuti bambi će se probuditi već mi je unutra kako ćemo ga nazvati izvidnik ha a ne greenhorn razvukao me jevrem long play traje to ti je

to a ja baš u onom njegovom kritičnom trenutku čujem kako sopće boris boris a što je to gledam a ja mislio da sam djevojčica nevina još četiri semestra pa pišem pismo majci u predvečerje a jevrem eto ovdje neke prošle noći udvara mi sportski boris boris i tako se u mene vratio boris a ja sam postao homoseksualac pa što i to je moguće i ništa ljudsko suviše ljudsko nije mi strano i bilo je zaista dobro nije se jevrem osramotio sad se svako jutro stidljivo pogledamo hoćemo li večeras kaže nemoj ne možemo još me boli analni otvor čuj može ako nabaviš glicerín smijemo se ići će glatko namazat ćemo tvoj čmarčić ali ga nije nabavio pa se danima ozbiljno no da jadao se plakao rekao sam mu ne kukaj idu mi na živce te tvoje jevremijade snaći ćemo se na drugi način priznat ću sve ću vam priznati ionako ću biti ubijen tralaalalalal u četiri ujutro cipela neiscrpna cipela cijeli život sam lagao teško se mogu razotkriti ali pokušavam ne želim više lagati odlučio sam da više ne lažem i zato su mi rekli da sam bolestan vidiš i sam i tako dalje i tako u bolnici sam se nadao naći razumne ljude ali jest što god pa ipak he he he he mogao sam u bolnici činiti to svaki dan pa jasno govoriti istinu suru i zdravu jer mrzim plačljivost hipertrofirani ekspresionizam kako bi se već reklo pa i ovi zapisi iz mrtvog suncostaja jer ovdje je mrak ovo su moji izleti ovo je odbacivanje govorim istinu i to ima ukus plemenite želje odricanja sebe da ipak dođeš do sebe nije to neka da da da pustite vi to neka velika univerzalna što li općepoduprta i priznata službena ha ha ha ha ha haaaa istina je li tako ili nije dogmatska za sve jednako vrijedna eto to je onda moje zar ne i tako to je moja istina moja samo moja moja moja moja kreteni ubojice pustite me što hoćete moju jetricu ha hulje lopovi moja je istina odvrtni psi meni meni 25 miligrama o zemljo što ne skreneš s putanje i to vi meni šoferi gluposti bijeli crvi podnapiti moju psihu vi kurve ne nećete dobiti moje titraje liječite idiote one vani one tobože zdrave a ne mene liječite onu stoku tihu većinu njih stavite u luđačku košulju njih usklađene sa svime s govnom vi debili električari đubradi jedna njima debelim samozadovoljnim svinjama s tri podvaljka njima propustite struju da očistite im mozgove obrišite tu tragediju mozgova električari vi ustalasala majmunska ekipa kad ćete već jednom pročitati barem junga i lainga pusti smiri se to nije dobro čuješ moja je moja a prije sam lagao uf i nisam to više želio onoj djevojčici na rođendanu prije dvadeset godina a što mogu rekao sam joj da je lijepa i da ima oko sokolovo a bila je prištava i ružna ta mala boginja nosila je naočale plus minus što ti ga ja znam negdje oko pet stotina nasmiješila mi se drakula razrokom zubima sve me to sada pritišće ali dobro je imam nimfomaniu veritatis da li je to prednost jest sjeti se i el greco je imao pogledaj prisjeti se ljubičaste mahnitosti šuti štene ne javljaj se sad razmišljam za ovo ćeš mi platiti u romanu trostruko dovest ću te u najbezveznije situacije na stolcu ćeš viriti u u u gdje aha recimo u sobu 36 dodijelit ću ti kržljavog asistenta ulizicu glupavog bolje da je studirao ekonomiju ili sklizanje na ledu pošalji ga da proučava

površinski kop bakra ili ribe iz porodice carapidae koje su frapantno slične njemu nemaju ljusku sve gola koža blijede boje trbušna i repna peraja zakržljala i što je najvažnije kao i kod tvog asistenta crijevni im se otvor nalazi pod samim ždrijelom zamisli to on je seronja na naprijed ha pa dobro daj mu da se bavi ihtiologijom je li to u redu na riječ mi možeš vjerovati takav je tvoj usud uvijek ćeš imati loše asistente uboge kržljavce ponekad si mi drag istina je želiš mi biti prijatelj zabluda pusti me ja moram odbaciti sve aha fino fino još ga ima možda ga ima i u adidas tenisicama sve moram odbaciti na izletima ti se bojiš da se ja bojim svojih nagona svog nasljeđa svoje crne historijske žuči ne znam osjećam da ću izdržati sve izlete sve svoje sezone u paklu imam ćud čarobnjaka znaš sebe štitim iako su izleti vrući ja sam zaštitnik sebi ako kad i skrenem u trku imamo dobro sredstvo smjesti me na to mjesto u tu sobu gdje mogu koliko želim vježbati magiju pokapanja magiju grobnice bez mauzoleja oljuštiti slojeve nepotrebne lupine onog što se često i bespotrebno nazivalo mojim imenom mao mau mao mrzim mauzoleje spomenike sirove laži što zaustaviti sjećanje za potomke mutni zbir ideologija pomutnju unijeti u nove ruke ja glasam za grobnicu ali tvoju moju njihovu dok živimo mi bagra galaksije naše tijelo dok osjećamo vibriranje sebe a kasnije iza tamo ništa ni spomenika ni humke ništa tolstoj je lijepo otpočeo ispod drva ali napredujemo ha markiz de sade bio je drugi radikalniji nisu mu ispunili želju ti pariški ludi konji svi smo mi galaktička bagra i zato ako umrem što mi se čini sasvim nevjerojatnim onda spalite moje tijelo pljunite na pepeo a i jeftinije je nahranite nekog njime reci im ti bijelo štene što da čine nemoj da mi potresaju kosti što zar i o tome da mislim a moja ljubavna pisma svrstajte u antologije neka klinci uče da smo nekad vjerovali u ljubav nekad da ma što lažeš ne trabunaj ni u što klinci moji buduća umobolna generacija ni u što nitko a ja ponajmanje to se zna ha ha ha ni u što ne vjerujem osim u izvjesnost pečenih odrezaka u vinu i izvjesnost jeseni ovo je san jesenje večeri dvadesetog stoljeća da život je san kaže stari autor glupo ali čuj stari moj istinito je ovo vjerovali su svi svi svi samo u ono što im je pružalo osjećaj da postoje da žive da im se događa život vjerovali su u novac money lovu paru listaj goro listaj zoro vjerovali su u gotovinu u nekretninu u sočno žensko dupe listaj listaj kiša pada trava raste u tebi je vlažno dođi momče dođi momče ne pravi se važno vjerovali su u cash o keš kad zvekne u šaku a u šaci zvekne najbolje znaš što ha ne znaš hej zvekne prva ljubav kao takva zaborava nema hajde brže hajde brže moj se dragi sprema što je sad ovo narodne snage dolaze estradne iskrice ha što sve je to za ljude ali ti ipak voliš prepečenice ljupki arhimedov zakon noli tangere circulos meos frf frf pa ćeš biti ubijen aha što ti ćeš crtati krugove a mi držati koplje u ruci dosta dosta dosta koliko je sati gle cvjetka kako se samo mudro drži sve su to čudni biseri čiftinska posla papir kao da izvire iz nepresušne cipele koliko sam samo toga nakrao i tri olovke i četiri gumice za brisanje ne one zaštitne pa još ih

nisam koristio što pa jevrej ne može zanjeti može se samo zanjeti da sluša sve na radiju utakmice i ove i one gdje da nabavim onu krišku paletu raja žvači žvači što vidiš vidim tri do pet marljivih klokana kako skakuću neprijeporno smiješno i još i još što vidiš vidim sve svoje izlete unaprijed vidim vile u vrtnji bokova na glavi drže zlatne krune visoke i više metara nego što mi možemo pojmiti a kralj zlatno rudo rasprostire po cijeloj zemlji mrtve divove to je priča dobro glupane a zašto da ne ispričam sebi za dobar san neku priču pa ha pa dobro onda pričaj ti čovječe iz zemlje čudesa gdje malu alicu siluje sedam patuljaka sa svojih sedam ogromnih mrkih lizuljaka trga me u koljenu to je prvi puta u životu da nastavim priču huj huj kralj zlatno rudo neobično zlaćanih maljavih ruku i prljavog žezla vladaše tako u starom meksiku kao apsolutno neprispodobiv bilo kojem vladaru prije poslije i za vrijeme njega jesi li siguran da je to bio onaj iz te lijepe zemlje nije važno tako ti svega još ćeš me ispitivati nisam na ispitu odavno sam položio sve sve iz teorije pričanja pisanja jedenja itd razumiješ ne prekidaš me više dovoljno je da znaš da sam proučio sve einfache formen imaj povjerenja u mene i bit će ti dobro na svijetu ja sam put istina i život a to je nadam se dostatno i tebi kao što je bilo mnogima prije koji su mogli kritički misliti hm dakle zlatno rudo mahne svojim dobro ishranjenim žezlom ali zašto pričam moram se zaustaviti čekaju me izleti moje lupine i na kraju nekom kraju moje putovanje opusti se dragi moj sada barem nitko ne vidi tvoj kaktus blago sierra madre šuti svi su zauzeti nečim i cvjetko i jevrej i bijelo štene i kržljavi budući ako bogovi htjednu ihtilog dobro hvala počinjemo drži se cak otkao se čudan sklop logička bomba pada na idiote čitave kugle a vesele ribice karnevala izlaze iz njihovih glava kao naftna kriza sigurnost super tankera predizborna kampanja rasizam na jugu afrike dovod plina lagani porast prostitucije na uskršnjim otocima majko moja poskupljenje hranjivog kikirikija problem opadanja potrošnje grudnjaka problemi fundamentalne ontologije ćelavost i kako je spriječiti ubojstvo pisca usred pariškog trinaestog arondismana naravno fašisti pojava neoromantizma u književnosti i najvažnije promjena stupnja vlažnosti u staroj altamirskoj spilji nevjerovatno stvarno cak cak cak idioti idioti padavičari što knjaz miškin je nevina lutka spram vas stavi naslov glavice kaktusi kriške deserti sierra madre moja sa tvojih obronaka sipi zeusova kiša s kim li opći momak a priča hm dakle vrli vladar zlatno rudo sasvim neprispodobive vanjštine mahne svojim dobro uhranjenim žezlom na more ozlatnjene runjevine podanika zapara vreline podneva magični realizam vladarske palice pali i žari repovi prašine obavijaju zlatno rudo ipak on kraljevski strši i čeka mrtve doušnike divove u atlasnim haljinicama dolaze njihova mrtva čela i prazan mat sjaj u očima strašno uzbuđuje zlatno rudo prljavo žezlo trese mu se u ruci mrtvi doušnici ničice padoše na užarenu zemlju cackle im se srebrne kose a snažni mišići trzaju se nehotice u mrtvilu dolaze vile pustopašne bokovi grgljaju pohotu sve do visokih krunskih frizura

svjedoka neodoljivosti zlatno rudo nehajno mahne žezlom započne ples mrtvih doušnika s vilama zavitla se obroncima sierra madre zavitla se tri i pol tisuće velova kibernetički probranih brokat udara sunce blistava zastava uvezenog apolona vijori nasumce podbodena zlatnooštrim pijavicama vjetra smiješi se zlatno rudo imaš imam imam još u tenisici nakrao sam dosta papira joj cvjetko gleda ovamo što radiš ništa gledam u nepoznato smiješi se zlatno rudo još nema španjolskih osvajača ali vukovi čistači s velikim repovima trče preko srebrnih kosa doušnika vile se uplašiš bokovi prestali vrt vrt vrt vrtjeti što je neki dječak u spartanskoj krpi trči između crnosvilnih cvilećih vukova s isukanim crven-jezicima i maše bijelom tunikom u rukama prema kralju svojemu vene mu iskočile od podaničkog naprezanja na umornom suknu lica kaže o zlatno rudo opazio sam neka bljedolika lica u sportskom automobilu samohodu ima dva oka to je o zlatni kralju to je amfibija a bljedoliki čudno odjeveni pucali su po meni automatskim revolverima na vodu o zlatno rudo poprskali su me blijedim vodoskokom i što da radim uprljan i bez majke došao sam tebi o neprispodobivi udri svojim žezlom na amfibiju otvori nekoliko pomoćnih vulkana neka ih zaspe blago sierra madre o kralju neka rigaju vulkani prošlostoljetne ručkove i neka trepere naši doušnici svojim mrtvim truplima ispred njihovih jednostavnih pozitivističkih očiju zlatno rudo strogo pogleda dječarca sav u dimu dječak je nestao to je kazna jer zlatno rudo ne voli da netko prekida njegove nekrofiljske zabave otvori se nebo kao zanosna plava kupa spusti se alternativa zlatnom rudu ostane samo žezlo prljava batina nazubljena kvrgama ostrim radostima drva i tako krčag pun neba zirne u pustoš obronaka gdje su vile gdje su doušnici ha sve nestalo samo prljava batina šepuri se krajolikom i raste zašto raste kako raste o prestani nije ovo novinski izvještaj i nikome više neću reći da je moja duša sastavljena od daščica da više volim kad se osjećam kao pilot na simulatoru da su moja stopala lutajući ksilofon neću reći ni to da sam se dobro osjećao kad sam se osjećala zašto ne bih mogla biti djevojčica i da ponekad volim muškarce rutave i što sve ne bijelo štene katkad volim a ponekad ga mrzim ali ne zato što sam često pospana pa previdim i neke svoje nedostatke a zbog čega onda ne znam ni sam kuda da krenem kuda da se okrenem pa da uvijek živi neko zlatno rudo da uvijek traje blago sierra madre da tko će ti ga nabaviti to je vrlo opasno zatvor ovo ono neću alternativu zlatnom rudu neću da se šepuri kvrgava batina jer to znači da će me ubiti svakako u četiri sata ujutro a jevrem će držati svijeću a oni će pucati kao što su i u lorcu pucali cvjetko će plakati pitanje je da li će me sahraniti spaljivanjem kako glasi moja davna i plemenita želja pljunuti na moj popeo ili nekog nahraniti pa na kraju što će biti s ovim papirićima bolje da smo ih kao i sav pošten svijet upotrijebili za pažljivo brisanje ukakane rupice a što ako me upućuju tko će napisati roman o tebi bijela dušo moja to se ne smije dogoditi ali i romanopisce ubijaju zar ne da sam dobro govorio o kruškama jesi zlato

moje mali borise čista dušo uzbudljiva rekao si da i kruška živi od one opake djelatnosti
vlaga sunce zrak i tako ubjedljiv si bio maleni osvojio publiku ove ću adidas-tenisice
nagraditi moje hodajuće prijateljice noći gipke i savitljive u struku haj haj od šest do šest
kad ima neki tekst i slučaj to je čest često pomisliššššš a gdje je do đavola onaj brzi vrapčić
gdje je ono avionsko čudnovato krilo nestalo u krošnji nekog kestena opet ti se buni utroba
opet skakuće u hlačama buri buri hali hali tresem se svaki dan se tresem sve ću priznati sve
samo recite što na primjer priznat ću da je trebalo još samo pet minuta i da je rekla uzmi me
oženio bih je to se zna boris prestani šušcati nitko ne može spavati vidi ja pišem i njihove
izjave tko će to meni platiti još imam par papirića dolaze stjegonoše na ukrašenim bijelim
kokoškama kokošima kokodaču baudelaireove vještice vješte rajeve na čelu stupa glavni
bukač i recitira estradne proljeve trubadurskih vremena mami radne ljude okolina je
zažarena plavim viticama gori li to pariz ne to gore meki uvojci najmlađe vještice na svijetu
pravo joj budi kaže charles de fouuuuu narkomanka trinaest godina stara već drolja išla k
onom pjesniku ne ne družiti se s pjesnicima oni puše pišu i puše uz vjetar kad će se taj
zaposliti nikad veli charles on mrzi pjesnike sasvim razumljivo gdje sam ono stao na
ukrašenim bijelim kokoškama dolaze stjegonoše svjetlucaju raskošne peruške na njihovim
kacigama optočenim amblemima ratova kroz koje su prošli predstavnici svih korporacija
svijeta klanjaju se stoji tu i direktor jednog lanca disko klubova ima ozbiljno sročeno odijelo i
osamnaest godina hvali se u mojim se rupama puši bratić mi radi u policiji tata na sudu sve
je pokriveno nema problema kontrakultura je mrtva živjeli naši očevi bijele kokoške cimaju
punašnim grudima bez uvrede štene one su stvarno bijele što ti ja mogu i prkosno sijevaju
minijaturnim naboranim mjestima na kojima su nekad sjajile piknjice kvarcnih lampica sve
oštro marš marš kuda ideš svijete moj jer su morale stražariti lako je stjegonošama kokoške
su jadne ali izdržljive kako i ne bi svakodnevni kukuruzni trening isto kao i švicarski gardisti
na dvorovima služba je služba a kuća je kuća i cigareta je cigareta kakve su to glupe
rečenice isto istim marš marš pršte bijele kokice nauljene mamuze čitaju pregib između
nogice i trbušne šupljine što li nose stjegonoše prosvjetiteljstvo borise dosta je znam znam
još samo malo imam još jedan papirić ne bi se ti izvukao da imam još papirića nikako
stjegonoše nose kulturu hm a da li znaju čitati i pisati ne znaju ali kakve to ima veze i ona
krupna kvrgava batina alternativa zlatnom rudu isto tako nije aha aha znala pisati dobro
onda znaju li bar potpisati se ne preuzvišeni ali imaju palac krasno fantastična budućnost je
li o madona što je ovo kuda ćemo kuda ovo strši ružičasti kotači vremena sve bi trebalo
popisati nabrojati hoću malo reda budalo nema reda nabrajaj uzbudi tonove kojih nigdje
nema zatitraj patologiju zvuka kao onaj prožeti da prožeti leverkühn ili barem o statističaru
opiši oho oho kakve su to naredbe da nije ovdje đavolov učenik ha pazi tri dva jedan nula

ružičasti kotači vremena vrtoglavi termometri u borovim iglicama ljeta trudne žene utrke
štakora manifestna shizofrenija u poduzećima malokalibarske puške za leteće patke i bijele
kokoške i kokoši prvo skinite stjegonoše vilice i žlice bistri dječaci s kokosovim orasima u
rukama sumračni drvoredi s borisom u sredini zamagljene leće u život zdrobljena sočiva
sočivica bomboni uredski stolovi na kojima henry miller ševi službenice
kookokozmodemonologičke kompanije ograde fasade gnjurci u obliku amfore stradalnici
visokih letova zafijuknuti propeleri glisera ne mogu više pa sve važno sam nabrojio nisi broji
ili vidjet ćeš već dobro zlatno rudo potraga za jesetrom cvjetko koji ima zdrav san bambi koji
hrče i jevrem koji me ljubopitljivo promatra s kreveta neobrađena polja dugih pokrivača
vatrene baklje i prorezi za oči na američkom jugu only whites kotrljaš mračna sunca to su
biljarske kugle više zaista nema papirića rekli su mi pišite a koliko to mene košta o tome
ništa sam sebi postavljao pitanja sebi si neuhvatljiv slojevi lupine tako je to krčazi moji
krčazi puni su neba neka se to zapiše ne samo to kažem treba imati čitanje i čisti rupčić to je
gotovo dovoljno za život naš život život bogatih rasipnih samo još dva tri retka a krčazi puni
ispunjenog neba koju riječ da napišem na onom preostalom pravokutniku ha već ću ja to
jedan dva retka još taj prokleti papir ni zahodskog papira nema u dobrim količinama hja
bolje i da ga nema previše kuda bih ja krčag razlupati se usnuti ugasnuti važniji su moji
izleti odbacivanje izleti izleti ako ti je vruće stavi sombrero na glavu izdrži na putovanju će
biti još toplije neizdržljivo neodoljivo a poslije kruh i vino otvara se kupa zlatno runo
stjegonoše sasvim izgubiše dostojanstvo ružnim koracima jurcaju jesetru bijele kokoške i
kokoši u dvoredu janjeće vitice ostavi pravokutnik hoću hvala ovdje još moram stisnuti i
ciruse a već je devet sati navečer vate nemamo u kući što da ti krijem krvavo će jutro
svanuti cirusima ćemo to usisati kćeri moja pazi na pravokutnik aha dobro i to mi je hvala
pazi na one sa sitnim brzim osaljenim karijerističkim očicama oni su karijes koji napada
tekstove da što ćeš četkica za zube pa raspali to s njima jalovo je sve krčag i kupa to je naše
da izoštriti se gdje da te zgrabim silna priroda vrlo dobro pita goethe vuk ha čuj zgrabi je
dolje ispod cirusa vitičasta inteligencijo hoću hvala moram još ovo stisnuti znam strah me
hvata sve mi je sitniji rukopis i gubi se realnost ona je odvojena stvarnost časna riječ ako se
sada ne bih napio i to onako despotski tukao bi magarce on bi tukao i ja bih sudjelovao
zdušno potrbušno ako ti je vruće stavi sombrero koju riječ da napišem na ovom preostalom
pravokutniku napiši ono o suncu o jesetru srdelice ja ću bijelo štene tužiti na sudbinu se ne
tužim sitniji rukopis a izleti čekaju upakirani u lupine treba samo razmotavati i jučer si bio i
prekjučer i sutra može i bez kavijara čekićem je zgrabi ispod haljine silno to je posljednji
trenutak underground izleti izleti moraš odbaciti lažno cirkusko ja cirkusantu neka te vide i
oni iz prvih redova u pravom svjetlu vidim li ja turobne biljarske kuglice sunčeve pjege izleti

znači to izletjeti znači prhnuti kao iskra iz svoje raznobojne cirkuske odjeće znači biti pustinjak znam pustinjak sam najveći prije mene do mene krunu je nosio onaj hyperion oder der eremit in griechenland zadnjih i posljednjih četrdeset godina svog izletništva ima još jedan ali pravokutnik pazim evo samo još da ovo stisnem plava kupa i jesetra čerupaju kokoši izlet izleti najčešće su to loši bolni to je to bad trip a kud ćeš stisnuti nesretnice to nije više rukopis a i duša ti je sastavljena od daščica kako samo lupetaju na vjetru vjetrenjače u delftu izleti odbačena starudija a vate nema to su oni mrtvi doušnici srebrne kose otkos mjesečine svijetla kosa nakošena uludo gdje to stiskaš stišćeš i ne vidiš više napadaju mušice u formaciji crne plahte odvratno koliko iscrpljenosti na jednom mjestu zar moram to gledati tu zamusanu beskarakternu djecu jevrema pusti me danas ništa od prkna pederu u grčkoj si učio ha pričaj mi i ti ti koji su lutao sa zrnjem u rukama koji si otvorio nosnice da poiskaš iskonski miris još malo moram stisnuti koji si se pun soka dogodio sebi i zato pustite mi utočište ja sam vlasnik ove bolnice gdje je um najskuplji na svijetu bolovi ga probitačno napadaju pusti ga da spava satkan u žezlu vladara i tako mi boga sada stvarno-stvarno imam nekoliko redaka ali stišćem to su mrlje diluvijalni otisci hajde što čekaš pa dopusti sebi jednu usporedbu to su mrlje hvala ti na tome što su mrlje kao raskvašena ženska trupla kad u brzom fijuku ostavlja ih crvena armija u trci za berlin o ženama sve najbolje a nisu one krive nego muške svinje dobit ćeš tri kile ordena za ovu izjavu od feminističkog komiteta za jednakost s bornea ili njegovih filijala u centralnoafričkom carstvu i u zaljevu svinja plava kupo tako si divna safirni krčag izletnički sjaj neba kada sam je ugledao čitao o njoj čitav sam za feminizam to je bila žena a ne ovi kružoci sa čajevima i bobi štapićima stisni stisni pravokutnik hoću da ona aleksandra mihajlovna kollontaj crno hrabro užareno oko da mi je bilo s kollontajevom prošetati ružičnjakom parka luxembourg i razgovarati da razgovor jednakih uh zapamtili bi to oboje boris boris znam pravokutnik na pomolu a sve navire kaktusna moć meksika lije otrovnojasne boje u izletničkoj euforiji ti si đubre boris a o religiji gljiva ne ne i obratno samo domaća zdrava ishrana vrganji varivo hej hej a u njega oštro šilo kad te bocne nije milo pa da imam luda bijela kola ha štene moje zabijelio pršić niz slavne obronke spomenika da se sjećaju potomci a da idem posuditi negdje papira čekaj hm u prijemnu ordinaciju ne drugi kat je prejak o osvijetljen a moja domovina je tamno gdje koze brste osjećajni klorofil a revanje magaraca svakodnevna je pojava za uši boris opomenut si stavi onu riječ u pravokut dosta kažem trijebiti treba lance ulazna okovana vrata u vodoskoke nagurati kristalne folije otići na misu zadušnicu i gromko prdnuti on vrijedan dvadeset i četiri karte spava satkan u žezlu vladara grubo savijen u milijarde listića a listić znači biti poštanski sindromić ma ne to živjeti bi trebalo tu proročku kuglu hvala što si mi to rekao nema na čemu bombarderski pollock prasak u svilenom čelo

noći niti moje žarulje padnite u grčevite zdjelice sna i osvijetlite joj dno dno dno do dna da vidim svoj životni bombončić ako bude grah uzimam repete svoj zeleni gušter da se sjećam izleta tako tako zatvori taj fosforni padobran panjevi žmirkaju kao sunca mračne eksplozivne mrvice konfeti smrti mirišu na praznike stavi stoga u pravokutnički ostatak znam ti si to ti to jesi i povrće u suzama i sve je nikaragvanska ragu juha boris stani dok nije kasno nabavi vatu pjene neba pletu oblačnotužne cirusne pokrivače za borisa izletnika stvarno ovi grivasti konji atletike su čudni pada žutomodra ljetno figurirana solsticijska piljevina prokletniče nema više dobro evo bacam tom preostalom pravokutničkom čudu rumenu jabuku kulture zadnju riječ danas evo na neka stoji crvljivi i crni i gubavi i lijepi evo suncostaj moj mračni suncostaj mozga suncostaj

+ + + + + + + + + + + + + + + + +

SOLSTICIJ (piljevina suncostaja), Zapisi iz umobolničkog kruga (Boris Clown, negdje oko 1978.)

+ + + + + + + + + + + + + + + + +

13.

EROTIČKE ČIPKE (TRODIJELNI WC-VEZ)

Erotika crijeva

Kupaonica s nužnicima udaljena je samo šest koraka od sobe Doménikosa Theotokópoulosa. Clown je volio tu udaljenost, kratka, nevelika, brza. Svakodnevno je, koliko god su okolnosti bile povoljne i to dopuštale, prelazio tih šest koraka u jednom dahu. Začas bi se našao u nekom od tri nužnika.

+ + + + + + + + + + + + + + + +

“malaksale jesenske jabuke... trče... padaju... sve više i više opažam sebe stvarnijeg... ali još nije počeo moj put, moje pravo prvo putovanje... ovo su samo mali izleti... mali izleti... trulobojne iscrpljene jabuke...”

+ + + + + + + + + + + + + + + +

Nanosi vremena. Clown je puštao da ga nose, da vitlaju njime. Postao je sklon obredima, izbirljiv i osjetljiv živio je gurmanski treperava i tankočutna ukusa.

WC, izletničko okupljalište, mirno mjesto. Odredio ga je kao prostor ostvarljivog maštanja, “stvarne mašte”. I u najtežim fiziološkim okolnostima nije dopuštao da se obred usmjerenog maštanja izjalovi. Na primjer zatvorivši vrata nužnika pažljivo bi se svukao i gol golcat sjeo na školjku; hladnoću bakelitne daske začas bi ugrijao svojim toplim mesom. Nužda općenito, nužda kao takva, nužda kao moranje nezavisno od njegova htijenja, takva nužda bila mu je odvratna. Nije bila ono što bi njega moglo istinski zanimati. Primijeniti nuždu, iskoristiti je, kad je već tu, i unijeti u nju svoja vlastita značenja bilo je ono što je na neki način moglo pobuditi Clownovo zanimanje.

Između velike i male nužde nije pravio razliku. I jedna i druga u sebi svojstvenom opsegu opravdale su razlog postojanja živeći ga dostojanstveno. Clown se je isprva čudio naivnosti onih koji su to ipak činili; njihova bezazlenost bila je tako neopravdano prirodna, tako su pojednostavnili ono što u sebi sadrži mnogostruko. Na nekom tko zna kojem ranom stupnju životinjsva, vulgarni i primitivni, nastojali su ili vidjeli ono što se je dalo zapaziti kao

tehnika, izvođenje. Otuda su i mogli uočiti ono najmanje: razliku između takozvane velike i takozvane male nužde. Pojam nužde kao nužde nikada nije sijevnuo njihovim pastoralnim mozgom, a posljedica toga bilo je potpuno i temeljito nepoznavanje bogatstva i raznovrsnosti unutarnjih oblića koje nužda kao neminovnost posjeduje.

Čudeći se tome, doduše sve umjerenije, i sjedeći gol golcat na crnoglatkom bakelitu Clown bi otpočinjao obred, bolje reći običaj usmjerenog, odnosno ostvarljivog maštanja, a u formi djelatnog razmatranja. Prvo bi razmatrao tzv. veliku nuždu, popularnije nazvanu sranje.

“Sjedim, zar ne? Sjedim i osjećam nuždu. To je dobro. Kao da osjećam izletničku groznicu. Svijet je divan osjećaj nužde. Istina, nije tako obuhvatan osjećaj kao kod kuće; nedostaje atmosfera prisnih stvari, ovdje je sve nekako hladnosibirski temperirano, sve gola funkcija. Pogledaj, molim te, kakav je ovo WC! Zar je to nužnik dostojan čovjeka? Ogoljeli sivo-rđavi zidovi, na jednom rasklimana kutijica za papir. Sa stropa kaplje nešto, vrag bi ga znao što, nešto neodgonetljivo. Što, pa izvrsno vidim! Ili ne? To nije realna mašta, bogami. Fuj! Većina društvenih i javnih zahoda uopće nije privlačna; nalaze se na rubu higijenskog minimuma. Ili je situacija još gora. Nego, zar sam izgubio moć ukrašavanja kao i oni čistači konstrukcija Le Corbusier, Gropius ili Wright? OK, Wright je još dobar... Zar ne mogu više ukrasiti bijedu prostora koji me okružuju, kao Gaudi na primjer? Ma čekaj, je li to uopće potrebno? Jasno da nije! Baš sam čudak. Promijeni ploču! Dobro. S druge strane ne želim pretjerivati i neobavezno se razuzdati, ali zar je zaista bitno gdje se predajem istiskivanju govna?!

Joooooooooh!

aaa

a a

Pa...aa... aahhh... pa nije. Jooooooooooooohh! Užetak je svagdje isti. Važni su elementarni uvjeti; sjedalica i odvodna rupa s vodotekućom instalacijom. Hm, zatvorenost prostora ne bi smjela biti uvjet; usporedo sa zatvorenim nužnicima trebali bi postojati i otvoreni, kolektivni nužnici na otvorenom mjestu. Nnnnnnnnnh. Ja sam za demokratizaciju sranja. Čovjek okrenut budućnosti, napredan čovjek, vrlo lako može zamisliti slobodno društvo gdje se uživanje u tzv. velikoj nuždi ne bi odvijalo kao strogo individualan čin u zatvorenom prostoru. Vrlo lako mogu se predočiti novi prostori zajedništva i neotuđenosti, prostori užitka. Hnnnnnnnnh. Zamišljam vrlo interesantna rješenja. Zašto na primjer gradski trgovi na bi imali po nekoliko vodoskoka uokvirenih s trideset do četrdeset gusto poredanih zahodskih školjki, recimo s razmakom od dvadeset centimetara između školjki? Joooooh! Hnnnnh. Izgleda danas ću malo produžiti... padaju mi na pamet krasne ideje. Da, zar time trgovi ne bi polučili intimniji, ljudskiji ugođaj? Svakako. A zamisli još k tome male otvorene kavanice s raznobojnim

suncobranima i ugodnim stolicama kako se rasprostiru unaokolo po rubovima trga, i to sve negdje od svibnja do kraja mjeseca rujna! Eh, kako se ova slika razlikuje od sadašnjih pustih, deprimirajućih ploha većine naših trgova. Hnnnnnnnnnh. Stvarno, kako bi život bujao uz vodoskoke optočene zahodskim školjkama! Grupni čin postao bi stvarnost s nebrojenim prednostima, uklopio bi se u slobodno razigrani model društva užitka.

Joooh! Zamisli tako jedan svibanjski dan; trg blista opran noćnim polijevanjem, u kovitlacu sunca kupaju se fasade kuća; ispred kavana i knjižara mnoštvo ljudi veselim pokretima ruku pričaju o radosti življenja, druženja... a tamo... na sredini trga smjestilo se oko vodoskoka četrdesetak ljudi... sjede na školjkama i obavljaju tzv. veliku ili tzv. malu nuždu... slika ljudskog zajedništva... fiziološki i duhovni užitak usporedo. Pogledaš li izbliza tu sliku, imaš što i vidjeti. Evo, mladić i djevojka sjede jedno pored drugoga i seru; uživaju; uzbuđeno razgovaraju nešto o Beethovenovoj *IX. simfoniji*... zadubili se u razgovor, uopće ne primjećuju goluba koji se ispred njih šeće... s vremena vrijeme djevojka se nasmiješi, zabacuje glavu... mladić se razmahao... priča o *Odi radosti*... Odmah do njih neki djedica čita novine i polako starački kenjucka... osjeća se divno među ljudima... Pokraj njega dva tri penzionera isturili štapove, podbočili se o njih i pričaju o povišici mirovine... ne, u ovakvom društvu nema penzionera... pa dobro, troje starijih ljudi razgovara o francuskim vinima nekad i danas. Malo dalje neki stranac, turist, sjedi na školjci i misli kako je ova ideja s grupnim sranjem i mokrenjem naprosto fantastična; eto, ovako sjedeći možeš uperiti objektiv u katedralu preko puta i snimati; usporedo dva užitka... onaj prirodni i ljudski spojen s nuždom i onaj fotografa znatiželjnika ili povjesničara umjetnosti. Još dalje u krugu, prizor obogaćuje bradati slikar; ispred njega mali štafelaj s platnom, a on sjedi i slika kavanu preko puta... na platnu metež sunčanog prijedpodneva. Do njega sjedi lijepa, elegantna žena u svojim tridesetim, ljupkom kretnjom briše pozamašnu zadnjicu i gleda nekud u nebo. Pa onda nekoliko dječaka; dječaci piške čitajući stripove i ližući sladoled, a do njih jedan zaljubljeni par gleda se netremice u oči i šutke dodiruje rukama. Pokraj njih sjedi čovjek srednjih godina; prekrizio je nonšalantno ruke i uživa razmišljajući o uživanju; on je filozof i najbolje razmišlja na školjci; pokraj njegovih nogu na malom stoliću servirani su konjak i kava; svako malo čovjek gucne gutljaj da pospješi razradu misli i ideja, probavu također. S njegove desne strane sjedi starica, feministkinja... što mi je? u posljednje vrijeme mnogo mislim o njima!... i razmišlja o vlastitom razlogu postojanja u ovom higijenskom krugu jednakosti. Gledaš, gledaš, prizor razgaljuje dušu. Sliku upotpunjuju dva konobara koji živo poslužuju ljude u nuždi i dvije platane koje bacaju hlad na šumni vodoskok. Nnnnnnnnnnh. A miris, neupućeni bi rekli smrad? Projektant grupnog nužnika mislio je na sve; trgom se prostire miris svježine i ljudskog zajedništva; ljudi su naučili gledati sebe i mirisati sebe bez

predrasuda; lažni stid je nestao, čovjek živi slobodno.

Ali ja sam odlutao. Grupni nužnik na otvorenom, na trgovima, bit će moguć u slobodnom društvu, u onakvu društvu o kojem govori Marx u *Ranim radovima* i drugdje. Gdje sam ono stao? Aha! Sjedim i osjećam nuždu. Sjedim u nužniku koji je neprimjeren slobodnom čovjeku. Ipak, osjećam užitak. Užitak, zaključujem, svagdje je isti. Važni su elementarni uvjeti. Nnnnnnnnnh. I tako dalje. Nnnnnnnnnh. E, ali u čemu li se sastoji užitak, to blaženo stanje u kojem uživa i mali i veliki čovjek, i rasna i najprezrenija zvijer, i štakor i puma? Čini se hnnnnnnnnh u zadržavanju. Hnnnnnnnnh. Još malo zadržavaj! Tako! Bravo! Još! Volim zadržavanje. Cijeli postupak obogaćuje. *Postupak*. Kad osjetiš veliku nuždu budi oprezan, znaj da je vrijeme za potankosti. Ne pre nagljuj! Erotiziraj zadržavanje usputnim maštanjem o kasnijem oslobođenju! Lagano, ali odlučno sputavaj unutarnji crijevni mimohod! Pulsiranje nestrpljivih crijeva pruža jedan osebujni osjećaj punine koji treba itekako uvažavati. Stoga nemoj odmah popustiti njihovoj pre nagljenoj crijevastoj, crijevnoj želji za oslobođenjem! Pametno koordinirane represalije nnnnnnnnnnnh učinit će tvoj užitak većim. Nnnnnh. Taaaaaaaakkooh! Dolazi njegovo vrijeme. Sad bi ga trebalo ispustiti, ali joj! Upravo u taj neizračunljiv trenutak kulminacije ne želiš to učiniti, iako znaš da moraš... Teško je odvojiti se od užitka zadržavanja i one nezadrživosti koja će ipak poništiti svako zadržavanje... Ipak, tješi te znanje da iza ovog dolazi sljedeći, čak bogatiji užitak. Hhhhhhhhh. Evo! Stiže. Srh. Vrata od utrobe su otvorena. Stiže, stiže unezvijereno govno. Manijakalnim grčenjem, surovom kontrakcijom, snažna organizacija mišića napravi tihi "cvik", a pad otpada u otpadnoj vodi uzburka valice i poprska blijede keramičke stjenke. Grčenje odnosno istiskivanje govna strahovito uzbuđuje. Poludim. Oznojen uživanjem mislim o onome cvik koji zvuči tako nestvarno, nekako blago, da nikada ne bih pomislio kako sam suviše naturalistički nastrojen. A i nisam. Ova vrsta uživanja sasvim je i ozbiljna i potrebna. Evo, tvrdim sam sebi u ovom osobito neuravnoteženom bolničkom nužniku da je sranje, uz nepobitnu svrsishodnost, i užitak iznimnog stupnja. Doduše, nije baš najvišeg ranga, ali u hijerarhiji radosti svakako nije posljednji, a ima značaj i dostojanstvo temeljnih pitanja. To su znali još i stari narodi ističući i taj užitak u svojim umnim raspravama o tjelesnim užicima. Hnnnnnnnnh. Jooh. Cvik. Sad si čuo cvik, pa još jednom, pa još jednom, i tako nekoliko puta uzastopce. Misliš intenzivno. Trebalo bi uzeti papir i obrisati nježno, polako; trebalo bi se odjenuti, sakriti istinu tijela, oduhoviti se. Trebalo bi konačno saznati što to znači oduhoviti se. I T D. Lepeza mojih ja brzo napreduje šireći se; smućuje moj horizont djelatnog razmatranja. Aha! Htio sam reći još i ovo: ja nisam za kakanje; ono je znak slabih i nepouzdatih karaktera. Dakle treba srati. Zamisli sad da kažem na nekoj sjednici u nekom poduzeću: Drugovi, treba srati! Bogami, strpali bi me u ludnicu... Ah, pa da opet moram

gledati ove tako nedomaćinske, otuđene, strane i opake, gole i funkcionalno le corbusierovske zidove, sve te jezovite plohe. Ne, ništa im neću reći. Neka ostanu u neznanju. Gle, razmatranje mi bježi! Neka ostanu u neznanju, što će im to?! Zar bi oni znali cijeliti vrijednost i značaj užitka oplemenjenog invencijom dugotrajnog zadržavanja govna, užitka koji nastaje pri obavljanju velike nužde? On bi i u toj uživalačkoj praksi tražili ideološku čistoću, stav, liniju iliti kurs. Kako bi oni na primjer, recimo to otvoreno, mogli shvatiti da je za dostojanstvo čovjeka i primjereno obavljanje velike nužde potrebna dokolica, i da pitanje produktivnosti nije u prvom planu? Kako? E, sad moram prestati, inače ne gine mi zbrka. Treba navući hlače. Dooobro. Da, važna je sposobnost zadržavanja; važno je osjetiti kad je trenutak za oslobođenje crijeva; njih erotizirati znači zadržavanjem im raspaliti žudnju do slatke boli, do sladostrasnog grča u pitanju vratiti li sadržaj u prvobitni mučan položaj ili ga nastaviti istiskivati. Upravo ta nedoumica crijeva i taj trenutak predorgazmičkog stanja jest bogato polje užitka; kakvoću tog trenutka treba pri svakom sranju njegovati, nijansirati, nastojati brižno oko nje. Jasno je samo po sebi da količina istisnutog nije toliko važna, kako bi mogao pomisliti neki dobrodušni ekonomist koji se zalaže za efikasnu reciklažu smeća, otpada, i kojem je najvažnije da svega uvijek ima u izobilju. Važno je vrijeme istiskivanja bez obzir na količinu. Doduše, čuo sam i suprotnih mišljenja koja zagovaraju važnost količine tvrdeći da veća količina produžuje vrijeme istiskivanja, a time i završni užitak. Ne znam, možda bi detaljnije trebalo ispitati kad je intenzitet kontrakcije mišića veći. Svejedno, kad god mislim o istiskivanju govna, onda ne kompliciram, mislim samo na intenzitet užitka istiskivanja; rijetko kada se u tim trenucima o bilo čemu pitam, u tim trenucima ja samo osjećam, osjećam...”

Clown bi se zatim pomno odjenuo. Prostor ostvarljive mašte razigravao bi se i dalje, sada u drugoj fazi. Clownove tamne, umorne, živahne oči imaju mirni sjaj, kao da gledaju metodički. Potpuno odjeven otvara prorez na hlačama, prstima ljuljuška hrabro momče bez pameti...

* * *

Erotika mjehura i cjevčice

“Stop! Samo bez komentara, kolega! Ovdje hitnje također ne smije biti... tzv. mala nužda temelji se isto tako na zadržavanju i popuštanju, rezultat je olakšavanje u užitku. Ako je sve prethodno dobro učinjeno, olakšanje je tako veliko da nestaje ličnost, identitet je u osipanju,

rasprskava se sav kroz sferu blagodati zagubljenja u užitku; vraća se, zapamti, vraća se u nešto prvobitno i neimenovano, u nešto što nije moguće imenovati, u nešto što bismo mogli nazvati... smjesa užitka... Ne, gubim se! Nije to... dodavola! A da pokušam od golih činjenica? Tim gore po mene. Dobro, postoji mjehur, postoji cjevčica, postoji kapacitet, tj. gornja točka punjenja, a time i nužda, potreba da se puni rezervoar... opet kriva riječ... pa da se prazni... žudnja za pražnjenjem... hm... i što?... Erotizirati... to bi značilo, kao i u slučaju sranja, zadržavati, odnosno pronaći u zadržavanju trenutak ispuštanja mokraće... i činiti sve da pražnjenje bude dugo i oštro bez zastajkivanja... priznajem, ima takvih raspoloženja kad i zastajkivanje može biti inspirativno, naročito ako je čovjek zamoren... ili odmah nakon seksualnog, odnosno homoseksualnog odnosa... ili naprosto iz puke znatiželje. Hnnnnnnnnnnh. Mnnnnnnnnnnh. K vragu i teoretiziranje! Hmk, hmk. Čekaj! Čekaj mala maco! Prvo dvije tri kapi radi probe... ššš.... pšš. Još malo pa ćeš pišati šumno... šššš... pšš... š... piš. Pišanje ti prija. I više: ono je svojevrsna katarza; oslobađa te mnogih afekata, osobito afekta mržnje. U trenucima pišanja osjećam samo blaženstvo. Zagrlio bih tada i ono najbolje i ono najgore u sebi, i ono što već jest i ono što će tek doći, i ono što je već bilo i ono što bi tek imalo biti. Prestao bih misliti o samouništenju, o ženama iz Centra za mentalno zdravlje, o Jevremu, o politici, o cistoskopiji pogotovo; jednostavno bih zaboravio svijet. Oh, koliko toga mogu reći o pišanju! Pišanje je jedna od primarnih pozicija bića; ono je vraćanje neposrednom znanju. Da ovo negdje javno kažem ili napišem... čisti urnebes. Citirali bi me svagdje: na forumima; u školama; na mitinzima; u javnim zahodima i bibliotekama; u mesnicama i bolnicama; u kazalištima prije predstava... Možda bi se neki nadobudni mladi znanstvenik čak prihvatio u osnovi već zahvalnog zadatka, pa sročio disertaciju "Mogućnost pišanja kao jedne od primarnih pozicija bića" i tako, obranivši je, i doktorirao. Sve je moguće. Piššš. Pšššššiiiišššš... šššššš... ppiišššš... ššššš... piiššššššš. Hajde, otresi ga! Otresi amonijačne suze radosnice i brižljivo obriši te spremi maestra uz lijevo bedro; spremi Kiklopa za sljedeću priliku... opet će kroz njegovo jedino oko curkati užitak. Suzdržanom kretnjom potom zatvori prorez, potapšaj meku tkaninu odjeće, poravnaj nepotrebne nabore i kreni. Kreni u neizvjesnost gdje se više traže tvoje vanjske maske nego one unutarnje. Kreni, kreni... krenut ću... ja i mogu krenuti, jer onaj koji je upoznao užitak postaje spreman na sve... ne bilo kakav užitak, dakako... već užitak oplemenjen razmišljanjem i usavršavanjem. Tako je! Prrrrrrrrrr. Sramota! Zar te nije stid Borise? Omaklo se, što mogu, oprosti... Ja sam inače protiv prđenja u nužnicima; prdjati bi trebalo samo u sobnom prostoru pri čitanju knjiga ili gledanju televizije, ili pak pri konzumaciji obroka... Zapravo, bilo gdje ako se očekuje... ne... čekaj, razmisli... ma jasno! Prdjati treba tamo gdje se obavlja neka radnja koja je za čovjeka vidljivo probitačna, jer prdež ili potiče, hrabri, sokoli ili pak mirisima

stvara srdačnu i nadahnutu atmosferu druželjubivosti i prijateljstva. Dakle neposredni proizvod prđenja uz zvuk jest miris, a samo u nekim nesretnim slučajevima proizvod može biti proljev. Miris pak možemo šire označiti kao općenito ambijentalni stimulatív, a uže katkada kao i afrodizijak. Vidi, vidi! Izgleda da sam iscrpan. A tek kako glatko mislim! Rečenica i misao su sljubljeni; smisao je nenametljivo, prisebno i uravnoteženo izražen. Kakva organizacija u mojoj glavi! Hmmm, a možda i nisam tako iscrpan... a sportski ugao?... pa trebalo bi i to razmotriti. Na primjer zar nisu nekad, i ne tako davno, bila popularna natjecanja u pljuvanju u dalj? Jesu! Eto, vidiš! A zar se isto tako, a propos naših razmatranja, ne bi mogla organizirati natjecanja u prđenju pa čak i natjecanja u velikoj nuždi i pišanju u dalj? Zar to ne bi jačalo druželjubivost i prijateljstvo među ljudima? Jasno da bi! Ja bih se odmah prijavio na takvu Fiziološku olimpijadu... Kakvu!? Da, imaš pravo, ne bi se trebalo distancirati... sve olimpijade su zapravo fiziološke... trebalo bi naprosto ove discipline uključiti u Olimpijske igre i ravnopravno ih tretirati poput ostalih. Jasno, bilo bi mnogo protivljenja sa svih strana, bilo bi konzervativnih pa i sasvim bezrazložnih otpora, možda čak i uličnih demonstracija puritanskih budala... Unatoč svemu, mislim, na kraju bi pobijedio razum. Uf, kad bi se barem to dogodilo! Gospodin barun Pierre de Coubertin zacijelo bi se od veselja okrenuo u grobu. To je neosporno, samo... prisjećam se najednom i druge mogućnosti... naime da se ponovo okrene na drugu stranu, ali ovaj put od žalosti. Vjerujem da bi ga saznanje da ona krilatica više ne vrijedi pokosilo... ma hajde... zar još vrijedi ono: važno je sudjelovati, a ne nužno pobijediti!? Vraga! Danas se i sport koristi u političke svrhe. Sjeti se samo Krvave olimpijade u Münchenu! Ha, po toj logici, naime kad bi takozvane fiziološke discipline bile uključene u Olimpijske igre, politika bi se bavila... da tako kažem... sranjem u čistom obliku. Zanimljivo, zar ne? Pa i nije... to je već tako poznato. Vidi, vidi, zaista su mi krasne i dobrom rečenicom uravnotežene misli! Hm, zašto sam onda uopće u ludnici? Gle, već sam se odavno popišao, već sam odavna spreman, već sam trebao biti u sobi, a već sam i umoran; ovdje sam već preko svake mjere... već više od pola sata, a već mi i glava puca... a i ovaj zahod već pomalo djeluje onespokojavajuće te tjeskobno... i kao kruna svega danas sam već zaista mnogo toga razmatrao... te zar nije već vrijeme da odem u sobu? Jest, vrijeme je! Čeka me još i grupna terapija.... pa zatim ručak, spavanje... E, pa hajde! Kreni već jednom! Evo me! Već idem!"

Clown bi tada oprezno izašao iz nužnika. Kod umivaonika bi zastao i pogledao svoje ispaćeno lice, a onda bi ga umio. Umivanje ne bi dalo vidnijih rezultata. Patnja koja buja odbacivanjem ne može se umiti. Clown bi nakon umivanja krenuo laganim korakom u sobu. Pri dolasku trebalo bi mu šest koraka, a pri odlasku osam.

* * *

Edip na školjci

WC nije bio mjesto samo za veliku i malu nuždu; WC, skroviti kutak, bio je i za druge, srednje nužde...

U stanovitim hitnim prilikama udaljenost od sobe Doménikosa Theotokópoulosa do kupaonice s nužnicima kao da bi porasla. Tako se je barem činilo Clownu. Jedva je čekao da sjedne na školjku.

Zaštitne gumice koje je donio sa sobom u bolnicu Clown nije koristio. Disciplina, kućni red, a pogotovo posebna briga poklanjana sobi 36 nisu obećavali plodniju upotrebu prezervativa.

Pa ipak, seksualni život Borisa Clowna nije bio sasvim štur i nezanimljiv. Naprotiv, odlikovao se iznenađujuće bogatim programom.

Tri pravca Clownovih izražavanja spolnosti u bolnici:

- a) homoseksualni odnosi s Jevremom
- b) noćne polucije
- c) masturbacija

A

Ako se tako može reći, i Clown i Jevrem bili su, odnosno postali su homoseksualci iz nužde, iz gole potrebe. Ubrzo im se svidjelo. Prvo je Jevrem zavolio Clownovu guzicu. Došao je jedne mirne noći dok su svi spavali dubokim snom; brižljivo je probudio usnulog spavača; udvarao mu je dugo u noć, ali ne nestrpljivo i grubo, već malo po malo. S prsnućem zore, s prvim tračkom škrtog sivila Jevrem je svršio. Posjedovao ga je nježno i prijateljski. Zatim je i Clown obožavao Jevremovu guzicu. Isto tako: nježno i prijateljski.

Uskoro su postali zaljubljeni, a osnovna nužda, prirodna potreba za guranjem erektivnog komada mesa u meso, bila je oplemenjena i drugim sadržajima, katkada čak i tzv. duhovnim. Sastajali su se oko ponoći ili u jedan ujutro dolazeći naizmjenice jedan drugome u krevet. Za vrijeme tih zaljubljeničkih susreta nisu žurili. Isprava su šaputali o starim Grcima. Jevrem je tvrdio da je Temistoklo bio homoseksualac, a Clown mu je pričao o zanosnim riječima poznatih atenskih građana koje su oni upućivali svojim dječacima, svojim miljenicima. Onda bi se počeli lagano ljubiti u usta. Clown je strašno volio grickati i cuclati mesnat i velik

Jevremov jezik, koji je neprekidno bio prekriven toplom sluzavom slinom; usisavao ga je gotovo do korijena premećući ga mlitavo po poluotvorenim ustima. I Jevrem je to volio; obamrli bi od uzbuđenja. Ispod pokrivača postajalo je sve toplije i toplije. Milovali su se rukama. Svagdje. Tepali su jedan drugome milujući se nezajažljivo.

Izvod iz tepanja Clown: – Fra... je... ru, otvori tu tvoju ružu... daj mi jezik... ahhhhaaaaa... raširi pipicu... cvjetić... daj... Jevrem: – koja si ti mačkica... peder... čiču... na ti... stisni me... kara mi raste to... to... još malo... 'oćeš da... ti malo u usta... to... kurvice... sise... uf... Clown: – aaaaa... h... je l' te bo... li... dobro... evo... šupče... rup... ica... joj... štipni... još... kujice... dođi... jaah... to... pla ti je... nemoj... još... gur... ni... ej... ej... la... ah... gano... to... joj... to...

Jevrem je uživao gnječiti Clownove male okruglaste guzove, a Clown nije zazirao od maženja Jevremovih otežalih i bogatih muda, a obojica su naročito mahnitali ližući svilenkaste nabore savršeno okrugle školjčice šupka i sišući jedan drugome toplospužvaste glavice kurca. A kad bi se dohvatili u uzbuđenom mraku noći, nisu uspijevali ostati tako tihi kao u prethodnim dogovorštinama. Osobito je Jevrem bio bučan. Kad bi se našao u Clownovoj rupi on je ludio; iako se je trudio da ostane tih, glas mu je ipak šumno hripao kroz stisnuto grlo. Clown je bio tih i spor, ali kad bi ga jednog ugurao onda je to trajalo; gurajući ga do kraja u Jevremovu jaku i nabijenu stražnjicu, osjećao je neku antičku snagu. Čak je i tako snažni borac, kao što je to bio Jevrem, stenjao od muke. Clown je želio osjetiti punu dužinu trljanja uz sjenovitomeku stjenku crijeva, a kad je svršavao, svršavao je dugo i tiho puneći Jevrema do vrha. Pri tome bi katkad zamišljao da guzi svoju bijelotjelesnu, guzatu i sisatu majku. To ga je toliko uzbuđivalo da nekoliko minuta uopće nije znao gdje se nalazi.

Ti strastveni noćni zagrljaji nisu mogli proći nezapaženo. Cvjetko i Bambi znali su sve, ali kao po nekom prešutnom dogovoru nisu htjeli odati svoju budnost i pažnju. Svaki ljubavni odnos pratili su od početka do kraja. Bambi bi se obično identificirao s Clownom, a Cvjetko s Jevremom; odigli bi malo pokrivače i u ritmu uzbuđljivih prizora masturbirali. Sutradan, naravno, nitko ne bi ni spomenuo vruće noćne radosti, ali soba 36 vidljivo je zračila živahnim raspoloženjem. Ponekad bi Jevrem od veselja postao agresivan prema stvarima; počeo bi uništavati inventar, tako da ga je Bijelo Štene u nekoliko navrata morao zatočiti u košulju. Činjenica je da se primarijus nije dosjetio noćnom špijuniranju "sueksperimentatora"; iz otvora za ventilaciju sigurno bi čuo teške, strasne, predišuće, dahtave i vlažno-kratke zvukove svojih marljivih pacijenata. Sasvim je izvjesno da bi mu to pripomoglo u daljnjem radu s njima, a možda bi ga ujedno obradovalo saznanje da soba 36 ne oskudijeva u

osnovnim, jednostavnim i običnim ljudskim radostima.

B

Bilo je i sušnih dana. Ni Jevrema ni njegove guze ni masturbiranja. Nije mogao suspregnuti nesavladivu gadljivost; i samo pomisao na već doživljeno izazivala je trešnju čitava tijela. Mrzio je sama sebe zbog toga, zbog te slabosti. Znao je da mora nastaviti razaranje lažnog naličja i doprijeti do sebe, do mogućnosti putovanja; znao je da odbacivanje iziskuje velika naprezanja, a ipak i nezavisno od njegove volje pojavili bi se trenuci nemoći. Tada je bjesnio napet do krajnosti. Po cijeli dan gutao je tjeskobne grude i na sav glas vikao najgroznije psovke koje je njegova ogorčena mašta mogla smisliti. Jednoj religiozno obojenoj psovci pridavao je veću pažnju no ostalim, češće ju je izvikivao iako je bila dugačka. Svi u sobi naprosto su se zaledili kad bi svojim snažnim glasom viknuo: "O, jebem te Bože u Predsjedništvo, jebem te u Centar Svetog Trojstva, i dao Bog da nikada ne ugledaš Božjeg lica ni Sudnjeg dana, o Kurvo, o Kurvo i Gospodine u Isusu Kristu našem! Amen." Sva je sreća da ni jedan od sobnih drugova nije bio zatucani kršćanin. U protivnom Clown bi sigurno doživio oštre kritike. Doživljavao je tako samo gutanje 25 miligrama libriumama nametnuto strogošću Bijelog Šteneta. Ali trankvilizer je slabo djelovao na Clowna; tek predvečer nastupilo bi nešto slično smirenju, zapravo, njegovo bi bjesnilo obamrlo.

Noću dugo nije mogao zaspati. Vrijeme je kratio misleći o odbacivanju i o proteklom danu slabosti. Usnuo bi naglo. Sanjao je kako prolazi uskim, a visokim hodnicima. Bili su to čudni hodnici ispunjeni bezbrojnim kvakama i bravama. Kod svake brave osjetio bi snažnu želju, a pred ponekom bi se i zaustavio. Onda bi u rupu predviđenu za ključ gurao svoj ukrućeni ud. I bilo mu je lijepo. Koliko god puta da ga je gurnuo toliko je puta i svršio. A gurao ga je mnogo, mnogo puta. Ujutro je morao mijenjati gaćice. Nešto noćne sperme katkad bi se prosulo po plahti. I polucije znaju biti bogate. Rasipnički razbacuju sjeme.

C

Clown je tonuo hrabro. Predradnje za putovanje, za ono što tek treba doći, sporadično su zračile brzim i mahnitim veseljem, radosnom obuzetošću. Čudio se je zašto želja za masturbiranjem navire redovito ujutro prije doručka.

+ + + + + + + + + + + + + + + + +

U stanovitim hitnim prilikama udaljenost od sobe Doménikosa Theotokópoulosa do kupaonica s nužnicima kao da bi porasla. Tako se je barem činilo Clownu. Jedva je čekao da

sjedne na školjku.

+ + + + + + + + + + + + + + + + +

sjeo bi, sjeo je, morao je sjesti. odmah, sav se tresući od želje, odmah ga je izvadio. lijep pribor. nježno gore-dolje. nerazdruživa sprega šake i kurca. dva uda na djelu. i tako, kako kada. desetak... petnaestak... dvadesetak minuta... ovisno o mnogo čemu: o atmosferskom pritisku, o količini vlage u zraku, o stupnju erekcije, o čvrstini šake... jedino Clownova marljivost nikada nije dolazila u pitanje. pri tome je neprestano mislio o majci, objekt njegova maštanja bila je ona, i samo ona i opet ona... žena koja ga je rodila.

“o, majko... gledaj kako drkam, kako drhtim... a sve zbog tebe... tate nema... dođi na mene... ja te jako volim, majkooo... uh, što si dobra... krupna... dođi svome sinu na karu... ti si Renata, a ne Jokasta... ti se nećeš objesiti... ti me voliš... široka ti je haljina, majko... daj da ti je skinem... da pogledam rodno mjesto...”

mašta mu se rasplamsava, ritmičkim pokretima ruke Clown nemilosrdno zamahuje, slobodno misli lete. drugom rukom titra jaja da pojača užitak, nešto mrmlja. kao da bunca.

“gledaj, zar nije lijep... kako samo stoji plod utrobe tvoje... majko... neka uđe u tebe, sad je odrastao... evo, zamišljam kako ti ga guram, a ti vičeš čedo moje, čedo... da znaš, mama, oduvijek sam te želio jebati, samo jebati, jebati, majčice... sjećam se onoga u sobi... kako si sjela na mene, dok sam drkao poslije škole... zapravo, tada si ti mene okinula... majko, oduvijek... tebe, tebe... što ima ljepše od tebe... zar nije tako prirodno jebati vlastitu majku... koja te žena može više i bolje zadovoljiti od one koja te je rodila... othranila... čiju si dojku onako natezao... nevino misleći da je ona samo za mlijeko... majko, i sada srčem tvoju bradavicu... guram ti jezik u usta... potirem tako tatu... fuj... i onakvom klipanu si dala pičke... eh, majko... i ti koji puta pogriješiš... a možda je i dobro, jer sam ja... gledaj me... došao... oh... uvijek sam te htio prčiti, roditeljko... uvijek sam zamišljao kako ti umjesto onog glupog cvijeća za osmi mart poklanjam čvrstog maleckog pimplolvca... primjer: dođem iz škole... osnovne, srednje... dođem s fakulteta... okupam se... i trljam se ručnikom... dolazim... prilazim tvom krevetu... za tvoj krasni dan, evo ovo tebi dam... i maknem ručnik, otkrijem se... odižeš pokrivač... ja se razmećem između tvojih nogu... smiješ se... sine, ali ja sam ti majka... utoliko bolje... kažem... utoliko bolje... bit' će dobro dolje... a ti stenješ... ovo je moj najljepši osmi mart... bolji si od tate... on siromašno poklanja... igrala sam već Jokastu kao studentica... ali ovo je pravo... ti ne šmiráš... fukaš za tri Edipa... kakav si... ti bi i Sfingu naprčio... da, da, majko... tako sam zamišljao naše martovske osmice... pune tvojih rupa... a

ti otkačena u kasnozimskoj večeri... a mi obiteljski sretni... a ja kod kuće... ne potucam se za komadima po gradu... dobro je da si se razvela od tate... pred očima titraju osmice s crnim ponorima ili kako vam drago... zar ne..."

ritmički pokreti ruke. bezbojni, prljavi zidovi nužnika iščezli. Clown, pognut i sabran, zamišlja sve smjelije slike: on i majka sami u sobi, ona glača rublje, stas joj snažan i punašan odolijeva godinama, lijepa i fukozovna drmusa joj se zadnjica, energično upravlja glačalom, da je vidi Jevrem bi poludio, prilazi majci, zgrabi je za polutke, ona se smije. Boris, Boris, što ti je, radije napiši zadaću, ovo je protuprirodno; možda i nije, ali sad glačam. Clown zamišlja kako je neposlušan, zamišlja svoju ruku punu majčina vrela mesa.

"nije majko... nije protuprirodno... ako osjećamo želju da se dohvatimo, onda je to prirodno... pogledaj oko sebe... u prirodi primjera koliko hoćeš... uf, kako su ti dlake oštromeke... u prirodi nema perversije... to je naš kretenski izum... i taj izum je prirodan kao i sve ono na što se odnosi... razmakni malo, no... daj... osjećam želju za rodnom grudom... za pičkom životodajnom... ja sam lokalni patriot... nostalgija me jaka za rodnim krajem hvata... ne budi škrti... sebična... raširi bedra pa neka uđe potomstvo... a ne samo oni drugi... misliš li da nisam mrzio starog... znao sam što radite noću... ti bi došla kasno s predstave... istuširala bi se... onda te je on onako mokru i sklizavu bacio na pod... i škrip škrip... ali majko... omladina je bolja... očevi i djeca... hajde... budi i ti omladinka... sudjelovat ćemo na radnoj akciji u tri smjene... kladim se da bolje guram od tate..."

ritmički pokreti, ruka boli, šaka trne, samo mašta i ritam. Clown zamišlja sve scene u mnoštvo boja. rasprskavaju se u njegovoj šaci, evo. majka se ponaša stidljivo, obara oči, ali ipak ostavlja i glačalo i rublje. odlaze u sobu. žurno prema krevetu. majci ispadne sisa. Clown drhti u žurbi. rijetki jebu majke, misli on. to isto misli i majka sva uzbuđena od pomisli da je rodila sina majkojebača. to on misli da ona misli. ruka boli, šaka trne. još malo. još malo.

Renata Clown, glumica, dvadesetomogodišnja ljepotica rijetkog intelekta i tankoćutne naravi mazno se i mačkasto protegne u krevetu. Do nje je spavao petogodišnji Boris s poluotvorenim ustima; samo mu se jezik nestašno pomolio iznad donje usne. Renata ga je netremice motrila, a zatim sagne glavu. Vrškom jezika lagano, vrlo lagano, dirne njegov. Boris se promeškolji i još više priljubi uz majku. Ona osjeti požudu. Obavije rukama svog malog sina. On se probudi i pogleda u njeno od strasti iskrivljeno lice. Boja ljubavi presvuče mu zjenice; htio se je igrati. Renata brižno zavuče ruku u njegovu pidžamicu i protrlja mu pišu. Mali je gugutao. Onda mu izvadi pimplovca koji je već stajao kao mali uskliknik. Boris

je još više gugutao. Gledala ga je nekoliko trenutaka, a zatim se spusti do njega i nježno ga uzme u usta. Svježina ljetnog jutra cvrkutala je na Borisovoj maloj glavici.

ruka boli, šaka trne, samo mašta i ritam, još malo. još malo. prska modra zapara u majčinu krilu. Clown promatra prizor. ona širi mesnata bedra. sa svih deset prstiju muti sluz. gleda ga onako iskosa, kurvinski. isto tako gleda ga i njezina dražica, sikilj, klitoris... koji izgleda kao crvena ljuta paprika. Clown propada u zajapureni kovitlac, srne kurčinom pravo u majčinu vrelu, gnjecavu juhu. obrće je bezdušno. ona ne uzmiče. širokom karlicom nabija se na nj s puno povjerenja. entuzijastički. sve curi. jebu se oštro. obiteljski. fuk se bliži kraju. glavinjaju poput pijanih mornara. ruka boli, šaka trne. samo mašta i ritam. još malo. još malo.

“hajde omladinko... sad mi je stvarno dosta... bez otimanja... ti si mala djevojčica, a ja sam mali dječak... lolita i mali princ... nitko nas neće otkriti... mi ćemo postići svoj svijet... našu sobu ispunit ćemo mirisom sperme i muzike... uredno ćemo plaćati sve režijske troškove... šetat ćemo dugim sumračnim drvoredima i vrebati vrapčice... sljubljeni kao sućutne elipse... naša spolnost neka bude nerazdruživa... sunce i galeb na horizontu...”

Renata Clown, glumica, tridesetpetogodišnjakinja izrazite ljepote, a oštrog intelekta i osjetljive duše, čisti u hodniku cipele s niskom potpeticom. Visok sjaj ispuni prostor. Renata se smješka sebi u bradu. Prije desetak minuta Boris je došao iz škole. Još s vrata pohvalio se je dobrom ocjenom iz fizičkog, odnosno tjelesnog odgoja. Strašan je mali, misli ona. Iz sobe svog dvanaestogodišnjeg sina uto začuje neobičan šum. Oblije je znatiželjan znoj. Među preponama osjeti draškave iglice. Ostavi cipele i pribor za čišćenje, i tiho se približi sobi. Bešumno otvori vrata. Ugleda momčića. Boris se razbaškario po krevetu, izvadio kitu i zaklopljenih očiju radi sablažnjive gore-dolje pokrete. Renata protrne, prosrhne. Obuze ju luda uzbuđenost. Osuši joj usta u trenu. Posrne i uđe u polumrak sobe. Boris ništa ne primjećuje, zaokupljen bezdušno drmosa ustobočenu karinu ponad zaigranih muda. Ostavši naga, sasvim ogoljena, približi se krevetu šutke. Uspne se tiho i muklo. Orošene i gnjecave pičke sjeti se iznenada poroda; bio je to težak i mučan porod. Boris jedva da je izašao. Ali sad će ona naplatiti sve te muke. Zamašnim dojčkama kao zrelim ružičastim vimenima darne tek raspupala momčića. On otvori oči, tupo je pogleda i nastavi igru na ručni pogon. Majci kroz dlake migolje rastegnute, masne kapi sluzi. Sva mokra među nogama raširi snažne maljavne butine i opase svog zanesenog sina. Raskrečena, sočne odeblje stražnjice, raskvašeno-uzbudljivom karlicom lagano se spušta na crvenu unezvijerenu glavicu šakom potresanog kurca. Sporo se spušta ciljajući svojim danteovskim ždrijelom; svojim mekim

humusom središta cilja pravo na vulkansku rupicu ustreptalog vrška. Boris zatravljen šuti. Osjeća kako se gubi u toplom spokojstvu vlažnog svemira. Sklanja ruku već oblivenu majčinom emulzijom. Pušta je da čini što hoće. Renata se sumanuto nabija na sinovljev rajski kolac. Skviči promuklim dramskim sopranom: "Sine, sine, jebi me, jebi svoju roditeljku! A poslije me jebi kao kravu zguza... neka cvjeta prizor obiteljske sreće!" Boris, omađijano susretljiv, a pun neskrivenog poštovanja spram njene želje, marljivo se prihvati majke.

šaka trne, ruka boli, samo mašta i ritam, još malo, još malo, dum, dum, sssssss, prokulja
ljepilo, kuljaju bijeli naleti, a nužnik miriše na netom prosutu radost. Clown ustane, uredi se, iscrpljen i gladan žuri na doručak.

14.

Grupna terapija

Mnoštvo boja pulsira u Clownovim slojevima. U jednom vremenskom odsječku bile su u njemu najprisutnije boje puti. Izvana, napolju, možda je to bilo ljetno vrijeme. Da, bilo je ljetno vrijeme. Vrijeme sparina.

Na putu odbacivanja, na putu od lucidne jezgre ili nepronične strave Clown je nemilosrdno ljuštio lažne slojeve, naplavine povijesnog vremena. Iako nije vjerovao u nju, on je slijedio svoju sudbinu. Sudbinu prijestupnika.

Vrijeme sparine. Dani ispunjeni erotikom. Žudnja i sluz. Čula. Misli, mašta... sve se sabire u želji za utapanjem u svijetu užitka, za gubljenjem vlastitog ja u ekstatičnom trenju bezumne materije... jer trenje noćnog orgazma svijeta odstranjuje samouvjerenost bića, smješta ga tamo gdje je svaka oholost nemoguća i gdje je biće ono što jest: bespredmetni užitak u trenju postojanja.

* * *

Poslije doručka lakši bolesnici odlazili su na jutarnju terapiju. U ovećoj dvorani odjelne biblioteke ponekad bi se našlo na okupu i deset grupa, a u svakoj grupi oko osam pacijenata. Sestra Martina bila je zadužena za grupu sastavljenu od sobe 36 i sobe 52. Za sobu Doménikosa Theotokópoulosa dobila je od Bijelog Šteneta dodatne instrukcije.

Atmosfera opuštenosti. Primarijus je bio obuzet "procesom bezbolne socijalizacije" i sve je činio da se taj proces zbiva "nekako prirodno, inicijativom samih pacijenata". Posao voditelja grupa bio je jednostavan: dovesti i odvesti pacijente, a u međuvremenu, odnosno za vrijeme terapije, pomno promatrati sve što se događa i pamtiti. Sestra Martina nije se odlikovala dobrim pamćenjem i svaki je čas nešto bilježila u mali notes, što je posebno nerviralo Clowna.

Svatko je radio što je htio. Netko bi slikao, netko čitao, netko igrao šah, domino ili go, netko gledao jutarnji TV-program, a neki bi naprosto razgovarali. Jutarnja terapija imala je karakter dokoličarenja u grupi.

Soba 36 isticala se je primjernom marljivošću. Jevrem bi svake dvije minute nestrpljivo pitao sestru Martinu koliko je sati. Već od doručka osjećao bi strašnu glad, tako da mu je ručak izgledao beskrajno dalek, gotovo nemoguć. U vremenu između zapitkivanja maštao je o brdima hrane na kilometarski širokim tržnicama, o velikim cisternama mlijeka i čaja, o nogometnim stadionima čija je površina prekrivena toplim kolačima. Bambi je uvijek sjedio mirno na svom mjestu i razmišljao o najboljim trgovačkim potezima koje je u životu povukao. Jedina mrlja koja je mutila blaženstvo njegova samopoštovanja bila je onaj posao s nakitom za jelke; dao se je prevariti ravno za tri i pol hiljade velikih kuglica, a ušao je u business s pedeset posto učešća. Od tada se u porodici Bambija nitko nije usudio kititi božićno drveće, a on je postao komunist. Dakako, nastavio je posao, ali u mnogo manjem obimu, kako se i pristoji čovjeku koji se bori za poredak bez novca i kapitalističkog sistema življenja; nedugo zatim Bambi je obolio... Za vrijeme terapije ne bi mu se pomaknuo nijedan mišić na licu, tako da je sestra Martina mislila kako je on najzagonetniji čovjek na svijetu. Svoje mišljenje zapisala je u notes. I Cvjetko bi uvijek šutio. Ispred sebe bi stavio list papira držeći u ruci uvijek spremnu olovku. Tako bi ostao do ručka. Olovku nikad nije upotrijebio. Unatoč tome znao je da ide pravim putem. Ništa ga nije moglo zaustaviti i po tome je bio sličan Einsteinu.

Clown je također bio vrlo marljiv. Za jutarnje terapije trošio bi po jednu olovku i pola gumice za brisanje. Pisao je pisma nepoznatim ljudima; pisao je bilješke i usputne opaske o pojedinim svjetskim problemima; ispisivao je crtice, razmišljanja, burleske i svakojake opačine uopće. Primarijus je čitao sve. Za vrijeme zakazanih sastanaka Clown i on zaglibili bi često u dugotrajne razgovore o tekstu koji bi se posebno svidio znatiželjnom liječniku; tada je Bijelo Štene zaboravljao psihoterapeutske zadatke i prepuštao se Clownovoj maštovitoj rječitosti, neobuzdanoj inteligenciji i oštrobridnoj kritičnosti. Bile su to prave gozbe duha koje su moguće samo u duševnoj bolnici, odnosno tamo gdje je razgovor oslobođen običnih koristoljubivih namjera. Svaki puta nakon takva razgovora primarijus je čestitao sebi što je odabrao zvanje duševnog iscjelitelja koji iscjeljujući druge može pomoći i sebi samome.

* * *

Pišući te jutarnje terapijske tekstove Clown nikad nije pomislio da će zbog njih doživjeti neko javno priznanje. Ipak, to se dogodilo: ušao je u *Antologiju umobolničke proze* koju je s dopuštanjem primarijusa pripremio Veliki Prosvjetitelj Ljubičica, gospodin Viola da Gamba, animator kulture iz sobe 41, inače simpatičan čovjek srednjih godina koji je sam izmislio

svoja dva nadimka. Antologija je šapirografirana u dvije stotine primjeraka i razgrabljena u četiri dana. Bio je to prvorazredni kulturni događaj u bolnici. Viola da Gamba odlikovan je Plaketom za širenje pismenosti koju mu je na svečanoj promociji uručio osobno Bijelo Štene, a Clown je javno pohvaljen kao čovjek čiji su tekstovi proglašeni najuspješnijim u *Antologiji*.

Začudio ga je uspjeh tih tekstova, jedne proze i jedne drame (*Pismo djevojci Maci* i *Piknuti piknjicu pisaljkom po piknji*), koji su bili napisani u vremenu sparine, erotike i sluzi; kao profesor književnosti smatrao je da ne samo da tekstovi pisani u takvim okolnostima ne mogu biti dobri, već i to da njegovi tekstovi unatoč neosporno bogate višeznačnosti nemaju potrebnu težinu univerzalnog, odnosno nečeg stvarno ljudski problematičnog dakle općeg, a što bi tek moglo obećati ili uputiti na zapaženiju kvalitetu. Iako je imao spisateljskih ambicija, Clown je svoje tekstove tada ocijenio tek kao puku vježbu; znao je da mora još mnogo raditi, a terapijski tekstovi bili su samo prvi korak. Ali Viola da Gamba i žiri zbog svojeg skromnog znanja očito su pogriješili. U tome nisu nikakav izuzetak, mislio je Clown; samo oko šest posto priznanja i nagrada dolazi u prave ruke.

Usprkos njegovim samokritičnim razmišljanjima, Clownova dva teksta pacijenti su čitali nadušak i po nekoliko puta; prepričavali su pojedine odlomke i pamtili neobične riječi; pozivali su ga na književne večeri u sobu 41; Viola da Gamba želio je postati njegov prijatelj i ljubavnik; Bijelo Štene pisao je o njegovom slučaju za časopis *Current Psychiatric Therapies* koristeći se, između ostalog, i njegovim tekstovima.

Clownova popularnost najmanje se dojmila njega; u njoj su više uživali Cvjetko, Jevrem i Bambi. I oni su s radošću čitali ta dva priloga, ovdje cjelovito prenesena iz Antologije umobolničke proze.

Prvi prilog

Boris Clown

PISMO DJEVOJCI MACI

Prenajdraža i mila Maco!

Dozvoli mi, o predraga, dozvoli mi! Dozvoli mi da Ti se javim s nekoliko retroaktivno-psihoreaktivnih rečenica u kojima ćeš zacijelo vidjeti virtualno gibanje moga srca (uz pismo šaljem Ti i kardiogram kako bi mogla kompletirati, odnosno usporediti opažanja dobivena

metodom multiple vizibilacije), vidjeti ga i shvatiti značaj revolucije naše ljubavi koja se odigrala pod izrazitim fizikalnim opterećenjem, a u najširoj sprezi sa Zakonom o braku i porodičnim odnosima te u užoj vezi s članom 13 spomenutog Zakona gdje, mila Macice, lijepo stoji sljedeće: BRAK mogu zaključiti dvije osobe različitog spola pred općinskim organom uprave nadležnim za vođenje matične knjige vjenčanih, na način određen ovim Zakonom. Eto, najšira moja, što ti je život! Ni sada, a mnogo je vremena prošlo, ne mogu se osloboditi citiranja; i onaj kratak period u kojem sam se bavio sportskom politikom ostavio je traga, te recidivi prošlosti naprosto naviru. Htjedoh reći, o Maco, ljubavna i prekrasna drhtalice, da nije važan brak koji se ne bez vruga rimuje s mrak, već je važna revolucija naše ljubavi. Stoga Te ja i ne smatram suprugom nego Te uvijek ćutim svojom djevojkom u sljubljenosti revolucionarnog hoda. O, Maco, Macice, smatram Te dakle sudrugaricom u ljubavnim anarho-grčevima, smatram te i ozbiljnim sudrugom na ultralijevoj poziciji permanentne revolucije, kako ju je već teoretski formulirao Trocki prije događaja iz 1905, a koja se indirektno u konkluziji naše upotrebne vrijednosti tiče dvospolnih svjetskih kretanja.

O, ljupka Maco, nemoj se ljutiti na mene! Ti dobro znaš da ja nisam talentiran za pisanje; ja sam najobičniji liječnik interdisciplinarne medicine s naglaskom na proučavanju psihoterapijskih tehnika, te ne mogu pisati tako kao što bi to sigurno bio u stanju neki makar i polutalentirani književnik. Ali što nas briga! Važno je da ja Tebe nosim u plućnim krilima i abdominalnom krateru mog skladišta. Ljubav između nas prikrit će traljavu sintaksu nepristupačne liječničke rečenice.

O Macice, pičice moja! Javljam ti se iz hospitalne situacije, ali ne više kao liječnik, već kao pacijent. Onda znaš kako mi je! Da, Maco moja prerijaska, i dan- danas u našim bolnicama pacijent je najobičnija, najbanalnija jebena stranka, da prostiš. Ah, da si barem Ti ovdje!

Znaš li, jedina Maco, koliko sam patio misleći na Tebe onaj dan kad sam bio prekvalificiran na bolesničku postelju!?? A da si barem Ti bila uz mene i pružala mi utjehu svojim vibrirajućim i neodoljivim truplom punim zdravlja, svojim imunoadaptibilnim tijelom protiv paradoksalnih zaraza gonoreje i sifilisa; ah, da si barem Ti tu sa svojim ljubavnim emancipacijama! Ti, jedina i iscrpljujuća Maco, Ti znaš koliko mi je nedostajala Tvoja sluzna plazma i erotika opravdana svemogućim Avogardovim zakonima o zbližavanju muškarca i ljepote djevojke. Ipak, sve si spasila svojim infinitezimalnim pismima natopljenim iskonskim zovom vaginalne depresije i mirisom cjelokupnog ribljeg fonda i rijeka i mora. Uz pomoć Tvoju oslobodih se željeznih pandža intraglobalnog života, te odagnah sve sumnje na rub recususa našeg prijateljstva i reklamne ljubavi koja je završila gotovo bračnim

determinizmom kroz trivijalnu događajnost svakodnevnih frustracija. Najednom sam tako sretan. Ipak, zar ne, draga Maculjo, MI SMO MI, to jest mi smo fiksirali emocije u zajedničkom fokusu naših krevetnih turbulencija, a još i sada vidim sočne rezultate drhtavih invokacija u spektru neinfektivnih ljubavnih podražaja; kao plamteće infernalne gvalje skakuću po sjećanju brzopotezna lizanja mekanih rektalnih oruba, koji spajanjem u crtu mogu anulirati svaki fekalni sadržaj. O, Maco, mi smo sjećanje na budućnost. Sjećaš li se naše želje transseksualne prirode koju smo transparentno i futuristički položili u devijantne oblike noćnih naprežanja? Joj, draga, prenajdraža Maco, i sada Te živo vidim na fotografskim ostacima neobuzdane manifestacije mladosti u kojoj je najzapaženiju ulogu igrala elefantijazična reljefnost Tvojeg torza u sferičnom pocupkivanju grudnih izbočina, takozvanih mliječnih visibaba. O, nevjerojatna Maco, Ti si kao kraljica, stojiš statutarно ponosna i skalpelom famoznog afrodizijačnog vrška činiš operativne zahvate na seksualnim predrasudama ovog stoljeća. Tvoja aktivnost nezaobilazan je prilog humanističkim težnjama čitavog progresivnog dijela čovječanstva koji latentno te konzekventno inzistira u meni. I zato, poštovana družice, hvala TI, hvala Ti što si mi svojim sveupotrebljivim poslovicama sine ira et studio vratila snagu, tako da moj potencijal više nije u pitanju. Zaista, moram reći: Ti si fantastičan komad.

Draga Maco, pišem Ti maksimalno otvorenih klijetki kao i uvijek. Naime brine me Tvoja čulna agresivnost izražena, doduše, epistolarno, ali s naglaskom na mogućoj i skoroj prezentnosti Tvog pozamašnog corpusa ovdje u bolnici. Strašim se. Znao sam i znam da je Tvoja ljubav produkt animiran ekstraktom genitalnih žlijezda, ali nisam znao da toliko, rekao bih predimenzionirano, obožavaš spermatogonije, odnosno moje bijele ejakulativne strelice, inače dokazni materijal moje ljubavne temperature spram Tebe iliti vjernosti. Čini mi se, a moram to reći maskulinski grubo i neposredno, da bi svaka tvoja vizita uvećala stupanj moje ionako seriozne dijagnoze koja u svakodnevnom govoru bolnice glasi: Psychoneurosis. Ti, o nevina dušo, znaš razlog za moju trenutnu nenaklonost Tvojim mogućoj prisutnosti. Već pojava Tvog aerodinamičnog jumbo-trupla izazvala bi satirijazu, što će reći perzistentnu erekciju mojeg za užicima vrlo povodljivog penisa. Stoga je bolje i za mene i za njega (a bogami i za Tebe, jebežljiva Maco!) da zasad ne dolaziš. A što se tiče Tvog graviditeta koji bi se imao zbiti mojim, po mogućnosti fertilnim kontribucijama, i o kojem si bila sklona često nabaciti misao, dakle u tome Te moram razočarati jer nedavno obavljeni spermogram ne ostavlja nadu u mogućnost punog roditeljskog veselja izazvanog pulsiranjem fetusa u krvnoutrobnom strujanju. Spermogram ispostavlja dijagnostičku sudbinu Oligozoospermie II. stupnja, što znači da je pregled ejakulata volumena 3ml snimio 108 milijuna spermija u sljedećoj, zabrinjavajućoj, iako ne još sasvim tragičnoj formi: 31% mobilnih spermija i 69%

imobilnih spermija. Kako vidiš, mnogo je izvjesnije da Tvoja jajašca u fluktuiranju ostanu nepogođena udarom spermine strijele, te se Tvoja želja za potomstvom ima svesti na razumnu mjeru od 30%. Naravno, ja Ti mogu preporučiti uspješnije rasplodne primjerke, ali Te upozoravam da bi u slučaju prihvatanja usluga istih došao do izražaja moj paternalistički mentalitet romansko-slavenskog tipa i tako priveo kraju našu u svemu uzbudljivu vezu. Ali, nadam se, draga Maco, da Ti svoju želju spram potomstva nećeš pretpostaviti isto tako svojoj, a fundamentalnoj želji spram moje efikasne muskulature!

O, mila Maco, stvarno mi je žao što sam Ti ovdje morao podastrijeti nekoliko dilematskih fragmenata naše u osnovi vrlo problematske veze, ali bolje je i to nego lagati čovjeka s kojim si legalno općim konsenzusom vezan; s kojim si već u periodu adolescencije praktički stvarao pretpostavke za kasniji, svakojakim bogatstvima ispunjen, nostalgичni fundus.

Sjećanja. Sjećanja. Neprisposobiva Maco, sjećaš li se koliko sam puta u snu plakao zbog Tvojih često kapitalnih skretanja na izvanbračnu trajektoriju u narodu nazvanim kurvanjem, i koliko je to intenziviralo moj proces individuacije koji će, ako tako nastaviš i ubuduće, svoje ispunjenje zaokružiti u formi ranog puberteta ili u krajnjoj konzekvenciji kroz sferu progresivnog seksualnog infantilizma, a na pregenitalnom stupnju analne ili faličke provenijencije, a koji je već iscrpno opisao Freud. Prestrašim se kad promislim kuda vode Tvoji labilni postupci, draga, ipak draga Maco. Zar ti uopće nije stalo da očuvaš ionako polurastresiti integritet moje ličnosti? Zar Ti nije stalo barem malo do mog Tvojim diverzijama načetog jastva? E, Maco moja, Maco...

Pišem Ti, između ostalog, i zbog toga što sam misleći o Tvojim vretenastim nogama u poluvretenastom stanju prospavao mnoge paradoksalno neprospavane noći, ali sam na kraju ipak bio nagrađen halucinantom prikazbom Tvojih maratonski uzbibanih nogu u centru Newtonovih kolobara, a koju su prenijele večernje novine u milijunskoj nakladi kao fatamorganu dana. To me je malo osupnulo, ali je istovremeno pobudilo pa čak i starija sjećanja na platonsku fazu tada još ontološki nesigurne ljubavi. Ideje u sedmom nebu i zvjezdani zakon u nama, sjećaš se, doveli su nas do spoznaje Bernullijevih aksioma od kojih je najpoznatiji ovaj: od kolijevke pa do groba najljepše je đачko doba. U sjećanje nadire i onaj Glubenttrotenov stih koji sam Ti, Macice moja, šapnuo na uho u ljubavnoj erupciji jedne polarne večeri naših prvih konzumacija: "O bože! Drž'-ne daj!", kako glasi to čudo pjesničke inspiracije, taj domet lirske poezije, taj sukus praiskonskog ljubavnog zova. Iste te večeri, podatljiva Maco, iz susjednog stana u suterenu kod onog tipa, fanatika ozbiljne diskoteke, čuo se Ravelov "Boléro"; sjećaš li se, Maco, onih ponavljanja, rasta obujma i burnih

intenziteta, onog upornog bubnja, i na kraju onog u svakoj koščici prisutnog orkestralnog crescenda koji je kruna sudbine postepenog ulaženja raznih instrumenata... Maco, Maco, Maco, i mi smo te zimogrozne večeri postigli tzv. muzički paralelizam; u fascinantnoj vrtnji svojom mladom, ali inventivnom zadnjicom, nepobitno glazbeno nadarenom, Ti si, poduzetna Maco, s nekoliko briljantnih završnih figura veneris izazvala, bolje reći izmamila, ejakulativni aplauz moje milijunske spermične publike, koja je frenetično pljeskala sumanuto se gurkajući prema toplom centru Tvoje velike koncertne dvorane da što prije stigne do mjesta intenzivnih čestitanja. Ah, tko sretniji od nas! Sjećaš li se, Maco drhtuljo, odmah sam se ponudio za tvojeg doživotnog korepetitora, kako bi Ti, o talentirana, pod mojim vodstvom mogla do savršenstva manifestnog virtuoziteta uvježbati "Seksualni rondo u preludiranju", zatim "Koncert za violinu s titanskim gudalom" s posebnim teoretskim osvrtom na još nedostignutu komplementarnost takozvanog joj-efekta, tog kamena spoticanja svakog kompozitora, a koji bi se idealno imao oživotvoriti od duralnih i molarnih elemenata kao stoljećima žuđeni glazbeni amalgam, nešto kao kamen mudrac u alkemiji. Naravno, o moja Euterpo, zar Ti nisam rekao, sjećaš li se, glazbena boginjo, kako ćemo uvijek i dugo uvježbavati pizzicato, i u svakom zadnjem stavku vivace i presto; isto tako naročito sam apostrofirao herojske opkoračnice čime se neodoljivo bavio militantni Wagner u "Siegfriedu"; također sam rekao da nećemo zanemariti ni vokalnu obuku u kojoj bismo se posvetili treniranju Tvog furioznog alta pri svršavanju kompozicije u zadnjoj dionici, a ujedno sam predložio fakultativno njegovanje postkoitalne faze, koje bi se imalo očitovati u skandiranju efektne muzičke fraze "još-još-još!". Da, da, mačkuljo moja, lijepo smo se provodili te polarne večeri. Još mi i danas u karlici zvoni onaj Tvoj tako prepoznatljiv i čudesan timbar glasa, onaj glissando orgazmičkog uzdaha koji je potresno pun užitka fijuknuo u našoj ljubavnoj erupciji kad sam dječjački zapanjen promatrao svu grozu Tvog olujno-crnog kratera u punom pogonu moleći Svemogućeg da nikad ne zaustavi crveno mlazanje sluzne lave koja vabi, potiče i pospješuje presudnu inicijativu mojih fluidnih grcanja u finalnom aktu namjenske žurbe, a koja se čita kao svrsishodna jerbo je stimulirana rajskom slikom Tvojih superiornih oblina i zamamnim mirisima Tvog kompleksnog, a sveprisutnog iscjetka. O, Maco, taj je iscjedak alfa i omega svijeta; on je koncentrat neshvatljive nam prirode koji potkopava sve naše misaone konstrukcije i dignitet napora oko bavljenja filozofijom; on je ono što dovodi u očaj i najizvrsnije umove svih vremena i podneblja; on je izvor surovog agnosticizma, odnosno agregat besmisla; iscjedak je za mene, kao i za Kanta, ona suluda "stvar po sebi" koja se ipak puko fenomenološki pojavljuje, ali koja uvijek ostaje nepronikna i s onu stranu svake spoznaje. Ako se dakle pičkin iscjedak, bogamu, otima našoj spoznaji, draga Maco, onda bi i za Kanta i za mene bilo bolje da se više

ne bavimo filozofijom dakle i odnosno filozofijom iscjetka, već bi bilo daleko uputnije da se bavimo iscjetkom kao iscjetkom, to jest iscjetkom kao takvim iliti iscjetkom naprosto. Međutim, moram Ti i to reći, nikako ne mogu zamisliti Kanta kao Kanta kako se bavi iscjetkom kao iscjetkom... Zapravo, i mogu, ali mi se ta slika čini tako nevjerojatnom i pretencioznom da bih je najradije odagnao. Zamisli, Maco, molim Te, Kanta, tog koliko znamo aseksualnog egzemplara, zamisli ga kako se bavi pičkinim iscjetkom in concreto, recimo oralno ili manualno taktilno! Zamisli ga, Maco, kako nekoj djevojci iz mirnog Königsberga isto tako mirno proučava već mokro međunožje gdje se sakrio moralni zakon svijeta i zvjezdano nebo vlažne vaginalne ljepote s galaktičkom sumaglicom svih dvanaest kategorija! Eh, kovčava moja, ali pustimo Kanta, agnosticizam, iscjedak kao filozofijski problem i tako dalje... Uskoro ističe jutarnja terapija, a ja Ti moram dovršiti pismo... I zato, inteligibilno senzibilna moja Maco, pustimo sve k vragu pak kažimo ignoramus et ignorabimus i posvetimo se sebi, našoj ljubavi i našoj već praktički provjerenoj korpuskularnoj teoriji svjetlosti gdje mi, po toj teoriji, predstavljamo dvije vragolaste korpuskule koje u sukcesivnim sudarima, a kroz užasno fantazmagorično i slikovito kreševo stvaraju svjetlost, svjetlo ljubavi, te se šire gledano može definicijom reći da je svjetlo posljedica i eksplikacija svih mogućih ljubavnih sudara u svemiru.

Ah, jedina moja autonomna ljubavi, draga Maco, mogao bih Ti još dugo i sadržajno pisati o svemu, na primjer o andaluzijskim psima i njihovim ogrlicama, o punkerima i njihovim pištoljima na vodu i alkohol, o zabrinjavajućem porastu nihilizma u nekim radnim organizacijama i tako dalje, ali ću se za danas zadovoljiti samo još jednom kratkom primjedbom pa možda, ako bude dobra konstelacija živaca, i kraćom opaskom o neobičnoj pojavi sve manjih pisama koja imam čast dobivati od Tvoje Preuzvišenosti, od Tvoje Sisate Plemenitosti, Elementarna Maco, a što je sigurno psina nekih Neuhvatljivih Cenzora.

Sve, sve ću Ti reći! Eto, baš hoću! Ti znaš, Maco, moje bizarne preokupacije u vezi s vjerničkim floskulama proljetnog pa i proljevnog tipa koje klerikalni pustopašnici realne politike razbacuju po cijelom neciviliziranom svijetu; Ti znaš, ali ja Ti ipak ponavljam: Maco, ja sam put, istina i život, i kad treba Tvoj patrolni čamac za slučaj ponovljenog općeg potopa koji će opet potegnuti staro pitanje biblijskih vremena teorijski elaborirano u studiji Mein Kampf, a praktički iskušavano uz logorsku vatru krematorija, inače centralnog bisera konclogor-arhitekture. Stoga prati me vjerno u ljubavnom grču! Ja sam stvarno uz Tebe, draga moja. Vjeran sam Ti i čekat ću Te makar i na svakoj Leydigovoj stanici našeg trnovitog puta koji nas nezaustavljivo vodi k najatraktivnijem centru propagandnog karaktera, a to je čuveni pons veneris, u biti vidikovac s kojeg se najbolje percipira ljubavno ždrijelo gdje se

sabiru moja uvijek urgentna potraživanja. Ah, tko može, reci, Maco, tko može razumjeti moje aberantne konkavno-konveksne osjećaje koji su sve perverzniji od dana moje Prve pričesti kad sam vrlo neodgovorno pregrizao super-fini listić pšeničnog brašna, što će reći žrtveni listić ili hostiju, i tako izmasakrirao Tijelo Isusovo do neprepoznatljivosti, te bi takav i u rodnom Betlehemu i u rodnom Nazaretu dokazao svoj identitet teško ili nikako; usta su mi bila brašnasta ili, ako me baš hoćeš nategnuti za maštu, puna Njegove krvi. Od tada snašle su me mnoge kazne: pao sam razred; zaljubio se u Tebe, što zapravo – ako ćemo pravo – dokazuje moju perverziju; električna energija poskupjela je barem osam puta, što opasno uvijek iznova ugrožava moje financijsko stanje; neko reakcionarno đubre, zamisli, gotovo me je usmrtilo ciglom onog dalekog 10. V. 1968. u Rue Le Goff kad sam pilio drvo za barikadu... sve kazna do kazne, moja Maco. A tek moje misli! Tko može osim Tebe, kovrčava mačkice, tko može razumjeti moje misli koje su eksponencija kvadrata našeg ljubavnog erosa, a koje su već u embrionalnom stadiju gravitirale prema Tvojoj nježnoj himenalnoj membrani, djevičnjaku, najdražem suveniru moje mladosti. Sjećaš li se, kako sam ga upravo beskompromisnom vandalističkom kretnjom prema naprijed potpuno razvalio, a Ti si jauknuła i rekla mi da ne budem tako jednostrano grub i destruktivan; međutim ja sam baš tada bio u patosu anarhističke faze, tako da za Tebe i nije bilo druge mogućnosti do da budeš oštro bakunjinski deflorirana, draga Maco. Ipak, sebi laskam da ništa drugo na svijetu nisi tada željela; znam da i sada čezneš za takvim full-kontaktima, znam da jedva čekaš moj globalni povratak u Tvoje vlažno i crveno interdisciplinarno gnijezdo, u Tvoje nezajažljivo sutra. Nemoj biti obeshrabrena, Maco-draguljarnice, jer ćemo i mi biti totalitarno sretni; znam, to će biti jedino u slučaju kad sjedinimo naša rekreativna tijela u kozmosu i kad pretočimo ljubavnu snagu u nove rezervoare neoklasičnih te sve poznatijih astronomskih fukanja: bit' ću Adam, a Ti Eva, a osim bazične aktivnosti primopredaje užitka na uvijek jeftinim rasprodajama sezonskih orgazama jesti ćemo samo nuklearne kiseline i kretone i gledati pravo u Boga. Bit će to divan praživot, nešto poput prakršćanskog komunizma, i mi se nećemo pokoravati Listonovim zakonima elektromagnetskog područja arkade i vilice, pleksusa i brade, a Ti ćeš činiti sve što hoćeš bez obzira na frekvenciju i amplitudu mojeg njihala strave. Stoga, draga lizuljo, oslobodi se već sada kompleksa rezonancije i čekaj me štedro razmaknutih Heraklovih stupova! Uostalom, to sam ti već rekao onog neosporno alveolarnog trenutka kada je Tvoja prekrasna antropoidna glava počivala umiljato na bazalnim ganglijama mojih rutavih prstiju zanemarujući sukcesivnu jedinicu vremena u sekundi naše ljubavi, a koja se mjeri mikro-odjeljcima; no ipak, prostor iako termički labilan, grandiozno je aproksimirao naš dokraja ludički promiskuitet koji se najbolje manifestirao u mojoj izrazito penisnoj reakciji dakle penetrativnoj gesti klasičnog kliničkog postupka u

usta, koji si Ti rado nazivala bronhoskopijom, dok sam ga ja prostosrdačnije nazivao otorinolaringološkim aspektom dijagnostike grkljana, sa specifičnim akcentom na istraživanju i liječenju laringitisa kao čest pojave kod osoba ženskog spola naklonjenih oralnoj praktikabilnosti u interesnoj sferi seksualne distribucije, koja uslijed mizerabilnih higijenskih i intelektualnih uvjeta kraja dvadesetog stoljeća iako po namjeri plemenita, ipak rezultira fatalnim besmislom najbanalnije prehlade. Ah, sjećanja, sjećanja, Maco vunene pičice... sjećanja na naša vehementna spolovila u grlu augusta, u suludom propnju koitalnih ideja u kolovozu... da, da... A onda je došao onaj utorak tog istog augusta... sjećaš li se... nismo više imali vremena za intimalije... stigle su represivne čizmice s Istoka... ti konfekcijski proizvodi uvijek iste mode... stigli su ruski takozvani bratski tenkovi... moram završiti pismo, Maco... sestra Martina se nešto meškolji... uskoro će kraj terapije... da... da... došli su bratski tenkovi i pucali na svoju čehoslovačku braću... otišao sam... nisu me pustili... htio sam poginuti u Pragu... nisu mi dali... oni su spašavali socijalizam i nisu se dali smetati... divan je august... naročito je bio divan te subote u Kremlju... htio sam Leonidu Brežnjev... ali je bio zauzet... imao je preča posla... fiksali su Dubčeka, ali uzalud... bio je i ostao čovjek... da... da... i tu... u Kremlju... skupa sa zarobljenim čehoslovačkim rukovodstvom... te subote... dvadeset i četvrtog augusta... definitivno je bilo sahranjeno "praško proljeće"... definitivno je bio ugušen vlastiti put u socijalizam... to jest... s druge strane... socijalizam u Čehoslovačkoj bio je spašen... bio je spašen od sama sebe... i Staljin... da je to mogao vidjeti bio bi sretan... da, draga Maco, bio bi sretan da vidi kako bujaju njegove koncepcije... i kako se duh lenjinizma širi... naprosto čovjek ne bi vjerovao... širi Varšavskim paktom... ah, sjećanja, sjećanja, Maco moja... krasna je jesen dvadesetog stoljeća... zbog nje sam vjerojatno i završio u ludnici... duboko me se dojmilo njeno bolesno tuberkulozno žutilo... ali još ne padam... znaš onu anegdotu o luđacima koji su se igrali jeseni... svi su popadali sa stabla osim jednoga... e taj sam zapravo i ja... a nazivaju me tamnozeleni... jer sam svima rekao da sam zimzelen... Zimzelen od Smaragdnog Zimogroznog Mozga. Ah, sjećanja, Maco vragometna, sjećanja na Tvoje sentimentalne draži i na Tvoju simentalSKU raskoš svakodnevno zrcale moju mastrubantnu angažiranost, a koja se neprekidno oplemenjuje pluralizmom mnemotehnika apsorbirajući devijantne ambivalencije intrapsihičke kolorature animalnog reljefa paraautohtonog seksualiteta funkcionalizirajuće disproporcije represivnog alter ega iluminantne persone, id est emfatičkog subjekta koronarne defekcije in continuo kolapsirajućeg fatuma orgazmičkog infarkta u samozadovoljavanju. Stoga pozdravljam Te, draga djevojko, misli na mene i zaboravi sfernu aberaciju ove nemile situacije razdvojenosti u kojoj se nalazimo. Sjećaj se uvijek naše epske ljubavi i radi dalje na kvadraturi naših analnih krugova koji su kroz vječnu

olimpijsku vatru pokazali što znaju i što mogu u najtežoj disciplini: puštanju grahorastih vjetrova.

Mnogo Te i srdačno recepcionira
odlučni segment Tvog srca

dr. Ivan Skaner
(bivši šef biroa za projekte psihovaginalnih istraživanja)

Drugi prilog

Boris Clown

PIKNUTI PIKNJICU PISALJKOM PO PIKNJI
(plaidoyer po pički)
- psihodrama-

*popularna paraspektakularna psihodrama
(propisano proširenje područja Prozaca)*

PISAC: Pisac Publius, porijeklom plebejac, prekaljeni profugus, pažljivo prodixit (prekaljeni prognanik, pažljivo prorekao): problemsko pročitavanje psihodrame pomaže polučiti poneke probitačnosti. Pa počnimo!

POČETAK

PISAC (*povikuje pokazujući pokretima prisutni Personal psihodrame*): Poštovana publiko, pažljivo pogledajte PERSONAL! Predstavljam poimence. Prirodno, ponajprije predstavljam popularnog predstavljača, poznatog pisca psihodrame, pa potom preostale prisutnike. (*Pisac prvo pokazuje prema Piscu.*)

PISAC, protivnik pritiskivajuće politizirane psihijatrije.

PRIJAP, plodni proizvođač potomaka.

PUNKER, pripadnik promuzičkog punk pokreta.

PJESNIK, pastir pjesama; primjerak primarnog proletarijata planeta; pjevajuća patnja

povijesti; predstavnik pauperâ.

PARKE, pluridimenzionalne potezače psina ponad pukog puka.

PENELOPA, *priopćeno popularno*: proslavljena, pametna, potajna panhelenska prostitutka; *priopćeno privatno*: pahuljasto pičkino pletivo poznatog poglavice putnika; pravovjerna pazilica pokušstva.

PSIHOTIK, pristalica pravog putovanja.

(Pisac putem prigodne pauze prikuplja polet prozračenih pluća.)

PISAC: Potom pristojno pozdravite POMOĆNI PERSONAL! Poimence predstavljam, pokazujem. *(Pompozno pokazuje Pomoćni personal predstave.)*

PACIJENTI, prvenstveno paranoici prosvijećene pameti; pasionirani poklonici postavljanja pitanja; pustahije paranoičnih proganjanja.

PUBLIKA, poludjeli psihijatri.

(Petosekundno privlačenje prisebnosti pa potom Pisac ponosno proizvođački, prilično prisebno, poneseno pročitava PROLOG.)

PROLOG

PISAC: Prirodnim pravom pisanja potaknut, pokušavam postići proboj psihodramski prestrukturiranim pretapanjem pledoajea po pički protiv papazjanije petrificirane psihijatrije, pseudopsihijatrije, pa poput pronalazača Pasteura pobijediti pseće posrance psihoterapijskih parametoda pošemerene, posve posrane psihijatre prisiljavajućih persuazija.

Postupkom prologa prethoditi psihodramskom presingu, ponajviše pridonosi pokazivanju promucavanja pijanih paradoksa psihijatrijskog pomanjkanja pametnijeg političkog pristupa psihotičnim personama, pa postojećem postavu prokazanog psihodroma, ponukan potrebom pronicanja, progovaram posvema protivno prisutnim prijestupom preko praga poznatih predrasuda.

Psihodrama *Piknuti piknjicu pisaljkom po piknji* priskrbљуje pažljivom prefrigancu pravilnog pristupa psihijatriji priželjkivani plod prvenstveno požudne provenijencije pirjanih paprenih podbradaka pljenidbe psihijatrijskih polukretenskih poskočica prema pacijentima.

Podvlačim: pogledajte Pacijente!

Povodom predstojećeg prikazivanja pronicljivih problematiziranja, protivnički pozdravljam pakosne Pigmejce poludjele psihijatrije plebsom poštovane psihoanalize, prezadovoljan postignutim produktom polihistorijskog pristupa proučavanju pozitivističke psihologije/psihijatrije. Protivnički pozdravljajući politirane polutane predrasudne psihonauke, podložne politici potencijalno ponovne prijeratne pa poslijeratne panike, presretno poskakujući podvriskujem: pa, pa, pa...

padajte probisvijeti...

padajte prezreni pezdeci...

padajte pozitivisti...

pa, pa, pa, pa, pa...

Počašćen prostorom protiv Pigmejaca

pozdravljam

pa, pa, pa, pa, pa, pa...

Plenotituložno poimence prisutan

profesor PIKNJAR PROTIVNIK

prezentnom prilikom prozvan

PARABELUM P. PARACELSIJUS

PISAC (pomalo pompozno pročitava poprilično provokativne prve primjedbe PRIZORA PRVOG povremeno pokazujući prstima):

PRIZOR PRVI

Pristala podrumaska prostorija poznatih prijepodnevnih prikaza, pokusa, psihoterapijskih pregrupiranja; prebivalište pacijenata; prihvatilište profuranih patnika psihopatologije perverznog poretka, pozatvaranih pendrekom pohvaljene, priznate psihijatrije: prave prozaične peteljke političkog provođenja pučanstva patološkom patetikom pljeskavog prihvaćanja papirnato prozirnih primisli primozgovnih pizdarija, protototalitarističkih plitkosti.

Plastični, plavkasti, polubijeli proscenij proste proizvodnje. Prikupljena publika poludjelih psihijatara pravi potresni polukrug po parketu pozivajući predstavljače... Prenapučeni parket pišti pun pošandrcanih piskuta paranormalnih prisutnika. Pocupkujući podcikuju praskave pretenciozne prohtjeve.

PUBLIKA: Pa počnite predstavu, prokletnici! Prokleti prelijeni padavičari psihastenije, počinjite! Pizduni, paralizirani primitivci, počnite! Počnite predstavu priređenu protiv poštenih predstavnika prodržavne psihijatrije pune pogrešaka! Počinjite, paskvilanti!

PISAC (*prijazno pažljivo produžuje priču pripremnog procesa pozornice*): Proscenij prospe priyatne poetične paste po prenadraženoj, preuzbuđenoj psiho-publici. Pozornicom poizdaleka prokulja portalima piskutanje Personala predstave. Prozračne palice palisandrovine, paličenjem posrebrenih praporaca proizvedu pobunjenički pjev, presto primadonski. Proscenijem prolazi psihodramski Pisac. Poput pape prostosrdačnim pokretima pričešćuje prkosno postavljenu polukružnu Publiku. Preljute posjetitelje prekriva plauzibilni psihoprašak, prihvatljivi prašak PRELUDIN. Posjetitelji prosvjeduju prilično popustljivo priželjkujući pušenje pravih prašaka, posebice Prozaca, pogotovo posvema perfektnog, prekrasnog, prelijepog Prozaca. Psiho-pisac pakosno ponestaje prikriven plaštem prašnih pahuljica. Polako pridolazi Psihotik palucajući pucketavim prstima. Publika psihotično polagano pretihne, poskrivečki puneći paradajzom poširoke pretince psihijatrijskih pantalona. Psihotik popnut preko postolja posred pozornice počinje poučnim pokličem, pucketajući palcem po prstu prisutnog posredovanja.

PSIHOTIK (*preuzvišena poza*): Palijativni prijatelji! Pledoaje po pički počinje paradoksalnom punkturom...

PUNKER (*poput poludivlje polucrne pantere*): ...paralitičkog političkog pokreta prožetog punkerskim polutonovima...

PUBLIKA (*Punkeru, Psihotiku*): Prekinito, psi!

PACIJENTI: Pustite Psihotika!

PSIHOTIK (*promućurno*): Pohvaljujem Pacijente. Ponovimo početak... Palijativni prijatelji, placebo prisutnici! Pledoaje po pički počinje paradoksalnom punkturom punktuma piknute piknjice po piknji. Pikturalno pak promatranje počinjenog političkog progresa paleolitski pravilno povlađuje predstavnicima povrtlarske pasije politeje...

PUNKER *prefrigano prekida Psihotika*: Pokret Polisario pustinjski prkosi proganjanju pa preuzimanju prestupnika, prkosi pljačkanju prirodnih prisutnosti pustinje. Pored pomenutog pokretnog pokreta, pravi protudržavni pokreti pomažu pribavljanju pilula, pudera, praškova pa prskalica potrebnih pravim punkerima prilikom prakse priručnog pikanja pijanina, proizvodnje punkerskih poluobrazovanih polutonova...

PACIJENTI *prenestrpljivo*: Pst! Pst, Punkeru! Pusti Psihotika! Pristalica pravog putovanja po pički prelijepo priča.

PSIHOTIK (*prihvaća pohvalu*): Pusa Pacijentima! Pa... Pazite! Piknuti piknjicu pisaljkom po piknji prouzrokuje perverzne probleme prapočetnih piknjastih prapočetaka, ponovljenih prvoklasnom prokulicom parene piknjice paralelno piknjastom parabolom piknjinih produžetaka... Potom po Platonu postaje piknja prazna precizno-piknjičasta pjega, prozračna ponornica puna prijazne pedofilije postarijih profesora. Pedagogijski prateći platoničke proteine protoideja, postupno pronalazi poremećene prikaze paranoidnih pristaša prizemne penetracije pa prikazivanjem pokušaja postojeće piknute piknjice pisaljkom po piknji postiže primjeran predstavljajući pun pogodak prisutnom predstavom.

PUBLIKA (*posprdno*): Pazi pizde! Pfuj! Pfuj! Pfuj! Plagira pronalazača Pavlova. Podržava prvorazrednu primjedbu Pascalovih Pensées povodom Platonove prozne piknjice Psihogeneza postanka punktirane psihe. Pfuj, pfuj, pfuj!

PSIHOTIK: Prestanite, paceri psihijatrije! Pogrešno procjenjujete pledoaje po pički...

PACIJENTI (*poluglasno Psihotiku*): Pst, pst, potiše, Psihotiče! Pokušaj potiho! Pusti pacere! Pusti praznoglave pederčice! Protisni priču potiho!

PUNKER: Protisni priču poput pravih primordijalnih punkera punom parom punokrvno.

PSIHOTIK (*Punkeru*): Prekini, pocrnjeni pingvinu! (*Pacijentima.*) Pa protiskah poprilično, protisnuh pristojno, pravo primijetiste...

PACIJENTI: Pa ponovi!

PSIHOTIK: Ponoviti pričanje pledoajea predstavlja poraznu poteškoću prijenosniku priče povodom prevencije poludjele pičkice.

PACIJENTI: Pa pokušaj poradi poludjele Publike, publike počesto pobolijevajućih psihijatara!

PSIHOTIK: Pa pokušavam. Pokušavam prilično prilagodbeno. Pazite! (*Psihotik psikajući potiho podiže prst.*) Pazite! Ponirući precizno proslavljenim putem probodene piknjaste plazme pravilnom potrošnjom plantažnih piknjasto plavih plombi pičaka, plašim pločice prasetinaste periodizacije piknute pičice. Pisaljkom, penkalom, palivperom po puknutoj piknji popikavati, pače praviti poduzetne posunovraćene plitvičaste plikove pastoralnog ponosa pastirskih proizvoda panike puča, ponajčešće pribrano pabirčeći predsjednikove

poznate poslovice poput papagajski-poltronaško planetarno poučenim prihvatilcima predsjednikove politike, prljavim patuljcima potisnute paradigme prstonarodne preduzimljivosti, preporučaju peljari prepotentne psihijatrije prije potopa...

PUBLIKA (*praskajući pobješnjelo prema Psihotiku*): Pfuj, pfuj, pfuj! Pretpotopna psihotična prikazo, piši propast predstave! Pozovi Pisca, prigodnu panglobalnu pijanduru! Pisac, prisiljen povicima Publike, primoran potrebom prispodobiti Psihotika, pojednostavljeno presložiće priču preistinitog pričalice pretrpanog psihozom.

PUNKER (*prdi prodorno prema Publici, Psihotiku*): Pasji prasinovi, poltroni, ponekad pobunjena pastvo! Potjerajte Psihotika, preuzvišenog paskvilanta! Psihotik pravi probleme, prelako, prelagano provodi pledoaje po pički. Pustite Punkera! (*Prstom pokazuje prema Punkeru.*) Punkeri, posve prirodno, pouzdano provode pledoaje po pički pritom pušeci pilule pune požara, proizvoljnih prosanjanih plamenova priča punih pridjeva političke pa potom promuzičke posttraumatične postmodernističke prošlosti.

PACIJENTI: Posve prihvaćamo Punkerove pobunjeničke prispodobe... praznimo politrenke plzenjskog piva, podgrijavamo peštanski paprikaš... Pa, Psihotiče, pošto prisutni psihijatri?

PSIHOTIK (*potuljen postepeno popizdi pričajući*): Ponuda postepeno pada. Pederska psihoanaliza pomalo posustaje poput polutrulog povrća poznog pijačnog petka. Punker poprilično pretjeruje palanački pripovijedajući pizdarije. Ponuda pouzdano pada.

PACIJENTI: Pobogu!

PSIHOTIK: Plac prazan praznuje.

PACIJENTI: Prečasni Pomazaniče, pa?

PSIHOTIK (*pokušava prdnuti poput prazne puške po Publici praznolike pameti*): Praznik pazarnog petka prognostički priseže: prerezati prgave prizemne planove polupismenih pripadnika psihotične psihijatrije!

PUBLIKA (*prezrivo*): Pfuj, pfuj, prijetvorna pristalico pravog putovanja! Poštedi Publiku ponovnih pledoajea, prometniče probušenih patlidžana!

PACIJENTI (*Publici*): Polizači prodržavnog prkna, poniknite puzavim pogledom posramljeni! Pokorno prestanite postojati!

PUBLIKA (*Pacijentima*): Pazi pedantne pedagoge!? Poklonite, pizdolisci, poklonite Patagoncima proknjiženu Pestalozzijevu pedagogiju!

PACIJENTI (*Publici*): Pfuj! Plaćenici, pfuj! Pigmejci, pfuj! Pigvinčići, pfuj! Paunovi, pfuj!

PUNKER: Pao pimpek psihijatrima! Pih, pih, pih! Pao poluotromboljeni pimpek psihijatrima... predivno... pao pimpek pijanim plaćenicima politeje... (*Povikuje.*) Pizde preispoljne, pomahnitali pederi, piceki prodavani po placu! Priželjkujete, prasci, pogladiti pa polizati pičku pa pritom pridržavati poljuljano polugrađansko poštenje.

PSIHOTIK: Po prvi put pinku podržavam prevrtljivog Punkera. (*Publici, poludjelim psihijatrima.*) Psihogamadi, plazite parketom! Poližite pod posranog pristupa Pacijentima, periferni pikavci psihijatrije!

PACIJENTI (*Publici*): Puritanci... padobranci... provodadžije...

PUNKER (*potpuno popizdio, paljba prema Publici*): Prznice... poklonici pisane pečenke... pretile pijavice... pingvini psiho-palanke... Pa, pa... pojebo pas publikom posvojenu pomajku! Pa posakrivajte prisvojne personalije, prasci paradoksalnih parafraza! Pajceki, posakrivajte potajne pretrule persone putem privatnosti. Poslovno, ponestanite pizdeki! Padajte, pička poticajno pregrizla posvojnu putenost pa...

PSIHOTIK: Pažnja, pažnja!

PACIJENTI/PUNKER (*pitajuće poglede pružili Psihotiku*): Psihotiče, pa Publika pubertetski prazni pantalone!?

PSIHOTIK: Pustite, poslovično pitanje pozorišnog paradajza. Pažnja, pažnja! Palidrvcem planti prastari palimpsest. Ponovimo pažljivo: presvucimo pristup psihijatriji! Pogledajte, pogledajte, poltroni padaju porebarke! Potpuno posvađani premjeravaju parket.

PUNKER: Potrbuške preneraženo pjevuše peckave poklike paranoično plazeći prema ponoru. Pojebimo, prijatelji, pojebimo punim pritiskom prokazani psihotični paralitični poredak Publike! Pojebimo, pojebimo prijatelji, pojebimo pušljive, priglupе, padajuće prastanovnike paranoičnih psihoza prodržavne poliklinike propalog polusvijeta!

PSIHOTIK: Pohitajmo, pouzdanici, pohitajmo prepunom parom prema pravoј punokrvnoj pobjedi! Pobjedimo prototipove pravih pastira psihijatrije!

PACIJENTI: Pa pohitajmo, Psihotiče! Praznovjerje ponekad pomalo prestaje... Praznovjerni papučari pokenjanih pantalona prevrću po prstima pocrvenjele paradajze...

PUBLIKA (*pokušava parirati*): Punker pojeo piknjičavi pekmez... Punker pojeo Psihotika... Pacijenti popizdili...

PISAC: Publika počinje pucati paradajzima. Porazni prizor po Publiku. Prvi paradajzi poletješe, padoše po pozornici, pogađaju Psihotika posvuda, pogotovo posred pupka, prepona, pimpeka. PRELUDIN poput peluda profinjeno preludira prostorijama prazneći peludne potencijale...

* * *

PISAC: Pada pokrpana prašnjava ponjava.

PROFANO PRIOPĆENJE

PISAC (*Pisac pokazuje prema Piscu*): Poput pravog pravcatog pisca, prijekom potrebom ponukan, pun pijanog poleta pantekstualnog patriotizma progovaram prigodno PROFANO PRIOPĆENJE prije potpunog poluđenja. Pažljivo poslušajte! (*Pisac prebučno prokašljava prisutnu pauzu.*) Potpisani Pisac, Pisac podastrijete, prilično pristojne psihodrame, poradi podužeg perzistentnog perioda pomanjkanja papirusa, pominjući pritom probleme pera, (*Pokazuje pero.*) pa probleme proklete paratehnologije, (*Pokazuje prema plastičnom poslužitelju previrtualnih programa.*) prežalio pa preskočio pet potpuno promišljenih prizora. Paranoično postojano, priželjkujući ponuđenom psihodramom posvemašnje priznanje posjetitelja, primoran primordijalnom potrebom preslatkog prestiža, posebno precizno posvetio pozornost preuzetnom PRIZORU POSLJEDNJEM pokazavši pritom pažnjom probrani perfekcionistački prkos prema pokudnim papirusnim pozicijama protkanih paralelnim paratehnološkim pizdarijama pa potom poslavši prema pički pomajke popularnom psovkom posvećenom penisu prevladane probleme. Pošteno prigotovivši preostalo, Pisac po postojanom planu pozitivnih propisa pletenja prizora, preslika planetarnih poslova, paketa, paktova, podsuknji... prijazno pozdravlja pravu publiku pristiglu poodasvuda. Punokrvnu, pažljivu, pohotljivu...

PISAC (*pomno pedagoški pokazujući prema prsima*): Pisac pročitava

PRIZOR POSLJEDNJI

PISAC (*polako pročitava*): Pozorišni pripravnik promućurno pripravlja pozornicu, Publika pase provokativne paslike Prvog prizora. Poslije polusatne pauze počinje prefrigani Posljednji prizor prožet Penelopinim picajzlama pri polufinalnom perfektuiranju psihodrame. Par prezauzetih pozorišnih protuha padavičavo podiže povisoko pokrpanu prašnjavu ponjavu.

Pomaljajuća planinska panorama, pokatkad pominjanog prehvaljenog polivalentnog PARNASA, pokreće Publiku prilično premorenu pucanjem paradajza po pozornici Prvog prizora. Poludjeli pekmezasti posjetitelji, pošandrcani psihijatri pa preostali privremenici, padobranci, promatraju povrtlarski prisno priređen planinski proplanak posut peronosporom. Pretjerano presenećeni postavljenim prizorom prizglobljenih pojavnosti, prenervozno pogledavaju pastoralni poredak panseksualne pozornice.

Psihotik, panično preopterećen provansalskim pregorenim poplunima, preventivno prispjelim pokrivačima protiv paradajzičnih pucnjeva prstenasto priopćive Publike, pozorno piša pokraj pisoara postavljenog postrance pozadi podijuma. (*Pisac prokašljava putove ponestale pljuvačke pumpajući porozna pušačka pluća.*) Psihotik piša pa piša. Pišalina potočićem pronalazi pokraćen put plavozelenim proplankom; proljetnim predigramama prepliće putanju. Prije pripomenuti podijum, proplanak pravovaljano posjeduje. Pored pretencioznom panama-presvlakom počašćenog podija posjedale polivalentne Parke predući pređu postojanja postanja, preštepanu prvobitnom paučinom prijesnog parapovijesnog praziluka. Predenjem plutokratski posijedjele Parke prosijavaju peludnu pošast pomoću pogubnih pitijjskih predica prastarog panhelenskog proročišta. Pokraj podijuma, poneseno prizorničkim prioritetima prohtjevom postavljača prizornosti, poletno proročište puši paru podzemnih pimplavih plinova prorokovanja pouzećem plinovodnog podteksta praktičnih pletkarenja pa prdeža po prazničnom pazaru panseksualnog psiho-planeta. (*Pisac plaho podiže proročki prst, pročitava polaganije, pomnije, pikantnije.*) Preko podija prebijelu podatljivost prelila prelijepa Penelopa, prostrvši podosta prezrele prisutnosti propisima propisno planirane pojavnosti, poženstvene playboyske povampirene predikacije punačkog, pretilog, prsatog, prebujnog, preobilnog. Poglela pa prilježno proučavajući pročitava pikantne pornografske psalme, premasnu prozu perzijskih pisaca pretparnasovskog perioda. Pogled panično plijeni pjenogumasta, prstodrpna pošumljena Penelopina pipa-prepelica. Penelopin pobriježni punačak pršut pod pitomim pupkom pjevucka proerotski pean. Podalje perverznog, provokativnog plavog podija poduzetni preprodavač psihedelika, prerano posijedjeli pa prijevremeno prezreli Punker, privržen porodici plus privredi, pronosi podnožjem Parnasa propagandni papir prilijepljen Plufitaxom. Poduzetnim papirom pretrčavaju presretna pismena priopćenja: PEYOTL POZITIVNO POSPJEŠUJE POŠTENU

PRIVREDU PORODICE, POSPJEŠUJE PROBAVU PRODUHOVLJENOSTI! PROBAJTE, PROBAJTE PRERAĐENI PEYOTL! PROBAJTE PSIHEDELIKE! POMAŽU PAK PRIVESTI PURIFIKANTNA POBOJANA PETSTO POSTO PRAVA PAKLENA PRIVIĐENJA POJAČANOG, PRAVIJEG, PRAVCATOG, PRAVCATIJEG POSTOJANJA! PIRJANI PORILUK POJEDAJU PRASCI! PROSVIJEĆENI PRIPADNICI PUČANSTVA PRIGRLJUJU PSIHEDELIKE, POMOĆNU PRIRUČNU POMOĆ! PSILOCIBIN PULSIRA PROMETNE PROMINENTNE PROMJENE PERCEPCIJE! PUBLIKO, PUBLIKO, PUBLIKO PROMAŠENIH PSIHIJATARA, PROBAJ! PSILOCIBIN POJAČAVA PONOVO PRONAĐENE POSVOJNE PRIDJEVE! POSTOJI PSIHEDELIČNI PREROGATIV **PP! PP** PRESKAČE PRIVIDNO POSTOJEĆE! POKUŠAJTE! PROBAJTE! PUKNITE PRIMOGOVNU PRIPOMOĆ! PSIHEDELIČNI PRESLIKAČI PRESLIKAVAJU PRAVO POSTOJANJE, PUNOĆU POLIDIMENZIONALNIH PREUSKIH PROLAZA, PJEŠAČKI POŠIROKIH PIROMANSKIH PRIJELAZA, PŠENIČNIH POLIJEVANIH POLJA, POLJA PREDNOSNIH PREVLAŽNIH POVLASTICA, PRILJUBLJENIH PRELJUBLJENIH PRIVILEGIJA!

Pjesnik, pastir pastoralnih pjesama, proleterski prsnog profila, pobožno promatrajući Parnas prošetava proscenijem ponavljajući pjesmicu PJEŠČANE PLAŽE PIREJA. Proscenijski pješači, plžeći pukljavim perolakim produžecima poetske pismenosti plenarnog prihvata, poštapaajući pjesmu povijesnim prirepćima prepotentnog prajezičara puneći prazničarj povijesnim polemičkim propuhom...

Prijap, plodni proizvođač potomaka, prijapski plodonosno požuruje podiju. Podij pun prelijepe podivljale Penelope poželi prvoklasno primordijalno prapričansko pricanje. Prvi prozbori Psihotik.

PSIHOTIK (*pokunjeno, postićeno pišajući*): Pišam pomalo posramljeno pred posjetiteljima postojeće predstave. Pokunjeno, postićeno pišam prigodno promišljajući postojeću planetu, pokatkad planet, ponekad pustinju, pobogu, ponekad presočnu prčionicu, pržionicu pičaka. Procjenjujem psihoneurozu pisanja panegirika pički poštujući pjesnički porod. Planiram poslije predstave pojebati princezu Pantovčaka, prekrasnu Patriciju... pa povrh Patricije proljetnu Pavlinu, posjetiteljicu produbljenih pećina, popularnog područja poviše prizorišta... Pristupačno pomenuh perverznu pustinju. Pišam, pišam poveselo proseravajući podložni podtekst... Pišam, pišam... Pustoš poučnog pikanja pisaljkom/penkalom po piknji, pričinja ponekom prevlažnom patriotu pičkice poveliku pustošnost, puneći prljavštinom pustopašne polucijske plahte, počinjajući pi-pi pri punoj punini paklenih punjenja pneumatskih pipokilotona pulmo-pluća plosnate pne... pne... pne... pne... pneumonije...

PISAC (*pročitava primjedu pisca*): Psihotiku padne poncho-poplun. Promočeni pončo-poplun plivucka potočićem pišaline. Posramljeni, prividno prestrašeni Psihotik poiznutra proklinje psujući promaštani prerijski plac popisanih poljodjelaca Paragvaja.

PSIHOTIK (*povikuje*): Postati pristojni Paragvajac, pun pogodak!

PJESNIK (*pjesnički prenervozno Psihotiku*): Prepametni, prestarjeli Psihotiče! Prekineš, prevejanče, prekidaš poetu pri poslu pročitavajućeg ponavljanja Petnaestog pjevanja PJESČANIH PLAŽA PIREJA. Pazi, pripazi, prvoprizorni paradajzu! Prebjegni, pseto! Prvoredni portal prima ponedjeljkom. Prebjegni, pobjegni poput prestrašenog pekinezera, pobjegni pa prespavaj Posljednji prizor, preumorni pristalico pozorišta! Presnivaj posao! Praznuj, popularni prijatelju!

PSIHOTIK (*polako pridiže popišani poplun*): Prestani pizditi, preosjetljivi poeto! Posramljeno pogledaj potpuno popišani podebeli poplun, parafraziranu popudbinu prošlostoljetnog pozorišta! Postiđeno ponikni pogledom pa prihvati proteklu priznatu povijest! Priznaj, PLEDOAJE PO PIČKI prekinut psovanjem Publike pa...

PJESNIK: Pusti puke pretenzije! Potaknuti Pegazom pokažimo Publici perfektan pedalj poštenog prokrvljenog penisa! Posljednjim pak prizorom prikazujemo PLEDOAJE praktično proveden po ponajljepšoj pički Peloponeza.

PSIHOTIK: Pa, permisivno popuštam, podržavam progresivne projekte po postojećem planetu. Priznajem potrebnim prizemljiti pripadnike Publike, patrijarhe, potrebite pedere, pčelare, patricije, pazikuće, pepeljugaste pizdice, pljugaste podebele pousmine... pače, pacere, pedesetak papagajskih pahuljica, petsto potencijalnih pjesnika pa pjesnikinja...

PJESNIK: Pardon, palikućo! Pusti pjesnike pisati poeziju, pjesme, poeme, pjesmice, pjesmotvore! Pokušaj, prihvati, provizorni prijatelju, prihvati plodounosno prizemljenje. Publika potajno priželjkuje proćućivanje punomasnog prikazivanja prčenja.

PSIHOTIK: Psihotični, paralizirani, paralitični, poludjeli pekmezasti planet pribojavanja poštuje prizemnu podrumsku praksu prcanja. Praksa...

PJESNIK: Pst, Psihotiče! Počinjemo. Pregibaj pobrzo prostor pozornice! Prospavaj praksu! Počini pinku! Počivaj poput preumornog penzioniranog primozga! Presnivaj praksu! Posuši poplun pun perja pa pokrij paperjem premorena pledoajerska pleća.

PSIHOTIK: Pih, postaješ prenatrpan prigodnim propovijedima, pjesnička palmo, počasna

poslanice pasatne poezije. Predlažem pristojno: pozaboravimo pizdarije, pomirimo posvojne persone... Pače, pozaboravimo partituru partikularnih petnaestosekundnih pomirenja. Predlažem, postanimo privremeni pajdaši prilikom praizvođenja PLEDOAJEA po prizemnoj pozornici psihijatrijskih preokupacija.

PJESNIK: Prihvaćam, postanimo privremeni prijatelji. Postanimo pajdaši, prebistra pristalice pravog putovanja, pristalice pedagoški poučnih psihodrama.

PSIHOTIK: Primljeno, postanimo privremeni prijatelji!

PJESNIK: Primirje potvrđeno, prepotentni putniče. Pa... Pa počnimo prigodni Pussy, Pussy Play, privremeni pobratime!

PSIHOTIK: Po počnimo! Pokažimo performans profinjenih procesa psihoterapijskog prizdravljanja prebolesne populacije.

PISAC: Publika, pomiješana premještanjem premještenih Pacijenata, prihvaća primirje Pjesnika pa Psihotika. Premirujući puni požude pogledavanja Psihotik, Pjesnik, Publika pomirljivo podnose pričekivanje. Puni prigovora protiv paušalnog produženja počinjanja predstave, prilikom pripomenutog primirja potaknutog prepirkom, Pjesnik, Psihijatri, Pacijenti potoptaju. Prisutni posjetitelji prijeteći potražuju pozorišnu pravdu. Publika ponovno počinje pažljivo pucati paradajzima. Paradajzi poletno poletješe pogađajući popišani poplun pasiranom purpurnogrimiznom primjesom. Poneki promašuju. Psihotik priušti petama proatletički polukružni prebjeg preko pozornice. Potom ponovno, potpuno priseban, pravolinijski pravi put protrčavajući prema prethodnoj pozoričkoj poziciji.

PJESNIK: Pomalo poltronski predusretljivo pomno prizivam plitku pažnju prisutnih. Pažnja, pažnja, pažnja! Predragi publikum, ponabrijana publiko, pogledavanjem Posljednjeg prizora prisustvujete pozorišnom perforacijskom praksom pojašnjene psihodrame PLEDOAJE PO PIČKI. Preciznije: pribivate publiciranoj pokaznoj performativnoj penetraciji Princeze Penelope Prve putem prepotentnog pobjednika Peloponeskog prčačkog prvenstva, prezauzetog Princa Prijapa Prvog.

PISAC: Petosekundna pauza, pljesak Pjesniku.

PJESNIK: Povišenim piskom povikujem: plaudite, pljeskajte! Plaudite, prijatelji! Perceptivnim pljeskom poklonjeno povjerenje pametne prisustvujuće publike pali psihodramljenje. Pozorišni projekt PSIHOTERAPIJA PRAMCA, površno poznat pukom puku

po podnaslovu PUNJENJE PENELOPE, poznat pače ponajbolje po podnaslovu PIKNUTI PIKNJICU PENKALOM PO PIKNJI, prisebno proučavajući postrenesansni period progresivnog prcanja preužarenih precrvenih papričica, produktivnim pothvatom, PLEDOAJEOM PO PIČKI – posebice pojačanim Posljednjim prizorom praktičnog prikazivanja pledoajea po pički – predmnijeva poput prethodećeg Plauta pozabaviti posvemašnjim podsmijehom prezahtjevnu prisutnu publiku perfektuiranim predstavljanjem pristupačnog priopćavanja psihoterapeutske poruke.

PISAC: Povelikom prostorijom poliježe prebučni permisivni pljesak pun prosijavanja pripregnute pošasti prosmijavanja.

PJESNIK (*pritihuje prisutne*): Počinjem pojati Petnaesto pjevanje PJEŠČANIH PLAŽA PIREJA. Pogurnut pramčanim paralelama ponajjače poezije, progovaram proklizalim patetičnim patosom promediteranske provenijencije. Pored planine plavičastog Parnasa, (*Pokazuje prstom.*) podnožjem prikladna proplanka pastoralizirana popijevka proteinski pršti, perkusionistički paluca preskupim plavim Pelikanom pripremljenu priču. Prijapov prijatelj Pjesnik, primijetite poželjnici predstave, požudno poželjno požudu pjeva: Pijte, prijaznici, pijte! Pijte pa proveselite poparloženu, pougljenu, pounutrenu patnju prikladne pernice prepune pomodnih penkala, potrošenih pisanjem psihodrame po Prijapu pa po Penelopi. Pjevam prolog pozorničke poslastice. Prijape, podbuhlim podebljim penisom prvo probuši prijateljevo prisno prsten-prkno. Prije Penelope povedi Patrokla prema plavkastom podmorju, pročačkaj prijateljsku pozadinu poznatog pедера. Priznajem, prigodna pošalica. Prostite, prijateljska publiko! Potom poduzetno prošuplji Penelopinu permanentno polumračnu pundu, pruži popaljivoj prepunašnoj pečurki povoljnu prvu pričest pa prema potrebi potražnje pričvrli posljednju pomast pohotljivoj pecaljki pimpača, prezahtjevnoj polumasnoj pećnici, pa pikaj, prči, pili, prcaj, pikaj...

PISAC: Prisutni povikuju: Pikaj, prči, pili, prcaj, pikaj... Pikaj, prči, pili, prcaj, pikaj...

PRIJAP: Pjesniče, prijatelji, predragi podražavatelji Prijapove potencije, podržavatelji paklene Prijapove potencije, prijapski poduzetno priskakujem podijumu, perolako pramcem protrčavam prema Penelopi. (*Penelopi.*) Prilazim, Princezo. Proveselimo putenost, Praksitelovu paperjastu praksu pipanja!

PENELOPA: Priđi, priđi Prinče, pobjedniče prc-prvenstva! Pristupi pobliže, Prijape!

PRIJAP (*poveselo*): Pa... Pa prilazim, prijateljice. Prilazim primjerena pasmino, prilazim pun

pripravnosti, pun pobjedničkog patosa, pun principa pobjede. Pristupam ponosno pipkajući prenapučen prorez pantalona.

PENELOPA (*požudno pogledavajući Prijapa*): Priđi! Pristupi postojano poput pošasti peronospore! Pogledaj pozorno, pomamno pripremam podijum, priređujem prijestolje projubavanja.

PRIJAP: Perfektno!

PENELOPA: Počuh, Prijape, prevruće prijapske priče pred Partenonom prije par pretoplih podneva. Prođoh pored paviljona prepunog prelijepih, probranih posrnulih pičkica, Propilejima prođoh pa pričuh povjerljivo pričuckanje prostitutki... Pohvaljuju Prijapove penisne prednosti promuklim prokurvanim piskutima... Pletu prigodne priče, pjevaju podobne pobjedničke pjesmice Prijapovu punomesnatom pendreku, patentiranoj permanentnoj potenciji...

PRIJAP (*poslovno*): Pusti, pusti Penelopo! Prosječna početna patricijska prcanja pa podigla prašinu povodom Peloponeskog prvenstva...

PENELOPA: Pa pronijela popularnost pobjednika.

PRIJAP (*popustljivo, preskromno prikazuje poziciju*): Pah, pojedi prokuhanu prokulicu pimpača! Pa poneke pretenciozne prostitutke protežiraju primitivne paternalističke Perzijance. Pričaju: perzijski prašinari pet puta poželjnije prcaju panhelenske pičke... Pusti, Penelopo, pusti patrijarhalne policijske priče prostitutkama podnapitim predalkoholnim pelinom, poslije prozvanim pregorkim pelinkovcem. Pusti priče prljavim, pokvarenim Periklovim prilježnicama. Pokopajmo predrasude!

PENELOPA: Pokopajmo! Primakni Prijapa, Prijapčiću! Primakni pištolj povoljnog pčelara pčelici! Prepustimo prirodi poslove!

PRIJAP: Prepustimo. Pripustimo prirodu pravom paru!

PENELOPA: Pripustimo prirodu, pripustimo patronažnu polusestru prcanja! Pripustimo polusvijet primamljivih poslastica poodraslim primjercima prirode! Parnas plamti. Parnas proplamsava pjesničke pljeskavice, Pindarove prozne pjesmotvore. Pljušte podgrijani predgovori pjesničkim prvijencima. Presveti Pavao propagira peckave psalme, psaltrom pokrštava puk, predavangardnu poeziju, partenonske prostitutke... Presveti Pavao potom prezentira pjevane podoknice, preskupe preiskupljujuće pokore, patentira prve prave

popovske propovijedi, prenagljeno pljucka po pornografskim poemama poznate panhelenske pjesnikinje... Podržava početničke proljetne pjesmice...

PJESNIK (*preuzbuđeno*): Pardon!

PRIJAP: Pst, pauperu! Pst, proleteru popularne poezije! Penelopa poznatim poetičkim postupcima prehranjuje pavijanska pjesnička poduzeća.

PENELOPA (*požurujući pohotljivo*): Pobjedniče prc-prvenstva, pusti prolupanog prosjaka, pusti popularnoj politici prisegnutog poganina! Priđi, Prijape, priđi... pripravljena peć prosto pizdi... priželjkuje probitačni pečat... Priđi pitonom pa pilotiraj potrbuške! Poškropi pitomi Penelopin pupak punomasnom pavlakom...

PRIJAP: Pa pričekaj, Penelo... Polagano puštam pantalone pasti... padaju prema podu proplanka...

PENELOPA: Prijape!

PRIJAP: Pričekaj pristojno, prelijepa Penelopice, Penelopičice! Poslušaj ponajprije potpuno precizne podatke! Poslušni prozu prije poezije! Početkom podrhtavajućeg perioda prčhiona pritrči postariji poštar, prastari pismoša, prenoseći pozamašnu planinu pisama. Primih puno preporučenih pisama pa po priloženom popisu primijetih povisoko predragocjeno prvo pismo Princeze Penelope Prve. Pokraj popisa poštovani preporučilac pripisaše: "Polivalentna primadona polisa. Prvotno: priučena praktična porodilja. Potom: ponos ponajboljih, ponajsočnijih peloponeskih pičaka. Pretendira pičkulji pripustiti prcačke pobjednike Peloponeskog Prcačkog Prvenstva." Pomislih: "Prijape, pospremi prijeko potrebne putne potrepštine pa pohitaj Penelopi požudljivo!"

PENELOPA (*prenestrpljivo pužući podijem*): Prijape, poduži period prenestrpljivo pužem podijem. Prijape, pobogu, pozaboravljaj pričice, podatke, patkice, pikule, pedere, pejsmejkere, pijune, pločice, ptičice, plikove, politirani pribor, perece, patike, pecivo, pleonazme, parafraze, palce, pedeset pisama... Pusti prave podatke! Počni pričati protuistine, postani poveliki Pinocchio... Pregladna Prijapova pimpeka povazdan pužem pustinjskim prostorima plaćajući penale poživinčenoj pizdurini... Pomogni, prijatelju... predragi prijazniče... Poslušaj povike prćastog pubisa... Prislušni permanentne presretne povike prepametne pizdice... Počuj plačne prijatnje prevruće Penelopine pizdurine-pizdulje... Pomiluj pipicu pobjedničkom pažnjom podebelog pavijanskog patricija... Pritegni prijapski pedantno pomahnitalu pećinu! Preživjeh propalu pubertetsku prošlost pitomih

pitomaca Peloponeza... Protagorinih puzavih pederčića... prenježnih pizdolizaca... pristojnih polaznika peripatetičkih puteljaka pune prisutnosti... parusije... Pomogni, Prijape pričljivi, prčljivi... Popuni prevjernu, pretoplu, pregrijanu pičkicu... Penetriraj prividnu pobunu poslušne plahe pussy... Pričvrlji poganu poslušnost prijetvornice... Preispitaj pičkin preporučeni pedigree... Prodrmaj posesivnu paranoju pičića...

PRIJAP: Penelopice, Penelopičice, Penelopičićice, pridržavaj pa pošuj pristojnu penelopičnost! Preboli pretenciozne profeminističke postulate pirejskih podlistaka! Pričekni... Pripremi pregusti parfimirani perzijaner, pomiluj patuljasti prevlažni penisic pod pekom, pomiluj pipu-pipicu prije pastirskog Prijapovog probijanja... Pripremam pravi probojni prifuk.

PISAC: Prijap pažljivo prekopava po putnim potrepštinama. Poslije pomne pretrage pronalazi prstohvat prezervativa premazanih prefinim puderom. Pažljivim pokretima prstiju postavlja preventivu po penisu.

PENELOPA: Primijeti, Prijape, Penelopicu pripadajuću Prijapu, primijeti prenestrpljivo pužuću pumu! Primijeti pa pobacaj proklete prezervative, prelijepi Prijape! Pocijepaj preglupe plastične penisne presvlake! Pokidaj primjerke prokapitalističke preventivne privrede! Potrgaj plastičnu pošast planeta! Poznati Penelopin pizduljak potrebuje pravi pritisak, pravu ponovljenu prvu pričest, pravi prebijeli pelud poludjelog probadača.

PRIJAP: Popuši polagano posljednju primjedbu! Ponajprije, prestani psovati! Potom prestani popovati Prijapu poštujući posvemašnju posvećenost pimpeku prilikom postavljanja prezervativa...

PENELOPA (*prekida Prijapa*): Prijape, preklinjem prestrašena, pobacaj prezervative... Prezirem prezervative poradi postojanja panike prijevremenog paradoksalnog padanja pimpača.

PARKE (*potmulo*): Prodrkavajući pičice prepredeno predemo prstićima pređicu polivalentnih prevalentnih prizvuka požude pune potresa. (*Povikuju.*) Pripazi, Penelopo! Poništenje prisutnosti prezervativa porađa prijetnju. Predviđamo pobačaj. Pobačaj, pobačaj, pobačaj! Predviđamo pobačaj, prorokujemo poznati prekomplicirani pothvat predmodernih postupaka.

PENELOPA (*prozbori plaho*): Parke predviđaju pobačaj, Prijape. Pletaće poigljene probojnice plešu predviđeno probadanje predviđene prinove. Pazi, Prijape! Pripazi,

ponajdraži prijatelju, prije poštropljenja povadi penis pa proračunato prebaci pjenušac postrance prema pupku. Pazi, Prijape, protivnim postupkom pajnkrti prihajajo!

PRIJAP: Priznajem, pizdarija.

PARKE: Pipaj pa pazi, pazi pa pipaj, Prijape! Pipaj prisnu pojebljivu pičku! Prisili penis pritisnuti prema pipici, pripusti pimpač pomoću prsta pokaznjaka pa palca! Proročki proričemo povoljan prifuk. Pipaj, Penelopo, pipaj priglupi penis, popipaj ponekad pametni penis protkan poezijom putujućih pokućaraca. Prilikom prcanja poluzaneseno pogledavaj prema povjetarcu! Ptice pojebnice, plave paunice, prelijeću presretne parove, parove pri prcanju.

PISAC: Prijap povadio pregoleme prinadležnosti po planetu poznate prijapovštine pa prilazi prevlažnoj Penelopi. Popizditiis prevladava pašnjakom pozelenjelog proplanka pozorišnog podijuma. Penelopa prediše prešumno. Pomiluje pošumljeni park prozvan Paradiso. Proširuje prolaz pocrvenjelih pousmina piljeći put Prijapovog pištolja prezauzetog pompozim pridizanjem, podizanjem.

PENELOPA (*plaho, poluludo*): Prijape, postepeno posrćem prema poluđenju. Prividno postiđena, poluprividno poniknem pred Prijapovim probojnim podebelim penisom prizahtijevajući probadajući prohod. Priđi, Prijape, potpuno prirodno priđi! Palača pospremljena, pranje posuđa pozavršeno, peglanje pogotovo. Priđi paprenim pustolovom prenapunjenim paljbom, prskaj pjenu postojanja ponovljeno pa pomnoženo perzistentnim punjenjima. Promućkaj piljevinu prethodnika prvonagrađenim podbuhlim penisom! Penisnim patrolama promrsi pičkotresom punačku punđu pundicu pregorene, preuspaljene pizdine pizdice! Pomrsi posvojne proračune pičkinih poslova! Proroštaj plamenu ponikvu! Proćuti prituljeni plamićak pizdosidrišta, pripaljen podivljalim podizanjem pimpoprobadača. Provijori paniku poblajhutih pramenova pičice! Porazbijaj Penelopine prijave, pritužbe porazbijaj! Pomogni, presnažni Prijape! Pomoćno pritrči, prezbiterijanski prijatelju potrebitih pičaka.

PRIJAP: Pilence, pilence, prostačka prestupnice, pusti protestantizam počivati pokraj plota povijesti. Prilazim paternalističkim poenima pravog prestupnika postojećeg poretka. Prijateljski prakticiram popularno poliženstvo. Prijateljski pristajem potrošiti pjenaste patrone pojejavajući pun pakung prikladnih pizdica, ponajboljih pičkica polisa, pogotovo Penelopinu proslavljenu pukotinu.

PISAC: Prčeći prčasti pubis, Penelopa potražuje Prijapove prenapete privilegije. Prošireno predišući pušta plinove potpunog predavanja. Puna patnje podugog, predugog pričekivanja, puna požudne pojebice Penelopa prdi, pizdi, požuruje. Potičući povećani Prijapov pimpač, pokušava prstima primiti, prigrabiti, prihvatiti pozamašnu prijavovsku prodornu prskalicu pa pounutriti poludjelom pičkom Prijapov pannacionalni panj. Preglasno pumpa plućima, pobožno pružajući pipke prema postojanom pimpeku.

PENELOPA: Pridi, pijevac, pljevac... Partizanski poljubi Penelopinu pijavicu, Penelopinog promočenog pauka... prepipaj patriotski preužarenu paučinu... preuzmi poslove parionice...poplijevi patkicu... pahuljičavu pčelicu... pohotljivu penisnu penjalicu... Pročitaj pjesmaricu pičkinih pjevova...

PISAC: Prijap, prepredeno prinoseći penis Penelopinoj pomodrljeloj, pričekivanjem pobjedničke plovidbe poplavljennoj pizdionici, priljubi pobjednika poizbliza prevlažnoj pljevi. Poput perfekcionista potanko profesorski pipka prhko preslatko pecivo. Pipka prokisnuti pečat počivališta podugačkih prilježnika poezije promjeravanja promješavanja.

PENELOPA: Podrhtavam, pobogu. Pročitaj pjesmaricu...

PRIJAP: Poruke pravilno prihvaćene. Pripremi paljenje!

PENELOPA: Pripremno poodavno. Počni, Prijape!

PRIJAP: Pa, prirodno... Pričekaj ponešto, počekaj, pričekaj polagani pristup predigre, poludjela penjačice! Proširi prostački područje preslatkog parka premnogih poslastica, proširi područje pogibeljnog požuda! Porazmakni perfidno predgrađe ponora, prokleti prostor privremenih padova poslije pojebničke psihoze!

PENELOPA: Prestani previše pričati, pizdulinu! Poldrug Posljednjeg prizora parketiranim proplankom Parnasa proplakujem priželjkujući pojebnički poklič primakvalitetnog pofuka, priželjkujući prodiranje Prijapovog patricijskog paža. Prestani, Prijape, palamuditi profuranu prostitutku Penelopu! Prekini praksom paralitičnih pradjedova Parkinsonove provenijencije pa počni pastoralni pohod pretjerane, poželjne perforacije! Počini pothvat petogodišta! Posadi pšenicu, posadi potomke, predbračne piliće...

PRIJAP: Pazi, pazi, prerevna pičkice! Pa presuđuješ preozbiljno, prasico! Prilično prestrogo presuđuješ. (*Pogled prema prisutnima.*) Pomislite, predragi poželjnici, popizdila prijebljiva Penelopa. (*Povikuje.*) Prasnage, primordijalne prasnage, pritecite prijateljski Prijapu!

Porazmisli, Penelopo! Ponesena prijekorom procurila pakost. Pa pokušaj, pah, pa pokušaj podnijeti prisutnu priču! Podnesi, pizdekaro, preobilje petogodišnjih prcačkih planova! Poslije Prijapovog permanentnog penetriranja preporučam potrošenoj Penelopi potražiti prijevremenu penziju. (*Prijap poskokom poruši Penelopu poleduške povikujući proste pridjeve.*) Pati, psihotična pičko! Pa pati, prokurvana pizdo! Pati, pičkasta pičko! Pati, polovična, površna, prizemna, posesivna pičkice! Pokaraće Prijap priprostu prljavu pohotu Penelope. Pati, patricijska pekmezasta pičko! Prijap prca poput popaljenog prašumskog pavijana. Pati, pičko!

PENELOPA (*poremećena požudom psihotično povikuje*): Priželjkujem patološki patiti, pičko prijapska!

PISAC: Predivni Prijap poluskokom poput psihotičnog poskoka proburazi polutamnu paučinastu prepreku pa postavi pocrvenjeli, ponatečeni primjerak pimpeka posred Penelopinog pizdišta, posred pribježišta problematičnih panhelenskih pečalbara. Proburazi penisom pičku pa postavi prijesnu panjinu posred ponornice pa počne prečvrstim plugom prilježno porebarke preoravati Penelopinu prašumu, pošumljenu parcelu Penelopine pocrnjele paprati. Presretna Penelopa pobožno požudno priklješti Prijapa protegnutim punašnim paocima, pa prstima, pa pritisne paničnom pčelicom pobjednika pri preduzimljivom posrtanju podijem. Prodirući putem provjerenih putešestvija prefriganih pecaroša, prdne Prijap poprskavši prežitkim proljevom Publiku psihotičnih psihijatara, publiku Pacijenata. Pobunjeni, prijetvorno posramljeni, požudni poklici Publike.

PUBLIKA: Pfuj! Pogledajte posranca! Pogledajte paranoika! Promotrite prljavog pacova! Promislite, prca posred pozornice!?!

PUNKER: Promahujem propagandnim papirom. (*Promahuje.*) Poludjele pirane, pročitajte pametan popis paklenih prašaka, pomahnitalih prasaka! Priglupе piroške, prečasnim pijetetom posvetite pažnju pristojnom preživljavanju porodice! Promijenite posve pogrešno ponašanje prema pravljenju potomaka! Postanite protivnici prebrzog predbračnog prcanja prokurvanom Prijapovom plugom!

PUBLIKA: Pih! Pametnjakoviću, pih, Publiku poučavaš prilagodljivom ponašanju, Publiku premazanu preiskusnim putrom! Pih, pih! Pih, prosječni poluglazbeni prigodni preprodavač pakosnih psihedelika, potukač paralelama prekrajanog planeta, prodavač protucanih prevladanih prašaka, posesivni posjednik prenaglašenog Prozaca... Pih, prijašnji planetarni pobunjenik postao postpunkerski prekonzervativni pater porodice...

PSIHOTIK: Polako, polako, prijatelji. Pustite potucanja, proganjanja, preganjanja! Posvetite pažnju postrevolucionarnom paganskom prcanju! Pozorno pratite Prijapovo probadanje Penelope! Pobrojite poene pohotljiva para. Promatranjem penetriranja podržite prirast prvoklasnih postmodernističkih potomaka! Porazite protuintelektualnu prodržavnu psihijatriju.

PARKE (*poveselo prodrkavajući picice*): Počesto pomilkimo pičiće pa prodrkavamo pice, picice, pičiće, pročešljavamo pičkice, proričemo pohvalno prakršćansko prcanje. Predosjećamo provalu pohabane pičkine poezije. Podupiremo picine pohlepne prohtjeve.

PACIJENTI: Podržavamo pravu percepciju prcanja. Prijape, poslije princezine pičke pojebi prema potrebi Penelopino pazuho.

PUBLIKA: Prcanje po pozornici potrebno prohibicijom potpuno poništiti. Procjenjujemo: pametno potajno pojebanje pristaje pokrajinskim pristojnim porodicama. Pokorno preporučamo pretoplo: prcajte po priglupim prigradskim prizemnicama, po podalekim predgrađima, po prenatrpanim predsobljima, po polusrušenim psihijatrijskim poliklinikama...

PUNKER: Posve postajem paf! Pfuj! Pfuj, prijetvorni popularni popušeni pizdeki prizemne psihijatrije. Ponajprije predlažem privredne probitke pa poslije poštivanje porodice pa potom - prilikom presvetih proštenja - preporučam pokoje prigodno palijativno prcanje. Predlažem, prilagodite primozak! Probajte pravu papicu! Proširite područje Prozaca! Probajte prefine praškove, pioniri pizdarluka!

PUBLIKA: Prijatelji, Punker pokvareno priča. Požurimo pokuditi Punkera pa pozvati predsjednika psihodramskog prizorišta!

PSIHOTIK: Pst, pst, pst! Pomolite pean! Prizdravite! Postanite prijatelji preporučene prezdrave prehrane! Postanite prvi privrženici profilaktičkog pojebanja.

PARKE (*prodrkavajući pičiće*): Predosjećamo provalu polaskane pičkine poezije. Proričemo provalu Prijapove prikladne pjene. Predviđamo personalno: poludjeće prstićima prenatrpane Parke pa poslije pokunjeno pisati poticajne pjesme po papiru.

PISAC: Postupno pretihnu preglasnosti poput preglasnog preglasavanja prodavačica po pariškom placu popodne poslije posla. Par punom parom potresa psihodramom predviđeno prijestolje prcanja. Publika, Pacijenti, Psihotik, Punker, Pjesnik pa polugole prenadražene

Parke preusmjeravaju poglede. Prijap poput pravog pastuha prči poodavno prokurvanu Princezu Penelopu Prvu. Polegao po pičkinim paperjastim podočnjacima, propinje potentnim probijačem poročnu Penelopinu pičkastu prividnu pliticu, preciznije: poliglotsku ponornicu. Promočeni, promekšani poliandrijski poklopci pousmina prave "pljaf, pljaf – pljaf, pljaf", pa Prijap planinarski pješački pentravo, policijski ponosno, porazmješta posunčanim podnebljem Peloponeza preplanule Penelopine plemenite pregibe, probadajući poletno privlačno prošireni pupoljak prijemljivog poduzetnog pičića, produbljujući proroštani prstenčić poodavno proparane pećnice. Prijap priteže prezrele polutke po poligonu prcanja prezirući post pothranjenih pomagača prividno prečistih, po pravdi pripomenuto prljavih proroka pastoralnog Petoknjižja, pronicljivog poljodjeljskog Pentagona, posnih prezbiterijanaca, pravovjernih protestanata... Priteže Prijap podrhtavajuće poželjne polukugle... Prepliće prisno prisutne poslastice prejahavanja, pocupkivanja, penetriranja, prebacivanja, prekobicavanja, preskakivanja posvuda po Penelopi. Publika, pozornički pobožno, prohuktalom paru počinje pružati prijazni podstrek. Poticaj pridodaju Pjesnik, Psihotik, Parke, Pacijenti... Punker ponešto plaho, ponešto posustalo. Prisutni pridružuju prizoru pregaralački postojeću prifukavajuću pragmatiku penetrativnog postupka. Prikladnim pomoćnim primjedbama pojačavaju pravilnu primjenu pojebničkog panhelenskog projekta.

PJESNIK (*poveselo pogledavajući prisutne*): Prišapnuću poletno počujno Penelopi: Prijo, prenapregni pišalo poverljivo, poviše prema plavom plafonu poezije prcanja, priljublivanja, postojanja!

PUBLIKA: Podstičemo Prijapa. (*Prijapu.*) Pritisni pa poprijeko promiješaj pokrupnu punokrvnu prdalicu-prdaljku!

PUNKER: Prezirem prisutan par. Prcanje preporučam provoditi podalje publike posred porodične pozornice.

PSIHOTIK: Pozor! Prijekorno prigovaram Punkeru: prestani profuravati prokonzervativnu politiku porodice! (*Prijapu.*) Požari plamte. Prebij pičkurinu pičkolovcem!

PACIJENTI: Pokušaj, Prijape, pokušaj poput povelike ptice potegnuti peljarski potezom po prorezu prividnog plićaka.

PARKE (*prodrkavajući, prodrnavajući pipice*): Počujte par poučnih primjedbi, prikladnih preporuka Penelopi. Pažljivo prebrojavaj prekobrojne Prijapove pogreške! Pristupačno prcaj

Prijapov primozak prefriganim pokretima! Preporučamo podivljalu provalu pičkine poetike, preporučamo permanentno prcanje posvuda po poslovnim prostorijama planeta! Pravo poentirano, preporučamo prcanje posvuda po prirodi.

PJESNIK (*prijazno Penelopi*): Progutaj, prijazna Princezo, pjesmom poetskih populističkih produžetaka progutaj Prijapovog princa!

PUBLIKA: Provjeri, Prijape, procijeni pažljivo Penelopin pedigre! Provjeri prevažne podatke porijekla pasmine! Priprči pošumljeno pobrđe!

PACIJENTI: Prokuži, Penelopo, prokuži punu prezentaciju Prijapova pripojavanja!

PSIHOTIK: Prokljuvi pimpekov pritisak prema produženom porođajnom prolazu! Pokaži pedagojsku proćućenost profesorice! Privržena promišljanju poslije pojeba preuzmi popust počinka pa pročitaj ponajvažnije primjerke Platonove proze! Prvo pročitaj poglavlje posvećeno praksi prććanskog pojebanju, poodavno prisutnom, prisutnom puno prije polihistorijskog prććanja.

PJESNIK: Prihvati, primi Prijapove privilegije!

PUNKER: Ponajviše prezirem politički podobne prljave pojebničke pajceke, prasce, prasice, pavijane. Protestiram, pizduni, pizdunice, perverzne pedale provanbraćnog prććanja! Privreda pati poradi prekomjernog prććanja. Podižem propagandni papir (*Podiže papir.*) pa predlažem pojačano pušenje prašaka, pogotovo prekrasnog Prozaca, preparata protiv postindustrijskih prenapetosti popularne postmoderne.

PSIHOTIK: Prijape, prććaj polako poput pažljivih profesora pedagogije! Pozaboravi Punkerove prašnjave primitivne predrasude, pozaboravi parazitske predrasude pokondirenih posjednika plantaža pamuka, pšenice, prekrupe, papaje... Prććaj poliglotski porazbacano po Penelopi! Prććaj po parafrazi patnićkog planeta!

PJESNIK: Prććaj poput Papuanaca poiskosa! Prekopiraj pjesmotvore preslatkih prethodnika! Posluži Penelopi preobilne porcije pjene!

PUBLIKA: Prććaj prććulju! Pritegni potajnu panhelensku prostitutku! Prezri prelijene probisvijete pa prććaj poput pravog pobjednika!

PJESNIK: Prććaj pjesnićki poletno! Prććaj poetski pretenciozno!

PUNKER: Prijape, ponovno pretjeruješ prcajući prostitutkinu pičkicu. Povrati prisutnost poretku poštene porodice! Pokupuj preostali prašak Psilocibin pa potom prozaični Prozac! Posluži privredu probitačnim proračunom, pedantno privrijeđenim prihodima! Ponajprije, plati politeji porez, potom plati prirez!

PACIJENTI: Prijape, pusti Punkera, previše priča prenevažne podatke. Položi pičku poleđuške pa prči poput pobješnjelih pasa!

PSIHOTIK: Promptno pripravno povrati popularnost prvih pravovjernih pješaka prekrasnog pico-petoboja, pravih prcača, posebice popova, patera, pastora, pedagoga, pedofila, pedantnih profesora, pijanih pjesnika, prolupanih prištavih poluintelektualaca...

PUBLIKA: Prijape, poslije prcanja priušti pojebnicima pošteno pečenu pisanu pečenku pri "Posljednjoj prilici", popularnom pomodnom prihvatilištu profinjenih pijanaca.

PACIJENTI: Potom puno prespavajte. Prekosutra probajte parenu pšenicu pa prženu perad, primjerice patke, purane, piliće...

PARKE (*poluglasno Penelopi*): Pazi, Penelopo! Presvetom Petru pijevac proroče poraz poradi problematičnih prugastih pruga.

PUNKER: Penelopo, poslušaj pojebljive proročice Parke pa pazi! Pripazi, Penelopo, postoje posigurne predodžbe, posve plauzibilne: Prijap posjeduje pimpač popunjen prugastim povlakama psorijaze.

PJESNIK: Punker, prikladno potrošenoj poroznoj psihi Punkera, prejako pretjeruje...

PSIHOTIK (*počinje prosvjedovati*): Prosvjedujem poštenjem prosvjetara: Parke, pa Punker, prekrajaju povijest psorijaze. (*Prema Punkeru, Parkama.*) Pripusti polupismenjaci! (*Pristojno prema Penelopi.*) Penelopo, pozanemari poluobrazovane punjene paprike, punjene pande paradermatologije! Pfuj! Pfuj, plinoviti pilari pare! Potražite penziju, primirite prhku pamet, prgavci! Pogrešno prikazujete paradentozu, priglupi panjevi...

PISAC (*povikuje*): Pozornica proključala, pala prašina po proplanku prenatrpanom pojebavanjem Prijapa po Penelopi. Pognuto pocupkivanje preuzbuđenog Personala, Pomoćnog personala. Povikivanje. Preglasno podsticanje poduzetnički prisutnih performerera. Požurivanje prizorničkog parenja, prcanju potpuno posvećenog para. Polagano približavanje putenom primirenju...

PUBLIKA (*Punkeru pa podijumu*): Pa, pa, Punkeru... pa, pa, pa... puli, puli... progresivna pljevo privatne privrede prolupanih poduzetnika pozornice... promuzičkog pokreta pljačkanja para putem pokradenih prašnjavih prastarih play-ploča pa preostalih prijenosnika polutonova... Pusti, Prijape, punkeraj! Poštosaj panhelensku piletinu poprečke!

PACIJENTI: Penelopo, posiši pojavljujuću pjenu pristiglu pounutrenjem Prijapovog pimpilimpića!

PJESNIK: Papreno potičem prcanjem poluđeni par. Prijape, prči poput paripa!

PSIHOTIK: Pokaži prijatnu profinjenost, Prijape! Poklopaj priljepčivu pubisnu prhut prihvaćenu polizivanjem! Pograblaj pornografsku površinu pitoreskne puzavice! Poljubi pijavicu, perjanicu predestiniranih profuknjača. Prijape, pomno pojebi Penelopu poput poludivljeg pastuha! Pluži, Prijape, pluži providnu porno ponornicu!

PARKE (*protrljavajući priručne pičice*): Protrljavamo priručne pičice, porođenjem paradoksalno prisutne pri ruci. Progovaramo Prijapu: Pluži picu ponornicu! Poravnaj pokretnu pljuckavu pijavicu! Pojebi, Prijape, pojebi pregipke pipke prokurvane pipulje!

PUNKER (*preuzbuđeno*): Prasac, prasica... prasac po prasici... prije pojeba potrebno popušiti praškove, pojačati poduzetničke probitke poimence prisutnog Punkera... pripremiti pozu poznog postojanja, priskrbiti poštnu penziju...

PJESNIK (*pomoćnički Penelopi*): Pjevam prvu pomoć predražesnoj Penelopi. Poljuljaj, Penelopo, poljuljaj pa pošmeri plavetnilo Prijapovih protuprirodnih potreba prcanja poostraga po prknu.

PSIHOTIK: Protrljaj ponosni perčin pozadi Prijapovih pleća! Pritisni Prijapovu prejaku palicu, ponatečeni primjerak poludjele prirode!

PUBLIKA: Pohrskaj, Prijape, popaljivu pipljivu platformu pi-pi pokrovčića!

PACIJENTI: Pokidaj promptno primišljaj Penelopine prve pričesti!

PUNKER: Protestiram protiv pukog podužeg produženog pojebanja. Ponavljam, prvo privreda pušenja psilocibina, pijenje Prozaca, prijaznog praška prokrijumčarenog pored propisanih priznanica, pa porodica, potom prekobračno prcanje prilikom prigodnih praznika posred podalekog prikrajka.

PJESNIK: Penelopo, plemenito podaj povremeno presvislo prkno Prijapu, prešutnom predsjedniku pravih prcatelja!

PSIHOTIK: Predaj pristup profesoru!

PJESNIK: Profesoru primijenjene protetike pičke, prkna, prebujnih prsa, pazuha...

PARKE: Pouzdano pritišćemo podnaduto punačko pobrežje pičica pa proklamiramo pristanak. Pristajemo! Pristajemo! Pokurči pičku preobrtnjem pa piči povrh pleća podložne pazilice pokušva! Prinudi Penelopino prošireno pičkino poduzeće prozračnim pastirskim prcanjem potrbuške pootraga!

PJESNIK: Prihvaćam podastrijeti prijedlog, preporuku, proklamaciju. Po posvema poštenom priznanju pederastije Peloponeza, profinjenoj plemićkoj palici ponajbolje pristaje proguravanje pootraga.

PSIHOTIK: Podržavam pristupačnu povijesnu projekciju privremenog prijatelja Pjesnika.

PUNKER: Prosvjedujem protiv pederske podvarijante! Prvo prašak pa prasak... prvo Prozac, potom proza pogibeljna prcanja...

PSIHOTIK: Prestani, posvjedočeni prohibicionistu prokonzervativne politike protekle pogranične povijesti! Pojebavanje promatraš poželjno poradi proreakcionarnih potreba popanjakavanja, prisluškivanja, prijavljivanja, pritužbi, podvaljivanja, presretanja...

PUBLIKA: Pusti, Prijape, pojačana preganjanja postrance pozornice pa praskaj po polutkama poprilično prodrmane prde prdalice! Pravo pripomenu preobilna pjesnička pamet.

(Prije korno pogledavajući Punkera pa predložene persone poput primjerice Pacijenata.)

Podrpanci, prgavci, prišipetlje, papani! Praskozorje primiće plimu punjenja piknute piknje pa promatranje punjenja pražnjenjem pogoršava potpuno prizdravljanje prisutnih psihijatara pa paranoika. Prikladno prijateljski predložimo: Preventivno panično podite ponizno putem provjerenih povjerenika priznate prenapredne psihijatrije paleolitika.

PACIJENTI: Pih, prepametni pijetlovi. Pomalo pretjerujete primoravajući pojebnički par prekompliciranim prijedlozima prave, pravim pravnim pravom priznate psihijatrije...

PISAC *(pažljivo, postepeno pojačavajući priču)*: Prasak. Par pretjerano podivljalih pohotnika pao poput proštaca po podu proplanka pozornice. Podijum postao pokojno pretih, prividno pust, prazan. Priljubljeni požudom, prijebnici produžuju propanj. Prigotavljaju predatorski

proboj. Promatrači pljeskajući plješćući proriču pogodak pun pjene. Prognoziraju preobilan pohod pjenaste plazme. Posustala Penelopa predosjeća pravično punjenje, pošteno prskanje pjenušavih pjenoskoka prijavovskih postojanih prijapizama. Polusvjesna propentava pizdarijske, pobočke Prijapu podarujući podjarujuće prigodne položaje pogodne produktivnim prepadima profilirane prakse prave pojebničke praske.

PENELOPA (*paradoksalno promuckujući*): Posrćem pijano podložno preširokim, poširokim prostranstvima... paah... piiih... puuh... prostranstvima pritajenih Prijapâ... pu... putevima... pan... panseksualnih... poliglota... para... paradoksnih preužarenih propuha privremene pičkine prisjećajnosti... paah... Prijape po... poššššševi Penelopinu proslavljenju pukotinu... prkosno pitijsko proročište... prepuni pa prenapuni ponor pic... pic... pičulje, popuni ponor pičkice prastarim puzavim priručnicima postizavanja primordijalnih prc-prc... poena... pažljivo probranim... pribranom podjelom pre... prečišćenih prečaca poželjnog presretanja... pp... pp... protjeraj pravećisevažnoga prijana... pa... pa prokrvari pipicu preljubnicu, prokrvari pokvareni pupoljak... popij pokal pitkih pičkinih proizvoda... puuh... pa... pa prepotentno proslavi prvo... pravo praiskonsko... prijestupničko probadanje... proletkultno praktično propinjanje paranormalnoga predivnoga... pre... prekrasnog prevažnog posvema poznatog paganskog poliženstva... paganskog... poganskog... promiskuiteta... pa... pogosti... pogosti poglavicu... putnika... premijernim... primjernim premijernim pahuljastim ponoćnim pletivom pravovjerne Penelope... popularne pazilice pokućstva... paah... poludjeh Prijapčino... pičuljak ponuđa... ponudi prednju plohu... pičuljak... Prijape... pičuljak piči perfektno... pičkica požudno protura Prijapu... puno, puno... puno prpošnih prekrasnih pi-pozdrava...

PISAC: Publika, Pacijenti, Pjesnik, Punker promahujući propagandnim papirima povikuju promidžbeno pjevno: "pljaf-pljaf, pljaf-pljaf, pljaf-pljaf". Psihotik prividno promasturbantno polucijski proviruje prefrigano pametno po portalu. Parke pojačale prisustvovanje pa podigle poviše prečiste podsuknje pa prstićima ponosno pomno protrljavaju porumenjele plamene pičice, priručne praporčice, povesele pičkarajući prema pošemerenom prepletu Prijapa po Penelopi, požudno pogledavajući presretni plahoviti par pri punom poslu proizvođenja punomasnih poluproizvoda.

PENELOPA (*prtljavajući, promuckujući pri potpunju pozaboravljenosti postojećeg*):... preludij... ppp... preludiraj... prebiraj... pribiraj... pleti поближе... po... postani pleonazam... Prijape... perući pičić... pro, pro... prošlog petka... Phethiona... pala-pala-poprdala... primijetih picajzle... paaa... počesah...

PRIJAP: Plijevi parazite, plačna preosjetljiva Penelopo! Pukni pokoji popularni pesticid po pipici!

PENELOPA: ...ppp... Prijape, počisti, pročisti plijesan... plijesan pljoštica... potamani pekare... Prijapove perčine... pritajene ponovljene potrbušnice... prazne police... pomahnitale podstave... primiri plahe preuspaljene pičkice... posmicaj privezane police pune... porno... porno... pune prenaporne pornografije... proslijedi posrnule povampirene pikantne pi-propalitete... prepoznaj prebolnu porebriču... ppp... presijeci posljednje... po... pomazanje... politički proton pseudos... poujedinimo paskvilu... pala-pala-poprdala... promaši parloženje... paah... povedi pravednu parnicu... putem... putem parodije pravosuđa... ppp... protiv... ppprotiv pokvarene pseudo pičke... porodice... pokvarene pretrule porodice... Prijape... Prijapčiču... pimpiču... provedi pravomoćnu punomoćnu presudu protiv prigodnih patuljaka, protiv pogurenog Pinocchia... paah... pppaaaahpaaa...pppaaahhh....

PISAC: Polukrug prisutnih pociliknu. Pljesak pokrije prizor prigotavljanja podužeg povijesnog parenja popularnog para. Penelopina pulpa pravi preobilne popise postignutih prihoda. Procuri Prijapova plaha plazma. Poplavi prilaze, prednjicu, pozadinu, prohodne podrume punašne pice prepelice. Perfektnim pražnjenjem purpurni penis precizno procjeđuje prebrze patrolne poduzetnike potencijalne plodnosti, plodno pridonosi postotku prirasta polisa. Poslije pojeba Penelopa pospano potone prsno, prisno privijajući Prijapov poluotromboljeni pimpek-povisuljak. Penelopa prisniva ponavljanje pi-postupaka. Poduzetne persone Personala pa Pomoćnog personala počinju pjevati punim plućima pomno promatrajući posustali par pokraj podijuma postavljenog posred proplanka pripadnog planini Parnasu. Prisutnici promuklo pjevaju ponosnu pobunjeničku pjesmu PIKNI PIKNJICU PATROKLOM PO PIKNJI. Pjesma počinje poznatim prijedlogom Psihotika, postavljenim pri Prvoj Psihijatrijadi, Pariz, Panmayona Pobunjeničke. Prisutnici podrobno pjevaju perverznu

prostudentsku pjesmu. Pjevaju:

Psihotici, Pacijenti, Psihijatri!

Predlažemo Presudu protiv priznate

Psihijatrije!

Poništiti!

Poništiti!

Poništiti!

Poludjela perverzna postupanja Prisile

Programiranog pritiska

Poltronske psihonauke
Podređene prigodnoj pizdunskoj politici
Poništiti!
Poništiti!

PISAC: Poneki prisutni pjevajući prilaze preumornom paru polagano praveći polukrug.
Pjevaju pretužne prognaničke pjesme. Pjevanje postaje pjevnije, prisutnije, prozaičnije.
Penelopa, Prijap, presamićeni prosanjavaju proteklo parenje. Polegli pored podijuma,
pedijatrijski pročišćeno pajke poput privilegiranih pubertetlija. Preostali pjevaju, pjevaju.
Pjevaju pobunu, pjesmu pobune. Petominutno pjevanje. Potom počinje poodasvuda prezirni
podsmijeh posve praiskonski pokvarene, promašene, psihotično plutajuće planete,
plivajućeg planeta punog poraznog poraza. Po pozornici padaju prokrijumčareni Punkerovi
propagandni psihedelični papiri. Posvuda podsmijeh, polusmijeh promašene planete,
posvuda podsmješljiva poruga profućkanog, poraženog, propalog, profukanog planeta.

pada pokrpana prašnjava ponjava
pada pjenasta pavlaka pamučnog platna
pada progoreni platneni pokrov
pada priznata, polupriznata psihijatrija

15.

Bacanje kocke

... na putu odbacivanja, na...

Iznenada, tako se svima pričinjalo, dugo vremena nakon dolaska u bolnicu Clown je počeo patiti od blažeg oblika klaustrofobije; u kutu pored vrata osjećao se je neugodno stiješnjen, gotovo paraliziran, prestrašen i sputan. Bijelo Štene salamunski je presjekao stvar: premjestio je Cvjetka na njegov ležaj i tako prilično poboljšao Clownovo stanje.

Clownov novi krevet bio je smješten tik do prozora. Da je samo htio makar i na trenutak proviriti, vidio bi poznati drvored u panici žutog. Opet je svijetom haračila jesen. Jesenska nezaustavljivost tiho je nagrizala monumentalni prilaz bolnici, a prvi mrazovi svakog jutra neumorno su bacali sjedine na sudbonosno truplo aleje. Prekrivena jakim svjetlucavosrebrnim ukrasima, oštroblijedom maskarom, sablasno je pružala magli, vjetru i suncu svoju dvojni trulu crtu. Oko podneva, one naopako i surovo izmišljene točke dana kad bi kolebljive kose zrake svjetla uništile i posljednji trag bijele krabulje mraza, trulež aleje bila je najvidljivija. Mrtvo lišće neumitno je nestajalo; listovi-mrtvacu natjecali su se u raspadanju.

Clown opterećen civilizacijom, sumnjivim slojevima nasljeđa, nije smatrao da bi se gledanjem kroz prozor mogao naročito produbiti ili čak oplemeniti. Gledati u prozor, bolje reći u prozorska stakla, ne obraćajući pažnju na okvire i mehanizam za otvaranje, bilo je njemu daleko zanimljivije i, kako je tada mislio, probitačnije, jer mu se činilo da istovremeno kada gleda prozorska stakla ostvaruje providnost koju bi i sam volio posjedovati, takvu providnost kakva bi ga samom svojom prisutnošću mogla unekoliko zadovoljiti ili barem obradovati u njegovu naprezanju; već i sasvim neznatan djelić tlapnjom opažene providnosti, nalik na prozorsku, budio je u Clownu obrise poluge kojom bi mogao djelotvornije pokretati svoje nevidljive, zamućene teškim crnilom unutrašnje snage.

No ta toliko žuđena providnost, možda baš i otvorenost, neprekidno je izmicala, a on je istovremeno znao, zapravo samo slutio, da je neproničan i gust. Tek u izvanredno dogođenim tananim podudarnostima onog-nečeg i onog-nešto, u *slučajevima*, slučajno bi ugledao prozirno mjesto dodirnuto nekim potpuno nelogičnim osvjetljenjem. I na tom, površinom beskrajno malom mjestu, na tom istanjenom prostoru krhkog bljedila, u tom

varavom trenu iskupljenja krute sudbine prestupnika i prognanika kakvim je očito on bio, a za sve one nepronične unutrašnje clownovske jezgre i slojeve, za sve one ubitačno napredujuće strahove, za sve proklete otkucaje nevida i bolne zapriječenosti, vidio je suludo uzburkanu smjesu svoje neobjašnjive, a mukotrpne mnogostrukosti. Vidio je svoj namaz neiskazivih svjetova, bijelih svjetova koji se ne mogu pozitivistički klasificirati, svjetova kojih se putanje ne mogu izračunati, predvidjeti ili kartografirati; njegov namaz, viđeni bris na stakalcu svega postojećeg, u trenu je živnuo nevinu jasnost. Izvornom gestom iskona, djetinjasto zabezeknut i ne misleći ništa loše, želeći samo iskazati svoju najednom-ljubav neoprezno je zagrabio u svijetlo mjesto i time, tim nezgrapnim i ishitrenim činom dječje neobuzdanosti, prestrašio nježne dragulje koji su počeli lepršati poput čađavih pahulja i padati negdje u toplu, domaću, udomljenu neproničnost i neshvatljivost.

U bolnici vrijeme poprima sporiju boju; katkada i ono sasvim osobenjačko, osebujno vrijeme subjekta. Clown nije znao i nije mogao proniknuti ne utječe li ta sporost na rijetko pojavljivanje prozirnih mjesta.

Ali Clown je vjerovao u slučaj; vjera ga je napajala tvrdokornim osjećanjem neprispodobivog strpljenja i mirnim fluidnim čekanjem, a ponekad i tihim bjesnilom spram ortodoksnih zastranjenja, spram nekontroliranim užasom mirne i nepokolebljive postojanosti vjerovanja, sumnjivog ulaganja bez čvrstog pologa, bez teško obrazloživog pokrića.

Bjesnilo/užas obožavaju iznijeti tučeno vrhnje pjene. Kad bi bio napadnut samim sobom, bjesnilom užasa ili užasnutim bjesnilom, oko njegovih punih smirenih usana pojavila bi se pjena: vrcana slina načas razorenog, ali i potvrđenog strpljenja; gusti okrajci sline padali bi na njegova uzbibana prsa, a mljackavo bjelilo brzo je krtnulo stvarajući otočiće skrame, mrlje bjesnila; škrgutanje zubi pratilo bi proizvodnju pjene, škrgut je kloparao oštro i glasno stružući zubima u odurnom ritmu obeznanjenosti. ALI ni tada, u mučnom vremenu ekstaze, to nije značilo da je Clown bez vjere, bez nade; ipak, on je znao da su vjera i nada samo stanja tvrdokornosti, zalog preživljavanja, nipošto ne ono zbog čega se vjeruje ili nada.

U takvoj tvrdokornosti, kroz nju i s njome, Clown je razvio i osustavio još jedan obred: obred bacanja kocke. Time je, zapravo, testirao neke rezultate teorije vjerojatnosti.

Već prije, kod kuće, znao bi satima bacati kocku, katkada do duboko u noć, a kad bi na kraju, pred zoru, usnuo, nastavio je sanjati bacanje. U snu je bilo mnogo teže; u snu je gubio sabranost, a bez nje djelatnost bacanja iskri opasnim sjajem, nema svoj duboki iznutreni smisao: ukidanje slučaja ili barem otkrivanje puta kojim bi se u dogledno vrijeme on,

odnosno njegove pretpostavke mogle ukinuti. Bez sabranosti, okupljajućeg prepoznatljivog mjesta, bez sidrišta sve postaje odista teže, možda nesavladivo, čak uzaludno i bespotrebno. Jednom je tako u snu bacao kocku. Kotrljajući se zamišljenom ravnom i glatkom plohom u snoviđenju, svaki puta bačenoj kocki trebalo je mnogo vremena da se smiri i pokaže broj, a svaki puta kada bi se smirila pokazivala je dvojku. Clown to nije mogao izdržati. S izrazitim krikovima nezadovoljstva, s naglim hripavim uzvicima "Dosta!" i "Dosta je dvojke!", probudio se je oznojen, shrvan, malaksao i zaprepašten. I s pravom! Jer on je kocku u snu bacio tisuću dvadeset i tri puta, 1023 puta, i svaki put pojavila se je dvojka, što je bilo *nemoguće*. A u tom vremenu, prije dolaska u bolnicu, Clown još nije bio navikao na pojave takozvanog nemogućeg, nemogućeg prema matematičkoj teoriji vjerojatnosti koju je sam razradio. Ono nesvjesno ga je nadmudrilo; ono nepronično isprelo je podlo tkanje izvrđavanja na koje još nije bio spreman. Cijeli je dan razmišljao o tome. Zar je njegovo nesvjesno otkrilo metodu bacanja koja ukida slučaj? To bi doista bilo nevjerojatno, odnosno to bi bila potvrda Einsteinove teorije apsolutnog determinizma relativnog; sve bi završilo Einsteinovim riječima: "Bog se ne kocka!" "Fuj!", rekao je Clown na kraju tog uzbuđujućeg dana. "Totalna zbrka", dodao je drugi i završni dan razmišljanja o tom snu.

U bolnici je bacanje kocke ipak bilo veselije i utoliko napornije. Gotovo svakog popodneva, sat ili dva prije večere, Clown je provodio vrijeme bacajući kocku. Bambi, Cvjetko i Jevrem, radoznali spram svega što nije uobičajeno, pobožno su ga pri tome gledali. Cvjetko bi se ponekad toliko zaboravio gledajući Clownove pokrete da je užinu sve do večere netaknutu držao u ruci.

"Takooo! Hvala ti na jastuku, Cvjetko. Da, da, dva jastuka uspravno polegnuta pogoduju ispravnom obliku kraljeznice... tijelo je čvršće, a stav, općenito i o svemu, stav je jasniji, koncentracija bolja. Pazite, drugovi! Zavučete se lagano u krevet, namjestite leđa na već pripremljene jastuke, a zatim uzmete plastični pladanj, tu odvratnu buržoaskim naslijeđem nametnutu imitaciju drva, ukraden ili poklonjen, svejedno, stavite ga u krilo pa krpicom, po mogućnosti mekom i pamučnom i već odavno priređenom za tu svrhu, obrišete ga pomno da poprими visoki sjaj; neka zasvijetli kao kurvin torzo pred izlazak na korzo; neka se pladanj raspali izuzetno morbidnom željom da na njemu kocka izvodi piruete, brza kotrljanja, frajerske gafove, premete nazad i naprijed, mađioničarsku zajebanciju, matematički ekvilibrizam pojavljivanja brojeva itd.; neka pladanj bukne zlatnim listovima presvučen kao Bokassa Prvi i Zadnji za vrijeme veličanstvene krunidbe u Centralnoafričkom carstvu, i vi, kao što je to i Francuska, isplatite dvadeset, trideset milijuna dolara... neka osjeti taj pladanj da je na mirnom ladanju... na ladanju gdje se vrpolji SLUČAJ u neodgovornom odmarajućem

kotrljanju...; pladanj, da, pladanj mora biti oduševljena površina u krilu, mora biti zadovoljena površina okružena... hm... njegovom. Takoooo! Pak bi trebalo potom uzeti kocku, najbolje lijevom rukom, jer su najčešće... ma to nije važno... no ipak... reći ću... jer su bolji rezultati. Treba pričekati nekoliko iscrpljujućih trenutaka i onda početi; nemojte dugo, dugo prekidati, sve dok vas ne zaboli ruka ili dok ne otkáže mozak. Sada, a što vam drugo preostaje kad samo ja imam pladanj i kocku, sada gledajte!”

Mrtva tišina. Svi su gledali napregnuto. Jesenski dan uguravao je mrak u sobu 36; činio je to silovito i nekontrolirano, tako da se ništa nije moglo razabrati osim mutnih obrisa namještaja i ljudi; već oko pet sati popodne soba je podsjećala na zjenicu ponekog lika slikara Doménikosa Theotokópoulosa, kafkijanski je gledala u njoj nesaznatljiv svijet.

Bambi je upalio stolnu svjetiljku. Učinio je to mirno i pedantno, a zatim se je ugodno smjestio u napregnutosti gledanja. Njegove oči odsjajile su i odbljesnule svaku brojku.

I danas je Cvjetko zaboravio na užinu. Njegov sendvič nemoćno je visio u ruci autora gledanja i na očigled svjetiljkinog svjetla nezaustavljivo oksidirao kao i svaka stvar koja ne posjeduje moć poimanja, jer u suprotnom bi sebe sveo na puki znak i tako ostao duže, možda čak i besmrtno, ostao kao spomenik Cvjetkove zanesenosti, zaokupljenosti fizičara i ljubitelja klasične glazbe; dakako, ovo zadnje ne treba nikada smetnuti s uma.

Nogometni stručnjak, Jevrem, još je prije bacanja kocke smazao sportsko-naturalističkim stilom svoj sendvič, tako da inače moguća oksidacija nije dolazila u obzir. Oči obrubljene sipkavim pjegicama rasipnog intelekta uperio je u blistavi kuhinjski pladanj, u munjevitu kocku išaranu brojkama.

Mrtva tišina. Svi su gledali napregnuto. Jesenski dan uguravao je mrak u sobu Doménikosa Theotokópoulosa.

Motreći sipkavim pjegicama šestice, dvojke, trojke, četvrtice, petice i neizbježnu jedinicu, Jevrem je maštao o svojim igračima, “pulenima” kako ih je zvao, a koji su sada bez njega dotučeni i obezglavljeni morali prokockavati mnoge, ali zaista stopostotne prilike, jer nije bilo njegovog neosporno stručnog, diktatorskog, sablažnjivo jakog vodstva. Naročito ga je uzbuđivala pomisao na jedinicu, na vratara Temistokla, grčkog igrača kojega je klub uspio nabaviti za ciglih... hm... ni u snu se ne smije prisjetiti te sume; čak se je sedam evropskih klubova otimalo o tog popularnog momka, a onda se ispostavilo da i nije baš tako vrstan. U pet ili šest utakmica primio je ravno 38 golova, što je bilo ravno katastrofi. Jevrem nije

mogao doći k sebi. Strašno se razljutio na mladića. Običavao mu je tada govoriti: Temistoklo, budalo jedna, zar ti nisam sve rekao prije utakmice? Kretenu, have you ever seen, klipane, such a fool?! you must be very fool all your life, jer ako ovako nastaviš, Alaha mi, nećeš realizirati sve mogućnosti in our club, understand?, ha, budalo blesava, proton budalon, razumiješ li ti mene uopće?; mogao si barem malo jezika naučiti kad si već ovdje, grčki mudracu! A sad, marš u karantenu! Na sljedećoj utakmici brani mrežu kako znaš i umiješ, jer naša organizacija ne trpi besperspektivne, jer ću te, bogami, dati išibati i uskratiti ti loptu... Loptu ću ti USKRATITI, gnjido... Ja sam Aleksandar Makedonski... Već smo vam jednom pokazali i nema razloga da to ponovo ne učinimo... *otkuda najednom Clownu toliko šestica*... šest utakmica nećeš igrati uzastopce ako ovako nastaviš, premije nikad nećeš dobiti, hranarinu ću ti ukinuti, jest ćeš grah, gravče, pasulj, bob, bažulj... prdenje ili prđenje toliko će te izmoriti da nećeš moći ni utakmice gledati, a kamoli igrati... eh, lopove, platit ćeš sve one izgutane golove... *pogledaj ti ovo, Clown je poludio, samo šestice, bit će sretan, on, Clown, pah! hhh, hhh... i... ?... jok!... tres... opet šest...* pređe će ti upropastiti prkno pa ćeš kenjati kroz pupak... aha, aha, ni kulturom se nećeš smjeti baviti... što?... buniš se... pazi, ako te uhvatim da čitaš subverzivnu liriku ili romantičnu literaturu one novinarke o Panagulisu, gotov si... cvik... i nema te više u klubu... da, da... jer naš klub nije anarhističko gnijezdo i ne treba ultraljevičare nego uzorne i uredne sportaše... nego što!... nismo mi ovo ili ono, mrmljavče, mi smo ovdje da igramo nogomet, pravi nogomet, mi smo ovdje da časno pronosimo slavu poštene kopačke... da se uzdignemo na općoj tablici vrijednosti... da svoju zemlju, jašta, uzdignemo, bolan, da je predstavimo u finom svjetlu vani, neka vide što naš nogomet može... makar i s internacionalnim postavom, yes, neka vide... *a ti samo bacaj kocku, kockaru*... neka vide, sve neka vide, ma baš sve neka vide, neka vide skromne, a krepodne momke uzdignuta čela, kako nesebično, bespoštedno i ne misleći ni na što drugo osim na nogomet, lovu i lokal "Kod starog centarfora" igraju prvoklasni moderni nogomet s bezgraničnom ljubavlju... zapamti, iako smo mi tebi dali nešto... mi smo ipak u biti AMATERI, a ne profesionalci... kako nas više formalno nego bukvalno vode u tamo nekom NSH... o, Temistoklo, ne budi kurva, igray dobro, budi dobar... u moje vrijeme igrali smo samo iz ljubavi... oh, kakav je to bio nogomet!... pazi, zamisli, igramo... fina proigravanja isprva... zatim dupli, trostruki pa i četverostruki pas... pa brzo prema šesnaestercu... pa puc, puc... a kad treba, onda i fantastično brze kontre... precizno nabacivanje iz kornera... pa onda bravurozne škarre, bog te mazo, pa onda sitni vez oko sredine igrališta... uf, kad se samo sjetim... prelaziš trojicu... a oni zuje... strašni dribling... nabaciš, a frajer skupa s loptom utrči u gol... ili topovskim udarcem iz voleja raspali pod prečku... eh!; istina, danas imamo i drugačiju koncepciju, nije važna toliko ljepota igre, već

efikasnost... bodovi... slušaj me, Temistoklo, budi dobar, pa ti si bar uvijek bio pravi, svi su se otimali za tebe, vlastiti klub nosio si u srcu kao svetinju, sve je to poznato jer inače te ne bi ni otkupili, bogamu, pa što ti je u posljednje vrijeme, ha, što da radim, nisi samo ti u pitanju, ali ti si, bogati, najgori, a toliko smo uložili... vi ste gamad, ja crkavam radeći, a vi se samo vozikate, ganjate mačke, furate komade na tulum, kondicija vam je za kurac i tako dalje, i tako dalje, pa vi ćete mene otpremiti u ludnicu... eto, na primjer ti, Temistoklo, klipane, ponašaj se kao da nas financira Onasissova kći; onakve golove, majko moja, ne bi nitko primio pa čak ni totalni laik, eh, a koliko sam ti puta već govorio da je suština neprimanja gola u tome da se na vrata postavi vratar, golman, goalkeeper, kužiš, joj, pa koliko ti godina imaš, jesi li si punoljetan, jašta, razmisli malo kako i što radiš; na primjer jučer, što si učinio, nesretniče, sroljo božji, devet golova si primio, devet ti bogova jebem, kud si mislio, o suštini stvari sigurno nisi mislio, a poslije svakog treninga opomenem te, kažem ti da prije spavanja barem pet minuta misliš o suštini, đubretaru, jesi li svjestan što si jučer učinio, ha, naravno, bleneš ko tele u udžbenik *Tumačenje igre putem silogizama*, bleneš, a ništa ne razumiješ, znaš li što si učinio primivši devet sramotnih pacerskih golova, ne znaš, naravno, tupane, ha, priznaj na što si mislio jučer za vrijeme tekme, šutiš ha, hoćeš da ti ja kažem, frajeru, eto, kretenasta glavo, na pičku si mislio, a ne na suštinu, na zadatak; dakle znaš li ti nesretniče što si učinio jučer, ha, da ti ja kažem, ni manje ni više... iznevjerio si suštinu neprimanja gola, jer si, iako postavljen na gol da čuvaš suštinu, jer si raširio noge koje su u fatalnom duelu između tebe i lijevog krila protivničkog kluba bile raširene u njegovu korist, što će reći, nogometni nepismenjače, da je protivnički igrač ostvario suštinu svoje funkcije koja je u davanju, zabijanju, zakucavanju golova, a ti... *trica, hvala bogu!*, *kud bi Clown sa svim mogućim šesticama*... a ti si tako ostao bez svoje suštine, dok je on svoju ispoljio, očitovao, je li, pa tako, nulo jedna, rezoniranje, zdravo razmišljanje, upućuje na to da si sada ništa, jer nemaš potrebnu suštinu, hm, da bi bio nešto... eto, bogati, u svakom klubu otkad je počela era modernog nogometa postoji proširena teoretska nastava, a glavni je predmet Usmjerena filozofija nogometa koji svaki nogometaš mora dobro naučiti... što, ti spavaš kad ja tumačim, ha, zar nisam rekao da svi morate nabubati barem prvi i osnovni princip koji u filozofiji nogometa lijepo glasi... hajde, reci ti, ne znaš, to sam i mislio, glupane! a koliko smo radili, čitavu prošlu zimu, čitavu zimu nisi smogao snage da naučiš dvije-tri rečenice, zar tamo ne stoji lijepo da osnovni princip *ex nihilo nihil* u nogometu ne funkcionira zbog toga što, a tvoj primjer to lijepo ilustrira, što protivnički igrač dakle crpi svoje nešto tako što uzima, ako mu dozvoliš, tvoje nešto, a tvoje izgubljeno nešto jest gubitak tvoje suštine i postignuće njegove... jer tvoja je suština nepropuštanje lopte, a propuštajući je, i time ostvarivši svoje ništa, omogućio si protivničkom igraču da postigne svoje nešto i

tako ostvari svoju suštinu, odnosno da tako potvrdi onu staru nogometnu poslovicu: ex nihilo totum... ah, toliko sam to puta ponavljao, da, da, a što tako kričavo buljiš u mene, a, Temistoklo, eh, znam te... šuti, ne govori, i nemoj se vaditi na proširene vene, simulantu, jer su one samo akcidentalno obilježje trenutka primanja gola... sve te ujdurme, međutim, znaš li kuda vode?... aha, vidim, to znaš, eh, ptico, direktno vode izopćenju iz našeg kluba koji je uvijek postizavao makar malo, ali ipak nešto, a nikad ništa... bili smo nepobjedivi, najveća tragedija bila je kad smo igrali neodlučno... *hm, hm, hm, Clown se uopće ne umara bacajući kocku, bravo, jedinica, bravo, bravo, Clown...* eh, da, da, tako je on govorio Temistoklu, nije ga izbacio iz kluba, dao mu je šansu, mali se je ipak popravio, zločko jedan, eh! a kad on izađe iz bolnice i opet prihvati klub u šake, bit će sve bolje, i za klub i za njega, sve će opet biti dobro i svi će se u klubu slagati kao braća, osobito na kraju sezone kad se svodi Ništa i Sve, također i poslije svake utakmice kad se grli, ljubi, pjeva, a boce piva oduševljeno padaju na stadion i odbijaju se od elastične tartan staze... mi puni svega – veselo napuštamo teren, a oni puni ničega – sneveseljeni, snuždeni, razočarani napuštaju teren na kojem su zapravo nestali, postali su ništa, postali su nula jer nisu ostvarili svoju suštinu...

Clown beščutno mirno baca kocku na imitacijsku plohu. Povremeno se samo prene njegov nožni palac provirujući ispod plahte u nježnu mirnoću pristigle večeri, u varljivu blagost zatišja grube, razarajuće jeseni.

Mrtva tišina. Svjetiljka škrtro isporučuje svjetlo. Tišina. Samo kocka, kotrljajući tijelo, tiho bruji.

Sendvič fizičara i ljubitelja klasične glazbe već je dobrano oksidirao viseći nemoćno u duhom odsutnoj ruci.

Ali ne bruji samo kocka. I tišina bruji. Ona je brujalica; ona je nepopravljivi vodopad pamučnih kapi. Tišina: to su zvučni zabrujani tamponi vatiranog prostora. I tišina je glasna. U sobi Doménikosa Theotokópoulosa još i više. Snažnije. Još nisu otkriveni aparati koji bi očitili njezine decibele. Osobito ne u sobi 36.

U trgovačkom/trgovčevom mozgu smjenjuju se brojke nemjerljivim brzinama, naizgled nezavisne od prostog niza brojeva utisnutih na drvenoj kotrljajućoj kocki. Uostalom, trgovac je bio načisto sa sobom i imao je svoje mišljenje o zabavi svog sobnog druga. I ne samo to. Imao je i uvjerenje. Po njegovom najdubljem uvjerenju kocka je već odavno bila bačena, a voda Rubikona je nezainteresirano tekla, ta lijena mačkica, ta krivudavo-sudbonosna rječica ekonomske nauke; ali da je to prije shvatio, on, vajni direktor tvornice bijele tehnike, ne bi

danas bio ovdje i gledao ovog proleterskog buržuja/aristokrata, malograđanina Clowna, ne bi gledao kako se ovaj bavi onime što je već odavno učinjeno; jer danas upražnjavati bacanje kocke može samo ili luđak ili čovjek koji postaje revolucionaran u bilo kojoj oblasti, na bilo kojem području... Ipak, morao je to priznati, fasciniralo je to bacanje, ali zbog čega je tako djelovalo to nije mogao dokučiti. Svejedno, morao je priznati da kad bi se ekonomskom politikom bavili tako strpljivi ljudi kao što Clown, bez obzira na njegov karakter i na ove čudne poteze s kockom, cvala bi i politika i ekonomska nauka. Bio je siguran, naprosto ga je hrabrio sve nametljiviji zaključak, da bi on i Clown mogli dobro surađivati po principu *fifty-fifty*. Clown bi recimo napisao knjigu o kritici političke ekonomije, a on bi je distribuirao diljem našeg glavnog tržišta. I ne samo našeg, naravno. Pardon! I ne samo našeg, dakako. Vani su gladni za djelima naših ekonomista; fenomen naše čudesne stope rasta od 7% godišnje impresionira čak i najrazvijenije zemlje. Primjerice, ekonomistima u mnogim zemljama uopće nije jasno kako smo mi mogli postići takav postotak. Moram priznati da nije ni meni, jebiga! A stvarno, otkud uzrok takva rasta? I kako izgleda taj uzrok? Ma, jest, istina je, radili smo i radimo kao marva, čak nam i penzioneri pomažu, a o studentima da i ne govorim; također ne treba zaboraviti, ne smije se zaboraviti da imamo dobrovoljne radne akcije... Ah, što mi to prije nije palo na pamet! Pa zar ne bismo mogli izvoziti kompletnu tehnologiju radnih akcija? Mogli bismo, jasno! Eto, neka Clown izradi samo teorijski dio, a ja ću prodavati. Oh, sav se raspekmezim kad se samo sjetim na što sam sve sposoban! Ja sam prototip pravog trgovca. Oh, da, molim lijepo, kako ste, pet posto kao za vas, dođite nam kad želite, da, dođite na opet, na usluzi, molim, doviđenja, nemojte, joj, stvarno, što ne kažete, ta vidite vi to, potrošački krediti, što ćemo, tako je to, rabat nije baš najbolje pogođen, molim, molim, svakako, marža ni spomena vrijedna, ah, jedva izguramo, ni trgovina više nije kao nekad, servus, servus, gospodinedruže Iohannes, kako da ne, pozdravite drugaricu, gospođu i tako dalje, naučio sam sva ta sranja, molim, kako da ne, samo izvolite, ljubim ih u dupe... Oh, da, ja sam savladao gramatiku trgovine. I ptičje mlijeko bih prodao. Ma, hajde, sve bih prodao. Ja sam u stanju prodavati na malo i pijesak u Sahari; dijafragme i spirale prodavao bih čak i nerotkinjama... kupovale bi kao lude; da, da, onaj pijesak, zamisli... fino u vrećice od pola kilograma... a poprijeko lijepa etiketa... vidiš, ono, Beduina u grandioznoj pozi na jednogrboj devi... usiljeno se smješka... žulja ga grba... *već osmi puta Clown je izvukao peticu...* zbog svih mojih trgovačkih moći postajem katkada tako narcisoidan da ne mogu ništa raditi... sve, baš sve bih mogao prodati... na primjer... zimske kapute, vunene ogrtače, krznene bunde... a sve u Sudanu, ma što, mater bih svoju prodao njoj samoj... divan sam, krasan sam, pravi čovjek; ono s prodajom frižidera Eskimima već je otrcano, ali svejedno... uf, uf, to je bio vic!... *pogledaj ti ovog Clowna, same petice, baca li baca...* vrlo lako, kao u

priči, vrlo lako zamišljam propisno izrezbarene tuljane i raskomadane ulješure uredno posložene u frižideru, a frižider stoji uz ledeni zid iglua, priključen na akumulator ili na motor automobila parkiranog u ledenoj garaži pokraj iglua, ali to nije važno... u frižideru je minus dvadeset, a izvan njega minus trideset... ali ni to nije važno, tko te pita, važan je standard...

Mrtva tišina živo bruji. Čuje se samo kuckanje po pladnju nabacivane kocke. U intervalima od desetak sekunda oglašava se sudbonosni mrmor uzastopnih i upornih pokušaja da se slučaj nekako dovede u pitanje.

Sendvič fizičara i ljubitelja klasične glazbe već je dobrano oksidirao nemoćno viseći u duhom odsutnoj ruci. Cvjetko kao Cvjetko: misli o dostojanstvenim i nezaobilaznim stvarima. Iako ga je onaj Clownov govor o kruškama neko vrijeme ozbiljno pokolebao, ipak je tu kolebljivost brzo uspio skresati na zanemarivu nijansu. I sada misli o kruškama. Svečano i s punom prisebnošću sebi obećava voćni festival: kako će kad se vrati kući pojesti nebrojeno pladnjeva punih krušaka, donesenih posredstvom "osobe na svom mjestu". Stvarno, ta osoba bijaše zaista na "svom mjestu". Strašno debela i nepokretna, s ogromnim industrijskim grudima koje su duboko dolje ne-zna-se-gdje visjele, podsjećala je na pokretno priručno mljekarstvo u Prvom svjetskom ratu. Za Cvjetka je to bila sretna okolnost i on ju je neobično mnogo cijenio, jer je na pladnju uz kruške dobivao i pune viseće dojke, a što je bilo praktično i korisno iz više razloga. Već je jedan bio dostatan da Cvjetka razveseli do ludila: sočna jestivost. Sočna se jestivost, govorio bi Cvjetko svojim sobnim prijateljima, razlikuje primjerice od obične suhe jestivosti. Suha jestivost objedinjuje hranu neophodnu za rast i obnavljanje koštane srži, dok sočna jestivost ublažuje mukotrpno življenje u otuđenju i ima funkciju deserta, intelektualnog dodatka ostvarenog kroz živu praksu fiziološke stvarnosti. "I tako vam ja, kad napokon stigne pladanj pun obilja, gricnem malo kruške, malo dojke.", završio bi skromno Cvjetko. Naravno, moralo se dogoditi. Jednoga dana, Cvjetko misli da je to bila nedjelja, odmah poslije ručka donesen je pladanj. S kruškama je sve dobro prošlo, ali kako se je taj dan neobično raspoloženo osjećao, čak malko neobuzdano, gricnuo je lijevu dojku suviše jako. Svilen-koža viseće, a sočne sisurine njegove supruge bezglasno je sjekutićima i očnjacima u trenutku bila do krvi izvrijeđana. Žena se, jasno, pošteno uplašila, i tako je Cvjetko morao na liječenje. Mora se reći, mislio je često Cvjetko, mora se reći Cvjetku u korist da je liječenje je bilo ono najmanje što ga je kosnulo; više, daleko više, pogodio ga je nedostatak redovitih pladnjeva s kruškama i, na drugom mjestu, nedostatak slušanja gregorijanskih koralā; stoga je žarko želio otići iz bolnice kako bi se opet nesmetano mogao njima posvetiti, kruškama i koralima, i kako bi mogao što prije ispuniti

svečano obećanje dano supruzi da više nikada neće tako nesmotreno grickati njezinu dojku, da više neće biti mali zločesti dečko. Oh, kako je Cvjetko s poštovanjem i s dubokom odanošću gledao pladanj na kojem se je zbivala tako profana igra kao što je to bacanje kocke.

Mrtva tišina, mrtvačko brujanje sudbine brojeva. Clown i dalje baca; unatoč svemu Clown je i dalje bacao... Uskoro će doći sestra Martina i pozvati ih sestrinskim glasom na večeru; milozvučno će zatreperiti svojim odlučnobrižnim pokretima.

Ali prije no što je stigla Martina, nešto se je iznenadno pokrenulo u Clownu; sjećanje na djetinjstvo preplavi mu intimu, a ružičasta pretapanja prisjetiše ga kako je dobio kocku. "Vi sebi", najednom se u grobno-bolničkoj tišini začu njegov promukli kockarski glas dok je odmicao pladanj protežući se, "vi sebi ne možete predstaviti kako sam se radovao taj dan." Svima je na neki način laknulo:

- Cvjetku je ispao oksidirani sendvič.
- Bambi je u trenutku prekida tišine razmatrao teško pitanje opskrbe Eskima vodom.
- Jevrem je sasvim oprostio svom vrataru. Milujući u mislima čvrsto Temistoklovo tijelo hvalio je njegovu vještinu branjenja, njegovo ničim osporeno sportsko oštroumlje.

"Došao mi je ujak", nastavio je Clown. "Poljubio me je u moje upravo navršeno šestogodišnje čelo, a onda izvadio mali neugledni zamotuljak. Odmotao ga je polako i pažljivo. Ja sam buktao od nestrpljenja da vidim što se krije u njemu. Moje vrijeme iznutra, razumijete, trajalo je možda satima. U stvari, ta to je jasno, trajalo je svega desetak sekunda. Na ujakovom dlanu bljesnula je kocka. U to doba meni se je činila mnogo većom. Izgledala mi je veća nego danas. Ujak je rekao da je to kocka za igru. Ali, već tada, ja sam znao da nije za igru. Barem ne za igru na kakvu je on mislio. Iskustvo je potvrdilo taj neposredni uvid. Dovoljno će biti ako vam samo kažem da...", Clown je prekinuo rečenicu jer mu je pogled slučajno pao na apatična, elektroškovita lica njegovih sobnih drugova, a koja su prije večere uvijek izgledala tako. "A tek njihove sedativne oči, nepomične, mirne!"... lutao je Clownov pogled... lagano. "Bijelo Štene i suradnici znaju svoj posao", pomisli kockar.

* * *

*Posljednja večera
(guste igre - nacrt sna)*

Clown je sanjao.

Ali to još nije ništa.

Clown je poslije sna dotjerao san.

Ali to nije sve.

Zašto su moji snovi tako neuljudni?

Clown

Clown je marširao. Za njime tri sobna druga. Klatili su se u hodu škljocavih nogu. Ispred njih brzo brza sestra Martina. Guznim polutkama titra zrak. He, he, he, smije se prostor unaokolo. Clownu se u džepu ovlažila kocka. Titra zrak. On se približi sestri Martini. Unese joj se u crnomanjasto lice. Njezine nadusnene dlačice ljutito su drhtale. Kroz njezina usta proviri mrkocrveni jezik. Opasno zalepeta. Žustro fijuknu prostorom. Kao bič. Zvuk fijuka popada po bubnjićima.

- Clown, svrstajte se! - strogo ga pogleda sestra Martina.

- Sestro, htio bih znati što je za večeru - kreveljio se Clown, dok su mu štapići erotike ispadali kroz oči.

- Saznat ćete na vrijeme - nervozno odgovori Martina.

- Hoću sada!

- Na vrijeme!

- Vi me mučite, sestro.

- Na vrijeme.

- Ma, recite sada, sestrice! Soba 36 je nestrpljiva. Evo, pogledajte, izvrnite nam džepove. Nemamo večeru. Ja imam samo kocku. Ali ona vam ne treba. Ona leti glatkom površinom.

- Na vrijeme - uporno će Martina.

Četvorka hoda šuteći. Na čelu kolone, lijeva-lijeva, poskakuje sestrino dupe. Clown si misli svoje.

* * *

“Martina, mila lica, crnkasto oko, sokolovo perje, neudata, moguće iskoristiva za ljubav; o, Martina, sve si na svijetu, anđeo bolnice, rudimentarna nimfomanija, paradoksalna žena, ranjiva u prorez, beščutna prema inteligentnim pacijentima, guzne polutke karakterne, svebojne u pregibu, čarobno drhtave, svinjska mast, požudne i jednostavne, to je Martina, dvadeset i šest godina; đubre, čuješ li moje krikove, zašto se podaješ samo Bijelom Štenetu, daj i nama, mladićima, regrutima, sirovim igračima kocke, ljubičastim tegljačima; daj barem meni, meni, Martina, ratnice sa špricom, i ja imam špricu, špricicu, nalivpero, njime ispisujem stranice sućuti, brodski dnevnik bolnice, da, sve ispisujem, evo ti šprica, gubavice, svi na odjelu znat će da sam te ubo u jabučicu.”

* * *

Hodnik je dugačak. Zidovi bijeli. Žmirkaju zastave tapeta. Martinine potpetice lupkaju ritam večere. Evo ih. Sala za blagovanje. Pored vrata stoji veliki pano s naslikanom žicom i vilicom. Sve čisto, suviše čisto. Suviše ljudsko. Jedan golub leti kao reklamni agent između stolova. Na njima jednostavne bijele plitice, a u njima limun; na njima magleni stolnjaci, batistene plohe bez veza. Lepršave studentice raznose hranu. Ovdje su dobile posao preko student-servisa. Martina motri. Hladno. Varivo se puši.

- ZAR VARIVO ZA VEČERU? - drekne Clown. Tri sobna druga, pripadnici sobe 36, pobunjeno i ponosno zirkali su u Clowna, velikog kockara. Pacijenti za ostalim stolovima ostali su zamrznuti u napeto-ledenom stavu očekivanja. Zluradog čekanja. Cvjetko se odjednom sjetio Olivera Twista, a da ni sam nije znao zašto. Sestra Martina mačje, opasno, blistavim kukovima obuhvati njihov stol. Bijela polukapica podsjetila je Bambija na prvu pričest, inicijaciju u perverzne skute.

- Clown, opet izgređi, je li! - šapne mazno sestra Martina.

- Hrrrrrrrrrrrrrrčak, fuj!

- Da pozovem primarijusa? - doda maznije.

Clown nehotice ispusti jedan erotski štapić.

- Kako želite - reče Clown i naceri joj se u usta.

- Clown, kako možete – reče zamuckujući – kako možete ispuštati erotske štapiće?
 - Što ćete, stari iskusni frajer – reče Clown kockarski hladnokrvno i vragolasto, šeretski namigne. A onda se raspali. – Uostalom, kategorički, fantazmagorički, ako želite, odbijam varivo za večeru. Nije rat, bogamu!
 - Tako je. Nismo mi Oliveri – javi se Cvjetko.
 - Tako je. Nismo mi kompjutori pa da nam treba kolomaz – pridruži se Bambi.
 - Mi smo bolesnici, teški astmatičari pronicljivosti, padavičari... mi smo rezerva, drugarice Martina – prijeteći je rekao Jevrem motreći je ispod oka.
 - Tako je. Nismo mi avioni pa da nam treba kerozin, a kerozin je samo drugo ime za grah varivo – rikne Cvjetko.
 - Slažem se s kolegom. Za vas bi bilo bolje da pronađete stručnjaka za nutricionizam, jer nama treba gusti sok, slatke tortice, guščja lagana pašteta, kavijar, bronhijalna plazma plavog kita... To je za večeru, a ne varivo, brutalni kelj, idiotski kupus, Rusija 1864. – žestio se Jevrem.
 - Podržavam kolegu – strastveno pridoda Clown. – Nije ovo sibirski kaznionica, mrtvi dom, šči, dekabristi, stari Fjodor, gladni stepski vuci...
- Pijavice tople pare veselo su plesale trbušni ples iznad tanjura. Sestra Martina je kao ukopana slušala kritičke opaske buntovnih pacijenata; bila je očajna, jer nije znala kako da postupi. Na vršku jedne lelujave pijavice pojavi se brižno lice njene majke.
- Martina, dijete moje – rogoborila je zabrinuto – ovo nije posao za tebe. Bolje da si prihvatila ono mjesto na Klinici za posthumnu rehabilitaciju...
 - Ali, majko...
 - Šuti. Imaš samo dvadeset i šest godina – razgoropadi se lice na pijavici – a radiš s ovim luđacima!
 - Pardon, gospođo! – razljuti se Cvjetko.
 - Što? Kakav pardon? Zar niste luđaci? U tanjurima je juha od gljiva, a vi govorite da je to varivo – treslo se je negodujući naborano majčino lice.

- Što hoće ova glava? - vikne Jevrem.

- Skinimo je s te pijavice - predloži Clown.

Bambi je uzeo nož s prvog stola i rekao:

- Ja ću joj ofikariti glavu - zavatlao je nožem - jer me podsjeća na jednu sto posto nevjernu ženu.

- Prvo je ubodi u usta. Odreži joj zatim jezik - savjetovao ga je Clown. - Mi ne volimo roditeljske glave na pijavicama. Osobito ne one koje puno pričaju o jesenskim novitetima.

- Neeeeee... - krikne Martina - pustite glavu moje majke! Ona je moja majka i ako itko ima pravo izvršiti egzekuciju, onda sam to ja - odlučno je prosvjedovala.

- Dijete moje, zar i ti? - plakalo je lice majke. Po stolu su počele kapati suze, debele suze poput nogometne lopte. Nekoliko njih skotrlja se pod stol.

- Bambi, dajte mi taj nož! - hladno reče Martina.

Bambi u trenutku shvati da je njezin stav opravdan. Šutke joj pruži nož. U njenoj ruci nož se pretvori u oštri bodež. Martina sijevnu crnim pogledom i ispružene ruke krenu prema pijavici s majčinim licem. Soba 36 nijemo je promatrala prizor.

- Sada si gotova, stara droljo - procijedi Martina kroz tanke usne. Bodež je ubilački sjajio.

- Martina, zar sam to zaslužila od vlastitog djeteta? - tužno i rezignirano upita majka. Debele suze padale su hrpimice rušeći tanjure ispunjene juhom od gljiva. Martina se još više primakne.

- Dakako, zaslužila si. Kakav odgoj, takvo dijete. Bila sam prepuštena ulici, dok si se ti kurvala s mojim starijim bratom.

- Oho! - začudi se Clown. - Pa to je incest. Već je i zbog toga zaslužila smrt.

- Nisam, nisam... - zaviče lice majke. - On je mene prvi silovao. Što sam mogla protiv seksualnog grmalja?

- Šuti, lažljivice, pohotljiva flundro - tiho odvratila Martina unoseći se majci u lice. Sjajni bodež zasvjetluca zrakom i zaustavi se prijeteći točno ispred majčina grla. Ona zadašće

molećivo:

- Oh, poštedi me zasad, kćeri moja. Nikad ti više neću prigovarati. Poštedi me... nedavno sam tek otišla u mirovinu... pa da barem malo uživam... poštedi svoju majku...

- Za kurve nema milosti - odreže Martina.

- Kćerčice, Martinica... - zavapi majka.

- Začepi, droljo! Ti nemaš pravo na posljednju želju.

- Kćeri moja, nemoj!

Bodež sune u grlo. Zaustavi mogući nastavak prethodne rečenice. Martina izvuče grkljan. Pijavica zakrklja. Cvjetko to nije mogao gledati pa okrene glavu. Martina odbaci bodež i prstima obje ruke iskopa majci oči. Iz jedne duplje šiknu valovi krvi, a iz druge juha od gljiva. Svi pobjegnu iz blagovaonice. Iz lijeve majčine duplje ispadne veliki transparent na kojemu je pisalo: GLASAM ZA DJECOUBOJSTVO - ŽIVJELI ABORTUSI!

Svi stoje pokraj velikog panoa s naslikanom žlicom i vilicom.

- Dakle treba smijeniti jelovnik - sudbonosnim tonom upozori Clown.

- Jasno - reče Cvjetko.

- Ali i način mišljenja - mudro ubaci Jevrem okrenuvši se sestri Martini. - Pokušajte shvatiti, sestro. Svi smo mi vitki, nama zaprška ne treba, naprotiv, samo nam može naškoditi. Nama trebaju aromatične, ekskluzivne, gurmanske večere. Na primjer onakve kakve je pripremao okretni UGHUN'bounda, poznati nogometni as iz Centralne Afrike. Najpoznatija njegova večera naziva se Surova kotlovina. To je izrazito mirišljiva večera...

- Ima pravo Jevrem - složi se Clown. - Vidite, kod nas se ne radi o pukim kalorijama. Kod nas je energetska pitanje u drugom planu, razumijete, već i stoga jer se mi zalažemo za estetičku pokretljivost kuhinje, za pluralistički pristup upotrebi hrane koji u svakoj fazi pojedinog postupka mora biti stvaralački napregnut.

- Znači - pouči Bambi Martinu - večera mora biti lagana: ribiz, keksi razni, Jaffa Tea Import na primjer, indijski oraščići, mekani afrodizijaci, žablji kraci, kiselo vrhnje i eventualno mali graham hljepčići.

- Lijepo zbori Bambi - reče Cvjetko.

- Da, a osim toga ne treba zaboraviti činjenicu da smo svi mi odreda na neki osebujan način i intelektualci. Stoga nije nevažno obratiti pažnju na serviranje. Znam, to nije vaš zadatak, Martina, ali bi se ipak trebali malo zauzeti za nas; možda kriknuti za vrijeme dežurstva dvatri puta Bijelom Štenetu u uho, prišapnuti mu kako smo mi, zapravo, izuzetni kao zeleni automobili, kako smo isključivi pa i buntovni poput štakora koji se bune kad su najobičniji objekti eksperimentiranja. Ali za razliku od štakora mi smo kontemplativni pobunjenici i zato nam je stalo do kvalitetnog servisa; nama treba čeznutljiva atmosfera, svijeće uspravne kičme, glazba diluvijalnih narodnih sastavaka, uspavane mimoze na rubovima stolnjaka pa i moderniji pribor za jelo... - objašnjavao je iscrpno Clown.

- Što sad kažete? - ponosno se isprsi Bambi.

S panoa najednom obavijenog maglom nestane žlica poput zaigranog leptira. Magla se razrijedi. Svi su se opet mogli zainteresirano gledati. Žustro su se zagledavali jedan drugome u oči. Usput su druželjubivo coktali neprilično se gurkajući laktovima. A onda im pogledi skrenuše naniže.

- Hm, hm, pogledajte ovo! - upozori čedni Bambi.

Ispod suknje sestre Martine počela je izlaziti velika žlica s monogramom **C**. Sukne uvis. Odleti u kut tavanice. Zvekne srebro. Rasprostire zvuk. U sredini milozvučnih slapova, šaljivih i operetno glagoljivih, Clown lapidarno zaključa:

- Ovo je moja posljednja večera.

+++++

zatamnjenje

+++++

- A zašto?- upita Jevrem.

- Eto, od današnjeg dana počinjem teškim čekićem udarati čeone kosti kamiona - spremno odgovori Clown.

- ????

PROBOJ

ALBUS HORROR – LUNARNI BIČ

ILI – ILI

Možeš li gledati u jezgru, a da ne trepneš? Ako možeš, uđi i zatvori vrata! Možeš li gledati u noć, a da ne trepneš? Ako možeš, uđi i zatvori vrata!

Clown

Podigao sam pogled. Gusto ispisani papiri jedva su me mogli ohrabriti, jer rijeke će i dalje teći, a more će zadržati svoje struje. Čemu ta spoznaja? Ipak se moram odlučiti. Zagledao sam se u robusnu površinu mora. Puhao je maestral. Djevojka iz "Aquarius" upravo je spremala još mokre skije u omanji gliser. Opazio sam njene velike, ali pitome ušne školjke potamnjele od sunca. U moju svijest nahrupile su možda banalne primisli. Zamišljam kako bi bilo dobro šćućuriti se u nekoj od tih školjaka i osluškivati zapanjeno struganje morskih valova o ružičastu pjenu svilaste stijenke. Jedno je sigurno: to osluškivanje pridonijelo bi samozaboravu napetosti mojeg ili-ili putovanja, a ja bih postao idealni slušač pretvoren u uho, stopljen sa školjkom kao stari skelar s rijekom. Ali to nije put, to je stanje nepomaknutosti. Prijestupnici žive drugačije, žive u odlučivanju, a svaka odluka znači prijestup.

Clown, *Zapisi o idealnom slušanju*

16.

Grčenje
(šesta noć)

U vrućici svijet živi hladnim čelom. Jesenja groznica presahlim borama rado ispresijeca lice; mali čvorići žute panike tumorno nastavaju oči, a sablasni fijuk neurotičnog biča spušta se neprekidno pljoštimize na izloženi mozak pitanja. Nadimljuća trulost rastače čak i sebe uništavajući svoje tople pretpostavke, svoje žive pokretače mučnine. Krnjim zubalom ispušta krik, ali krnje zaostalih povika i prosvjeda ne može takvom gestom pregrizanja usitniti i obesnažiti traženje spokoja još žive i svjesne smrti.

“Jesenska nezaustavljivost tiho je nagrizala monumentalni prilaz bolnici, a prvi mrazovi svakog jutra neumorno su bacali sjedine na sudbonosno truplo aleje. Prekrivena svjetlucavosrebrnim ukrasima, oštroblijedom maskarom, sablasno je pružala magli, vjetru i suncu svoju dvojni trulu crtu. Oko podneva, one naopako i surovo izmišljene točke dana kad bi kolebljive kose zrake svjetla uništile i posljednji trag bijele krabulje mraza, trulež aleje bila je najvidljivija. Mrtvo lišće neumitno je nestajalo; listovi-mrtvac natjecali su se u raspadanju.”

Sudbinskim potezima vlastitog htijenja, prestupajući sve više vanjskih nanosa, a skupljajući se sve upornije u sebi, Clown je brzaio prema rubu ponora na dnu kojeg je svijetlila crna kutija njegove jezgre. Znak, njemu jasno vidljiv, znak da je tome tako nije se mogao zaobići: već šestu noć on je razmišljao o svom snu, bolje reći počeo bi razmišljati, a onda, svega nakon pola sata, razmišljajući pao bi u kovitlac strepnje. Strepnja, užareni svici strepnje poludjelo su žmirkali odluke za skori pad u smjesu mnogostrukosti, za spuštanje u jezgru. Osjećao je da se odmicanje u odbacivanju približava svome kraju, znao je...

+ + + + + + + + + + + + + + + +

možda dva ujutro ili tri ja ludim strepnju a zora ne rudi još dugo sve odbacivanje je pilovina da piljevina suncostaja i lijepi evo suncostaj moj mračni suncostaj mozga suncostaj zar je ovo stvarno šesti dan od onog krasnog sna što li sam samo htio eh da ne jedemo varivo za večeru bolje i fosforni padobran nego brutalni kelj i idiotsko zelje a jevrem joj je dobro rekao

da smo vitki kakva zaprška mojim žilama također ne utrkuju se ljubitelji kolesterola jako debeli zvonci-maratonci tih pišljivih četrdeset i dva kilometra ili tu negdje na pijaci trbušne pijavice kad pleše martinina majka cvjetko nije mogao gledati krvavi prizor bodeš bodežom grlo izvaditi grkljan bogami posebna je mesarska sklonost to ne može svaka mesnata buca debeljuca jok svaka šuša debeljuša krik i bijes o lily sjećaš li se kad smo sretni bili vlastitim rukama iskopati majci oči i zdrobiti ih na svome dlanu a sad je noć i taj prokleta krasni san je moje svjetlo i moja tama kad mama kaže kćerčice a ona šuti droljo kurvo i tako dalje tko bi pratio sve te časopise i sve listove jeseni dvadesetog stoljeća tako ti je to moj marco vitruvio sve što treba to će prekriti trulež biber i trstika i slabu arhitekturu pa tko još trojanskog konja za trku ima osim nas majčine oči na dlanu kao majčine dušice u odijelu o psihotiče pregnantno prozbori prvu parabolu plinskog psihodeličnog povratka putem pristigle strepnje čuvši to znaš svašta i o tome kako žlica izvitoperi položaj da rumena strepnja potraži spas ispod suknje sestre martine kad puhne osvježavajući vjetar razvigorac sna a i ja sada plaćem šesta noć nije minula još u suzi u solnoj kapi ptica burnica navješćuje ikonoborce kako s fronta šalju razglednice pune optimističnih pereca a zapravo siluju djevojčice djevuške i žene ha ha ha priča jedan iz crne legije nikad tako nisam uživao u životu svog radnog staža hm one se je li nešto kao bune hm koje su to redaljke bile tovariš kamione to je bilo na mostu ljupko ljupko tako tako neka mislim nastasja filipovna majke ti božje redaljka i pol hm a ona pita ima li nas još ho ho ho strepim šesta noć nema kažem ostali se bore kod objekta 6 crveno-crveni hangar tvornice budale šapne nastasja eto a mogli su da jebu zabadava besplatno budzašto za sendvič recimo ne naplaćujem ja ratne usluge neka se ratnici osjećaju kao kod kuće vidim ga jedno jutro redaljka i pol pod rukom drži torbu i gleda u zemlju buknu mu krv kroz usta kao u blagovaonici kroz praznu duplju martinine pokojne majke moj cvjetkić morao se okrenuti osoba se okreće kakav stres ljuta kocka na pladnju truni šestice sve se borise na tebe svalilo kao mlinska požuda brašna bukne mu kroz usta tom ratniku i tako priča on zarobljen kod staljingrada naučio ruski pozdravljati jesti piti i okidati nastasje po plečki snažnim kundakom ja naučila govoriti po ruski u školi kaže bajka meni i vesninoj sestri poslije predavanja u sudskoj kavani pili smo čaj s rumom relativno sretni kasnije idući kući rajska bajka i ja rekla mi je da čita marcusea ta prirodno prokleta šesta noć pak sam je odmah s većom pažnjom promotrio u plave okice s veselim sivkastim iskricama monitori vremena kako živkasto kaže jedna pjesnikinja stid me oblijeva nisam baš blistao te večeri vedrinom povrća u sobici rajske bajke nešto bijah nujan i kontemplativan da je stvarno povedem hm muški do rijeke možda kao lorca ljubitelj mladića zora još ne rudi ipak kao u bajci rajska bajka poklonila mi je rukavice s njenih malih ručica bila je zima šutke ih je skinula i dala meni samo su plave oči nepokolebljivo sjale u mraznoj

večeri rijetka nesebičnost crvenkastosmeđa vuna jednu sam poslije izgubio u tramvaju a drugu potrošio noseći je svijetom plošni udarci sudbine kad me sutra opazi bijelo štene mislit će tenkovi su prošli po mojoj fasadi gore dolje tek mnogo kasnije aleksandar mi je pokazao pjesmu koju je posvetio njezinoj sestri osjećam primičem se lepeze mašu otpuhnete jezgre nju pak nikad nisam trpio takva rospija buljooka otpuhnete jezgre lepeću sjene na monitorima kao crno zrnje bili smo skupa na nekom tulumu trećom stazom preko kemije gdje prolaze vlakovi kroz idilični gaj u cvijeću zašto smo se samo tako preplašili krvi i juhe od gljiva pa to je normalno u tim godinama ona se cijelo večer držala kao kantov asistent a kad sam rekao da treba smijeniti jelovnik martina je trznula obrvom nekud prema bogu i pretvorila se u upitnik koji život znači njemu su uvijek kolega nedostajale tri barem čak više dasaka u glavi nije mogao otvoriti skladište sve da je i htio teško podnosim jurnjavu snovima bez čvrste fabule kao uostalom i svaki napredni profesor u kućnoj radinosti boja i lakova ali je volim kao protivnika formule jedan zbog one vilice i žlice noć me udara u glavu kako da se snađem boli me čitav svijet u zjenama i zjenicama kaleidoskopski grčevi skupljaju mi prsa snoviđenje ljušti stvarnost šire nosnice cvrkutava ubojstva podzemlja miriši slatkasto kloaka grčenje grčenje psihe po krevetu providnosti niotkuda samo nadglasavanje rubova preko crne kutije kao kasapljenje žubora potočića tamo gdje otječu otpušteni slojevi radnici odbacivanja a to nitko od njih ne razumije možda samo cvjetko ako ako naslućuje poleti šesta noći proleti u mrtvačnicu jesen je mrtvačnica gdje odloženi leže po veličini izloženi listovi to je đачko doba ličnosti koja srne nikud sve do tvorničke aureole stroja mučenika koji vrti glavom da vrti jer drugo ne zna i ne želi kao da je stvar u vrtnji stvar je u peludu koji rasipa žubor blagovaonice jer se soba 36 ne slaže s kojekakvom ishranom ludih trubadura zatočenika što bi i šef cirkusa rado potvrdio zar ne ne mogu više ne mogu vrućica me obhrvala shrvala trese me grozničava bubuljica doživljenog sna u tehnici akvarela oh sve tako razliveno gnjusno kao mali patuljčići grupa sedam plegla po snijegu pa gnječi grude precizno do točkice u svemiru koju ja gledam kao iskopano oko martinine majke na trbušno-plesnoj pijavici pare gljivaste juhe gdje gljiva nema ni od korova taj se čupa u savjesnom vrtu glavatog vrtlara svakog urednog kritičkog pogreba u proljeće a kad sam bio transformiran u djevojku pa pisao majci pismo u predvečerje rekao sam joj rekla sam joj neonski jasno da ne pokazuje epistolu onim karijeristima kritičarima sve na k koji najbolje uspijevaju u nekritičkoj zlatnoj sredini epigonstva epi epi epi epigonski propagandni intermezzo neonski sam joj uzvitlala prašinu pred mjesečarskim očima dokolice kako rekoh najbolje možeš prepoznati te kurvine sinove bez kičme bez vlastite misli u glavi s punim ustima ustajalih citata iz tuđih djela s tuđim mislima u borniranoj bezidejnoj glavi od zar nije dušo lijepo suknula žlica ispod suknje sestre martine a čujem ona nerotkinja pa kako onda

sve su to floskule ljubičica i pijanaca sa sjevera šesta noć ja ću se ubiti makar simbolički ja ću sastrugati svoje ime i prezime s pokazne lično-osobne karte pa me neće prepoznati ni rođena domovina a jamačno ni dugogodišnji lampion iz obližnje meteorološke radionice dugoročnih podataka rekoh prepoznat ćeš ih majko po laganom nagibu glave udesno i dovoljno spremno savinutom pregibu koljena koji svaki mig pretpostavljenog ili za budućnost važnog subjekta brzo i točno ispunjava sve kako pušu vjetrići marširamo a ona titra zrak to su uranove poluge ritma sve izvršava na opće zadovoljstvo i onda tu rabotu zagrcni se naziva revolucionarnom joj epi epi štimung muzikalni štreberi bog te u šumu okrenuo sestro ako kažem bijelom štenetu frcat ćeš iz bolnice ja sam tražio čisti ručnik a ti meni ovako spermičan ti moraš znati da ja gravitiram gravidnosti bolje reći ja sam ona madame bovary otresita pahulja pršića i am free sad kad spuznem u nepomičnu igru ih ih štreberi a ne mogu diplomirati ni obične kompilacije sunčeve energije književnosti uh uh indijanci s peruškama odmaraju se u hladu manitua uh kompilatori prepisuju kompilacije kompilatora oni su epigoni epigona moja majko odmah ćeš ih prepoznati pahulji pahulju pršić osnovčić zavrtanj u perušku bačen šeste noći marša na blagovaonicu bijelim hodnicima u kojima žmirkaju zastave tapeta a i što će nam diploma vele ti ljenčugaroši pa i mnogi naši veliki minorni pisci nisu diplomirali pa svejedno dobro pišu bozu o bože za ljetne vrućine nešto pitko čitko hladno i plitko draga mama i ja smatram kao i sunčev odbлесak na dlanu podneva kao i monitori živkastog vremena da nije važno diplomirati ali oni smatraju da jest a ne diplomiraju nikada pa to je lunarna nesuglasica patrolna lampa idiotarije ja sam djevojka čudo paralelnih oktava u protupomaku udajem se sretno za zraku kroz prozor na kojoj paganini gudi gudalom a publika golubova oni su mi dragi svršava klimajući kukmicama da da maestro samo tako pokušavate se upoznati sa sestrom martinom koncert svake nedjelje u četiri popodne ili pet kad umire toreador u pet popodne u pet popodne svi izlaze na vježbalište a što možeš kad te stalno iznenađuju bombonijerama rasutim staniolskim bojicama kvržicama čvorugama znam da šesti udarac označit će kraj stradavanja i početak još i većega otvaranja jezgre a prije početka postoji i nulti sat putovanje tko te pita on će opet šiknuti dvadeset i pet miligrama libriuma misli frajer da sam ja lud eh fjjjjuuuuu mene nije ni moj kolega raspusnik intelektualac molekularne biologije uspio uvjeriti u suprotno a toliko se trudio superiorno eruditski ali zdravoseljački mozak misli radioaktivno juh ekološki pozitivno juh pa ću reći poslije libriuma crnu kavu molim drito u krevet guzico jedna a elektrošokove daj kokošima da bolje nesu što je prije kolumbo ili jaje pa ću ti reći što te čeka u životu novinara beskrajna traka iskasapljenih kartica teksta nevjerojatno ali istinito usuglašenih demokratski-nepismeno-apologetskih-apoteozično nadrkanih čudnih podgrijača karizme nije to moj braco ištupana hartija a jest kurac ma kakvi to su ištupane prodane duše

kao ti bijelo štene moj progresivni psihijatričicu pusti me na miru s Doménikosom Theotokópoulosom lijepi spojeni prsti vezu budućeg izduženog modiglianija za prijatelje modi koliko njih zna njegove slike njegove skulpture tko zna kako se osjećao one januarske noći 1920-te liptavi pipci srčika ateljea pariz pa pusti me hašiš i konjak za lucidne tankoćutne intervale onih koji znaju grč u nozi grč u glavi za one koje boli um dakle za one koji pitaju pitaju lipa čaj lipa čaj za one kojima nije sve samorazumljivo ti si bijelo štene na repu tko je ono rekao da nam trebaju tortice bronhijalna plazma plavog kita i sve te fine stvari za večeru sestra martina poluobrazovana nije ona kriva jedna ništa ne razumije visprene ljutkaste doskočice kovrčice duha a što može sa srednjom školom ništa ili još manje to je srednje poluobrazovanje traktora kosilica fosila moram još malo izdržati ovo su posljednje ljuske one žmigaju realnu atmosferu malih žmig žmigova žmig žmig svagdje vire grčevi vijuge grčevito vijugaju a i s fakultetom ne bi puno bolje prošla takva su vremena a monitori su u politiranim laboratorijima žmig žmig kontrolirani pomno od velike braće šošona koji nadiru u gostionice i velikog brata manitua koji nadzire da nadzire ih nivea strijela i luk popunjeni bijelom kremom smisla prvog telegrafa zvukom tam-tamiranog talambasiranog basovi mukle obrane strogo kontroliranih jungovih arhetipova vlakova braće i sestara milosrdnih fondova solidarnosti sa svjetskim ružičastim perspektivama što posrni baci se preko ruba na dnu je crna kutijica pomade jezgrenosti šifrirano životno simtamtamanje naravno nećeš proniknuti ali ali ili ili fijuuuuuuuuuu volim šutljive šofere žmig žmig koji voze li voze tamo gdje pucaju velike hrpetine sagorjele gume na cvilećim okukama izukrštane sabranosti šesto grčenje noći rekao sam ti borise ne sanjaj otkaçene filmove sanjaj martinu to da ali ne onako stilski nedotjeranu šlampavica koji joj je bog pa ubila majku zvjerskim nadrealističkim postupkom ubadanja u grkljan što bih te želio ubosti u ždrijelo unutra naribani parmezan mljackovita majoneza izdruzganih jaja pa prelitati rabelaisa otpadnika bistrim plamom dječjih crteža hrane izložba izvitoperenih talenata i zašto baš juha od gljiva kao da nisu mogli hm ubaciti rajčicu u raj poparene vodice napojnice eh klipani i budale tko vodi kuhinju sve je to kuhinja blijedomodri grčevi štipaju mozak ja sam bolan i smisao šaljem na duže bolovanje to je na crno ilegalni zabačaj kad će jutro da im vidim face juh juh uveseljava me ta razbibriga sve sve pjeva šansonijer kako kada a to je stradalnička estradna groznica uveseljavanja magično prazne publike supermagičnim kičem treba grčevima odati počast pa pljunuti još jednom na tablu mir u onom hodniku gdje se urušavaju jelove daske surove kompozicije hard rocka o borise kako sanjivo rubovi pelješe novčanike uspavanke grčenje se nastavlja nezavisno od tvoje volje od tvojih sunčanih želja-proreza u zavijutku ipak crven i spreman moraš pasti na crnu kutijicu sebe to je tako neumitni sraz školjke i lopte u moru igraju šah rustikalni snovi i grkljan martinine majke blistav bodeš

roditeljski kuluk blistav bodež preorava listiće jesenske krvi crvenog luka mirisan i svjež kao riblja ikra pita te no što je psihotiče ti bi slobodu izražavanja u tehnici akvarela ta to nije moguće gospodine frajeru jer mi ugošćujemo samo poznate boje provjerene u kiselom zelju kupusnog bitka bolećivog baudelairea čok čok čok čok a sestro ubrusi brzo poštom ovitak prenaqljen čuči u čoku svibnja taj bubanj ogrezao u udarcima desetogodišnjice pa sam rekao da je to moja posljednja večera pa sam čeznutljivo u mislima udario kamion u čeonu kost uostalom jevrej je talent za postavljanje bezveznih upitnika ali u ovako teškim bolničkim uvjetima prisiljen sam ga voljeti đubre malo sportsko homoseksualno koliko sam učinio da se približim svijetu mnogo je noći probdio udarajući u čeone kosti nemuštih arhipelaga samoće to je usamljivanje kopita protiv vibrirajućih šljokica zelenih spletova džungle on je bio lucidni konjanik završi sad ako možeš suncostaj nije mjesto za pogrebneke liliputance umobolničke proze to je mjesto valnog vabljenja jajnih sjemenki povratka autohtonih grudica fijuuuuuuuu šest noći mislim o tom snu zar nisam trokrilni sudoper ako me sad ne zgromi ali nema još jutarnje molitve vizitkarte kome da se potužim sebi sebi ništa mislim sve će biti da ne može gore oni samo spavaju čak i jevrej obično je sve sam ti to pričala dolazio poradi egzistencijalne tjeskobe pa sam mu davala prostor za plač široko sam otvorila svoje mogućnosti zaraze ih pa je poludio kao zbunjena kuhinjska krpa o majko šuti borise još mi i sad zvonca u ušesima ono kćerčice kćerčice o poštedi me a kćerčica kurvo droljo evo ti na zamisli da je rekla hajde momci da se pikulamo da se špekulamo da se majčinim šarenicama na tratini ispred u krvi do koljena a svuda unaokolo rastu gljive ludare relaksacijske gljive i gljive motori mašte to to zamisli rubovi pritisnu htijenje bubri pakosni hmelj za pijano pivo e nisu to drvoredi sućutne elipse treba se prije toga strmoglaviti glavu sabiti betonom u zaključak prognati kutak razbibrige oživiti blago sierra madraca madre mia i tako pridobiti nesalomljive brusače koplja univerzalnog šiljka propadanja u sebe a tko to može hm samo rijetki gobleni postižu takvu plastičnost i nije isključeno u ovom suludom vremenu da vodovod isključi električnu vibraciju u žicama energije smisla koji tek hoće biti voćni arbitar ne želim laskati borisu njemu to nije potrebno njemu dati svitak rubova i on će biti savjesno propušten kroz sito i rešetko kanalizacije ona je sudbina sanjača sanjara kako da ti opišem zlatne pečate odjevene u željeznu oplatu koje nalazim na brojnim ekspedicijama u zemlju gonga i palice golfske struje jer nije prepuštena samoj sebi nego jatima ajkula te ralje te žvalje te žemlje te sumorne vile bez kruha bez hljeba bez pšenične odiseje polja te fantastične poljodjelske kulture psihe na divanu s bardom u luli duhana virginia to je djevičanski zbor moje mladosti u grču u šestoj noći trauma u bezglasnoj šumi idiota na izletu i noževima za sječu slanine pršuta šunke kriške psihijatrijskog neuma tamane svjež zrak planine koncertnu skalnu međučinova u hladu straha u zamrzavanju strepnje koja poskupljuje

na pijaci pajaca što što kako se usuđuješ ali mene boli borise boli očekivanje jutra
seizmografa pjevajućeg putovanja grubo se smiješi otvaranje jezgre tu si ptico iznutrico šalu
na kravu o da i divno će mlijeko venerina mliječ zarudjeti žuđenim mirom sjemenke sijati
povratak to je zadatak napredne psihotične generacije ona ne posustaje ne bavi se crvenim
križopojkama zapaljene milosrdne paljenice svijeće za spokoj tvoje mašte u brojkama i vate
nema a krvavo je jutro svanulo dućani još nisu a i kako bi ne drže ih više marljivi židovi uloži
u banku podataka kusur života na rubu te tvoje prve menstruacije ona vapi čeka ja trpim ti
sudjeluješ u svemu oni nisu vrijedni spomena u parku park je hladan zimogrožljiv ti ukrotljivi
progutljivi hm automobili lično mi ne odgovaraju čak i ne samo kao prijevoznice kugle s
punim brojem okretaja u životu prosječni debil ne očekuje delirij oduševljenja što ga
promatra konzilij fuf fuf fufljavaca što ti ga ja znam na primjer puno uglova malo palica
izdužene perspektive masnog koktela odojka hrskave smeđe prijemljivosti u društvo to i to a
kako cvate naše cvijeće nitko ga ni ne zalijeva a kako cvate nitko ne poima cveba okrugla
grožđica ona koja kaže ne ne ne i ne majko opširnije ću ti se javiti kad dođem kući topli
termofor ugrijač reumatičnih kostobolnih atlasa u herbariju naše mladosti trave daj daj
trave pa da vidiš listaj goro šumska vilo medvjedi plešu brundavo kolo za našu divnu krasnu
polupregorenu publiku listaj jesen-rubove lisac bježi ispred tko će ga sustavno poduhvatiti u
padu žlica i vilica i ostalog kućnog neophodnog pribora stradavanja stoga ne ljuti se sestro
zbog erotskih štapića ispadajućih konzola zbog nametljivih sunarodnjaka ovnova bešćutnih
opnokrilaca popularnog zova rodni metiljavih a što bi ti htjela zar ti nije bilo dovoljno jedno
ubojstvo pijavice u trbušnoj ekstazi gljiva i krvi ha šuti i trpi rascjepkanosti moja čudesnosti
gliba duboko zaore u nj u sve atomski rascvjetale pogodnosti tkiva sna koji snubi šestu muku
šesto grčenje noći zelenosivu našu bajku glogovito trunje trnja čuj presahni svijest neka šara
rubovima crnu kutiju nitko ne vadi svi vade dno zabludjeli sinovi pera sabirači trulih
tekstova imamo mi našu bolnicu ha jevreme našu kritičku radionicu nisu to samo jutarnje
terapijske hodoljubne ranice cjevanice jutarnje martine kad nekome kažem da negujem u
nosu filodendron debeli ili da čuvam u azilu džepa nekoliko prosvjetnih misli arheoloških
dostignuća u pecivu svi kažu zbrkano zbrkano hm pa zbrkajmo zbrkano plavetno bilje
čuđenja vrag bi tebe natjerao da učiš ozbiljno da ništa nije zamršeno što pripada grčenju
plavetne biologije ako se samo iskobeljam moje bijelo štene pišat ćeš plemenitu krvcu na
palidrvu školske godine ponavljat ćeš razred u pomoćnoj sferi teniskog igrališta kao loptica
bijelo štene kao loptica smrznutih nokata moje bilo kuca evo ćuti ćuti kuckanje i reci što je
značajnije od bjelokosti kojom ću te počastiti spremno bez izvrđavanja historijskih podataka
bibliotečnog fonda uskladišteni marcipan majko vikni mu i ti pomogni čedna svoju malu
privilegiju čvrste ukosnice problemski sačuvane majke i ne misli previše o meni jer ćeš

postati luda ili ćeš se barem tako pitati hm pita se i borges tako u deutsches requiem zar nije lud čovjek koji stalno zamišlja mapu mađarske he njegove desne retoričke skice znaš majko opet su jutros procvale u vrtu snene kruške i jabuke zbrojene i zbrajane što je ako nije vjerojatno onda je nemoguće jer je duboka ja mislim duboka je jesen dvadesetog stoljeća dakle uzgajamo životinjsku farmu tako kaže uvodna membrana fijuuuuuuuuuu treba je probušiti upitnim položajem dna i crne nevjernice smjese mnogostrukosti žeđi i gladi treba pred zahodskom daskom sagnuti glavu i poljubiti svijet u bakelit da ni manje ni manje nego u čelo praznine pospješiti ponašanje teorije odraza crno bijele tehnike frižidera email lonaca dubokih previranja površinskog kopa bludničenja bludnice majko vode banku što će reći u sivoj boji otvrdlih glavica nesretni uvijek imaju pravo na nesreću prosječne olovke majko jevrema pusti me ovu noć sam pijem ko prst božji u prknu neolitika pa kažem grč do grča palača ili tako nekako na dovratak naslonjen opet se ceri mefisto bez hlača čudno čudno on i nogomet fantastično dakle moguće a napamet ideš kao da je to jedina sloboda nedjeljiva kuća koštice jezgro nevida i lakomislene uzde brzanja uh pomogni sam sebi čuješ pa nije majka osnovno i obrtno sredstvo oslanjanja ona je obrađeni vrt pumpa dvorišta ja sam obratno predvorje jake mramorne kocke to nije beznačajno u živom klesanje figurica one su dobro nasljeđe zar ne vitruvio mio još da i jutro stigne s dvije maske a ja polako skidam skidam skidam oplodeni napor jer je glava ušecerena budala koju treba neprekidno nešto treba izdevetati kao ništa tako glasi i ciganinov naputak o razbijanju vrča čak nerazbijanju uf uf kako taj mlati dijete nije mu sestrina kućna bjelogorica sumnjiva porodica malenog gradića još da jutro stigne s mnogo teretnih vlakova papira i jednim kompaktnim krugom čitalaca to je ono minimalno za tihi rast trave i zvukove s beskrajnim sluhom starog morskog vuka nenaviklog na zibanje bisernica pusti lulu psihotika na miru rekli bi suradnici možda i onaj grbavi najružniji asistent najgrbavijih pokusa sažeto saće nemira pred jutro a grči kako grči noćna mrena šuti opet kažem motorima šutite jer koliko poljubaca želite koliko gasa na kvačilo se fino spremaj i ti majko opiši još jednom svoju pohotu u mom adolescentnom periodu muhe španjolske muhe ribice ridajmo na prsima afrodizijaka borise ne posustaj bojim se kutije ne posustaj ne skreći tulipanska latico strah me dna strah me nepostojeće gramatike skrivene u kutijici bojim se raskoši volim sajamska licitarska srca marmelade umusani život borise sjeti se hrabre selektivne sestre matirane martine i one lokve na autobusnoj stanici kad si razbio sunce adidas tenisicom u milijardu i pol primjeraka crni borise pa onaj grkljan pa one gljive pa ona kruška te onaj luđak o poskupljenju banana koliko ukuhanih grudica koliko ispreturanih ideja o životu smrti i stanarini mi smo tu ne oslanjaj se na majku na stup na tiranina u polju kad doručkuje na bilo što što nije u vezi s brzom telefonijom u mornara mog strica plovi on tako i misli na mene pritisne dugme i ono

propjeva more more izgledi malo krmu pojasni malo pramac učini nešto i bez papira za
brisanje rajske guze i tu i tamo gdje stignemo stižemo kao da stižemo aureola iznebuha to je
to pardon majko opet tvoja produžena ruka s roditeljskog sastanka nije zapravo lijepo da se
šepuriš kad te nitko nije upoznao s morbidnim idejama naše male grupe uskoro ćemo
štampati mali vodič kroz ideje da da nemoj se bojati mliječnih malverzacija obrani tucanik
bijelo groblje i tome slavno sočno ići ćeš lagano bez muke u tri stotine polubrzih lekcija
naizust na vrata velike inicijacije u ključ u klub stamenih masona jedan dva tri nezaobilazni
aerodrom kvocavih letjelica cvjetko zašto si okrenuo glavu prizor nije čest tek tragična je
ličnost ubojica znaj tvoj znojni krug tvoj rajni mig neka bude list u putru pest tenisice su
noćas prazne šlake su noćas papučari nevidljivi graničari koraka uzaludnih otkrivanja u
paleti suznog trakta neću neću taj ćurlik risa hoću travu dna hoću kutiju pada neka zaboje
ruke pa ću rado u mirovinu bez zlatnog sata koji mirno otkucava vrijeme putovanja
otvaranja jezgre sjemenište povratka seminar za tri grupe pitanja uz stablo sja xyz sjaja a
mudrost majčinstva jest u sredini svakog sastanka kakao napitak poput premekanog
prstohvata psihodrame dobro sam je ha očerupao jer sam predragi brate premazan svim
svinjskim mastima tora i obora kotaca otaca šta mi tko može mogu me samo ubiti u četiri
ujutro a to mi sada ne bi odgovaralo nikako jer očekujem poštu pisamce o ribolovnim
dotacijama o detonatorima rubova uopće o rubnim poigravanjima lopovi hulje lopovluci
dajte mi još dva sata najbolje tri sve ću vam vratiti na tržnici sudnjeg dana sad bih ja da
mjerim proučavam lopovi džepari džeparoši specijalizirani za prsluk optočen razvučenim
lamelama strave prozračnim fugama krkne prvog prolaznika u glavu i padne od
zaprepaštenja na potiljak malo isforsirano ipak što se ne može izbjeći na duži rok kad složna
braća pritegnu pojaseve smislene reprodukcije pa grade i nagrađuju prvom nagradom
upravo svoje finalne radove šuti evo vodič stiže skromna majčice caklena duševna hranice
čokoladice pjesmo rijeke u umornoj pojavi naprijed tko da misli umjesto tebe zar ja proleter
bez ideja bez strasti inovacije krucijalnog poboljšanja pečenja kruha poluindustrijski klimavo
radosno uzmućeno bjelanjkom koji ne zna da ne zna i ti isto rubovi oštro pjevaju zbornom
viskom izmjerenu himnu himalaje što je čudno što se mrgodiš martina zar nismo divni mi
dječaci kako trapavo neodoljivom logikom crne rupe ustrajavamo zar nisam hrabar u ovoj
noći grčenja šestoj samospilji a možda je već šest ujutro pa zora počinje da ludi na rubovima
crvenomračnu zebnju prije hotimičnog zagubljenja o lily tko si ti zapravo što se miješaš u
moj krik i bijes izgubi se o lily u ratnom vrtlogu sumnje hajde gubi se poštapalice iako papira
ima zaustavi konje neka frkću i njište misleći na doručak i zglobnu reumu pa što bude u
blagovaonici para leluja pijavice trbušni ples mi gledamo začuđeni ali to nije logično sigurno
misli bambi ali je barem zanimljivo čupanje grkljana na primjer sestra martina silazi u pakao

jer je čitala zaratustru na nagovor njenog momka studenta agronomije još bih zbog svega trebala napisati jedno pismo majci u predvečerje da ocrnim pohotljivog jevrema ili hm trideset i devet pritužbi komunalnim poduzećima da se riješi status bijelog šteneta i da zavijore zastave napretka i da se ukinu bolnice s tezom i ti ti borise pričaj mi o svemu rekla bi grandiozna majka crnog žiga plodnog ludila o krčkanju ideja borise o slapu vode koji šumno pada na katastrofu metafizike hajde raspali bornim kolima okljaštri šesticu noću do kraja do kosti do spržene srži raspršeni bljutavi papiri otpusnica lete dvorištem samo ja ne mogu dobiti otpusnicu jer sam ispunjen noćnim morama razumnog svijeta samo ja disident od rođendanskih proslava mezimce muzare dijagnoza nimfomania veritatis me zgrabi nema otpusnih listića jeseni u meni je boja proljeća loptice svibnja narkotici augusta ja sam zimzelen koji srne u smaragd svoje kutije i u dlanovima nosi svoj pad preko rubova na dno pričaj mi o stilu crnila o sumnji bijeložutih makarona o pravcima vijugave tjestenine gdje boris avet samopotrage baulja u odbacivanju lepetavih nanosa svijeta koji nije njegov ujušak ozrcaljeni surogat opterećenja zašto se sve pretvara u ništa sve što dotaknem je sam kovački mijeh suzno godište a oni me proganjaju kao da će dobiti na lutriji a neće to je jasno zar ne jer sam ja glavni zgoditak pogledaj ih samo s motorima mržnje u očima prodaju svoju upalu mozga a kome podvaljuju muda pod pitu od bubrega bubrežnjaci iz uha kloparaju suočenja sa slučajnim krizantemama na grobljima cvate smrtna gesta u naručju prvoklasnog idiota bum bum bum bum igra pergamenta a ja djevojčica dala homoseksualcu jevremastom zbrkanom kicošu a on u slobodno vrijeme moje mašte prodaje one zanosne vrganje u kiosku a sve uz žutu štampu bulevarski ljušti ljubaznoganutljive valjuške s tri do četiri podvaljka kulture nepismenog življa u pasažu nogometne trojke jure kroz salvu ispljuvaka vlastitih metaka raste senf oko usana pogledaj borise bum bum šta je to zrak drhti senilno sprema veliko zagađenje to je to kubura na nosu pa pucaj po bubuljicama žurnalistike o borise ti si gotov sad stvarno dolazi jutro piljevina suncostaja truni sve slabije trunke lađe čamce i super brze brodove od papira kao kape zidarskih majstora slobodnih zidara glupe kule naranče dum dum rastresi i ovo malo drijemanja čeka te nesanica bum bum gotov si nema više laganog štiva za popodneve sličice mira kumira idola i tamnih podrumskih malograđanskih fetiša krc krc ogledaj se borise ostaješ s mozgom bez sunca uputi žalbu vrhovnom krojaču sudbine na radioteleviziji nalij u čvrsto pritegnute boce nekoliko emisija mrsko naribane političke mrkvice bum bum bum bum nema više piljevine nema više prc prc prc pa sobni prijatelji žarulje u rukama mrak i ti o borise o prijateljski borise vrtlog u šupku gubi razloge za ukiseliti moćni krastavac znam ja kad ja kažem da sam bačva za grožđe ne vjeruju ni ovi u sobi a kamoli bijelo štene a evo i suncostaj mozga prestaje to biti ha da se bacim da se hitnem palicom golfske struje ha da je proizvedem sirenom jer više nema sunca

suncostaja sve je mrtvo a piljevina grca pod visokom potpeticom sestre martine
predstavnicom bijele tehnike konfeti slavlje zebnje lete ružne patke kristalni mirisi dna
perverzni filmovi padanja a šest ujutro kucka kazaljkom u mozak primozak da bi putovanje
moglo otpočeti i bez piljevine i bez debelih poljuljanih piljarica balasta da

+ + + + + + + + + + + + + + + + + +

SOLSTICIJ (piljevina suncostaja), Boris Clown, Zapisi iz umobolničkog kruga (negdje oko 1978)

+ + + + + + + + + + + + + + + + + +

LARUS ARGENTATUS

*Nepomaknutost
(jutro)*

Clown je naprosto ležao. Široko otvorenim očima nije gledao ni u što; nakon odbacivanja njegov se pogled nije mogao zaustaviti na razornoj praznini svijeta koju je sam stvorio otkrivajući je; i tako: Clown je gledao i Clown nije gledao. U njegovim zjenicama letjela su mirno dva galeba.

Zbijeni i zabrinuti stajali su kod podnožja kreveta Bambi, Cvjetko i Jevrem, a kraj uzglavlja Bijelo Štene i njegov zgrbljeni asistent.

- Stupor - tiho zaključí primarijus.
- Tako je - priopći svoje mišljenje i asistent.
- Treba izmijeniti tretman - reče Bijelo Štene.
- Slažem se - doda grbavac.
- Vi ste, kolega, uvijek u toku - pretpostavljeni ozbiljno zaklima glavom - i na taj način daleko ćete dogurati.
- Hja, pratim sve vaše radove i toplo se nadam da...
- Mudro - prekide ga nehajno primarijus svrnuvši pogled na galebove u Clownovim očima. -

Stupor – promrmlja sebi u bradu.

- Tako je – slažući se zamrmlja i asistent.

Sobu odjednom ispuni jato galebova. Gustoća bijeloga. Gusto perje. Bijeli krikovi i bijeli lepet. Šum mora. Beskrajnih mora. Jato se stušti na Clowna pikirajući poput guste kiše kamenja. Obrušavanje.

17.

Opasni modeli

Clown je htio doprijeti do samog središta, do sebe. Njegovo tijelo bilo je mirno i nepomaknuto; na taj način mogao je nesmetan od drugih puštati galebove, mogao je putovati živo se igrajući opasnim modelima zebnje i strepnje, straha i užasa, strave i očajanja.

Pojam putovanja često se bezdušno zlorabi, tako da bi, recimo, putnik imao biti i onaj koji tek površno putuje hramajući, koji tek loše glumi ulogu naučenu napamet, odvratnu ulogu čije se savršenstvo izvedbe ovjerovljuje klizavim i nastranim normama društva, sredine ili grupe. Putnik bi tako bio i onaj koji se hvasta svojom putnicom, on bi dakle slovio kao diplomirani putnik. Tako oslovljen mogao bi isto tako biti shvaćen fah-idiotom, glupom mimikrijskom gubicom, i sve što bi se o njemu moglo reći jest da je putnik je putnik je putnik, odnosno turistički zabezegnuta krava.

* * *

“...mogao je putovati živo se igrajući opasnim modelima zebnje i strepnje, straha i užasa, strave i očajanja, a živo igranje je borbena očajnička svijest o neposrednosti s mukom dohvaćenog putovanja i o neizvjesnosti dopiranja do željenog mjesta.

* * *

O prozorska stakla sobe Doménikosa Theotokópoulosa, ojesenjenu i požutjelu providnost, lupkala su jata ptica svojim moćnim izduženim kljunovima. Kljuckanje providnosti zvučalo je zborni:

Clown je odbacio svoj balast i može putovati,
Clown živo igra svoju neposrednost i svoje mogućnosti,
Clown vježba obrušavanje,

Clown leži u krevetu i svi misle da je Clown nepokretan,
Clown se pravi mrtav da bi ostao živ,
Clown je čitao *Bolest na smrt* Sorena Kierkegaarda,
Clown će u svojim rukama osjetiti puls crne kutije,
Clown upotrebljava sve svoje jelove daske,
Clown u nekim trenucima želi postati nitko,
Clown nikad nije mrzio ptice, posebno je volio i voli galebove,
Clown je povremeno mrzio Bijelo Štene i Jevrema,
Clown sada ipak gleda u prozorska stakla i poštuje naše lupanje,
Clown, oh Clown,
Clown se želi prošetati drvoredom, ali mu ne dopuštaju,
Clown će grickati sjemenke povratka, Clown iznutra sabire snage za otvaranje jezgre,
Clown jurca iznemoglu skramicu hladnog vremena,
Clown rado misli o svojim proznim pokušajima,
Clown ljulja u sjećanju oaze suncostaja,
Clown, oh, Clown,
Clown hladno i sabrano ušutkuje reumu u lijevoj nozi,
Clown nevidljivim derutnim smijehom ugošćuje sudbinu putovanja,
Clown svakom svojom odlukom prestupa svijet,
Clown prestupnik, Clown prognanik,
Clown svakim časom postaje sve više ono što jest,
Clown je relativno zdrav čovjek u bolesnom društvu.
Clown apsolutno teži zdravlju svoje unutrašnjosti,
Clown, oh, Clown,
Clown živi u jeseni dvadesetog stoljeća, Clown je sav požutio,
Clown ima žutu iskaznicu,
Clown daje žute izjave,
Clown ne slika svijet crno-bijelom tehnikom,
Clown zna da se sloboda prelijeva u bezbroj boja, jer
Clown je čitao Marxa i Lenjina, ali i druge koji govore isto,
Clown je čitao Mallarméa i Manna, ali i Ginsberga,
Clown je čitao i Majakovskog, ali i Enzensbergera i Brechta,
Clown je čitao još devedeset i dva žuta autora,
Clown je čitao gotovo sve što zaslužuje nužno i hitno čitanje,
Clown je čitao, ali zaista čitao, Clown nije prelistavao,

Clown je čitao, stvarno čitao, on je čitao, on je doista čitao,
Clown je čitao, Clown je čitao, stvarno čitao, stvarno čitao,
Clown, ah, Clown,
Clown je živio nimfomaniu veritatis, jer Clown nije samo čitao,
Clown je ponešto ispričao Bijelom Štenetu, ali i to je bilo previše,
Clown je, zapravo, i previše pričao,
Clown nije znao da plitko ne postaje dubljim dolijevanjem dubokog,
Clown to sada zna, jer Clown napokon putuje,
Clown u krhkim, ali odlučnim rukama drobi žutilo, jer
Clown voli boju prestupa, i kad drobi on miluje slobodu,
Clown, oh, Clown,
Clown cijeni platna Doménikosa Theotokópoulosa, ali
Clown poštuje i platna Van Gogha, čovjeka koji nije želio slikati po diktatu vremena u kojem
je živio,
Clown odaje priznanje svemu što je prijestupničko,
Clown živi opasne modele,
Clown, oh, Clown,
Clown je izdržavao jesen, teško i mučno, ali ipak,
Clown putuje, snatri o središtu, o osjetljivom grudištu,
Clown putuje,
Clown putuje,
Clown putuje,
Clown putuje,
Clown putuje,
Clown putuje,
Clown putovanjem gostuje i svagdje gdje stigne ostaje kratko, jer
Clown putuje k sebi,
Clown je gost u svijetu, u svijetu kojeg mijenja putujući,
Clown je Clown,
Clown, oh Clown,
Clown,
Clown,
Clown,
Clown,
lupkala su jata ptica svojim izduženim, vrlo izduženim kljunovima.

* * *

Model zebnje počinje laganim obrušavanjem jednog galeba. Lagano obrušavanje? Obrušavanje nikad nije bilo lagano, ali u modelu Clownove zebnje to se ipak zbilo. U mahnitoj ljepoti groze šeste neurotične noći, skupocjene noći, Clown je za vrijeme grčenja opazio jednog mladog galeba kako dostojanstveno leti od horizonta prema njemu. Odjednom, u trenutku kad je iznad njega zloslutno kriknuo, Clown je primijetio obrušavanje. Tijelo galeba padalo je zadržavajući horizontalan položaj, samo je kljun bio isturen prema dolje: oštar, kukast i spreman. Film obrušavanja u sporoj vrtnji činio je Clowna nemirnim i znatiželjnim, sve dok ga galeb blago nije kljucnuo ispod ošita i odletio. Iako udarac kljuna nije bio jak, jedva da je i bio zamjetljiv, Clownovu utrobu ispuni zebnja neznatnim drhtanjem. Končići živaca zazvone na uzbunu od nepoznatog svijeta koji je tek ovlaš podigao svoju tamnu ljubopitljivu glavu roseći Clownovo čelo minijaturnim i nježnim izbočinama znoja. Zebnja je sijala zrnje. Zrnca nisu oblikovala nikakav stvaran oblik koji bi mogao poslužiti prepoznavanju pravca kojim je zebnja došla. Zebnja je naprosto došla plaveći zrnčima Clownov unutrašnji svijet. Zrnca, zrna, posvuda zrna; uzbibano more neodgonetljive ikre, bešumno talasanje tmurnog, gotovo neopasnog zrnjevlja koje ne mora, ali koje može biti koban predznak ili zametak strepnje, i koje najčešće to i jest... Ipak, neovisno o budućem ili možda mogućem ishodu bešumnog gibanja, zebnja, ona koja je ispunila Clownovu utrobu, brzo je i tiho otišla nepoznatim pravcem kakvim je i došla.

Model strepnje počinje strastvenim obrušavanjem dva galeba. Te noći, opasne i prekretničke, dakle skupocjene noćasne noći, Clown je oko tri ujutro, nekoliko minuta nakon odlaska zebnje, osjetio poriv za promatranje horizonta. Taman kad je digao glavu opazi dva galeba kako se kričeći od zadovoljstva ustremljuju na nj. Nije stigao čak ni trepnuti, a već su ga uspjeli bolno kljucnuti: jedan opet ispod ošita, a drugi u područje lijevog bubrega. Za razliku od galeba zebnje, ključaj galebova strepnje bio je snažniji, nametljiviji, njemu itekako uočljiv, ponajmanje naivan. Strepnja poput bujice ispretura crijeva i onda, glogotava i uporna, radišna i prisutna udomi u probavnom traktu svoje srhove – krhotine nemira. Krhotine zastajkuju čak i u grlu, vole sve nabore, ne libe se dugotrajnog bockanja sluznih površina. Isto tako kao i zrnca zebnje, krhotine strepnje ne oblikuju nikakav prepoznatljiv objekt; podjaruju samo iščekivanje nepoznatog nečeg što će se možda dogoditi, rastaču i najmanju sigurnost ako je ima, iz temelja tresu onoga kojeg izdašno nasele. Clown je teško podnosio strepnju, jer za razliku od zebnje ona neprekidno traje,

odnosno prestaje tek kad se pojavi strah.

Model straha živi od munjevitog udara dobro uvježbane grupe. Obrušavanje u savršenoj formaciji izvodi šezdeset i osam galebova. Čine to efikasno, brzo, nevidljivo i profesionalno. Nekoliko minuta poslije četiri ujutro šeste furiozne noći, Clown nije imao vremena uočiti bilo što; u cigle dvije desetinke sekunde šezdeset i osam galebova strmoglavilo se i uključalo strah na šezdeset i osam mjesta u predjelu između njegova srca i spolovila. Naprosto je osjetio strah. Lijevu nogu obuže kratkotrajno grčenje. Strah je bio raskošno oblikovan prijetnjom izlaženja iz bolnice prije no što napravi proboj. Izravna prijetnja ne bi ni izdaleka polučila tako snažan dojam kao što je to uspjelo ovoj proistekloj iz straha, strašnoj prijetnji koja je imala sasvim prepoznatljiv i stvaran oblik. Da, u trenu Clown je izgorio od straha. Galebovi su odletjeli, ali ostao je rogobatan, neravan otrov ispušten primjerno obavljenim ključanjem, to jest uključivanjem izduženim, vrlo izduženim kljunovima. Ostao je strah, čudesni intenzivni otrov nutrine i krvotoka koji može trajati sasvim kratko, sasvim srednje te sasvim neograničeno. Clown je ostao otprilike pola sata u tom psihosomatskom stanju.

Model užasa Clown je upoznao u pet sati ujutro. Tek što se malo oporavio od straha, predahnuo, osamdeset beskarakternih galebova, desetinku bržih no što su to bili prethodni, isključivše mu mozak. Osjetio je trenutnu ukočenost čitavog organizma, a već u sljedećem trenu više ništa nije osjećao: ukočenost je isključila sve što bi makar i nijansom podsjećalo na život. Clown je postao živi leš. To stanje potrajalo je najmanje pet minuta, a onda ga nenadano smijeni model strave također oboružan s osamdeset galebova.

Model strave je takoreći neizdrživ. Galebovi strave obrušavaju se lagano jednu minutu i ne kljuju reznjeve mozga, kao što to čine galebovi užasa, već sve ostalo od vrata naniže. Time izostaje ukočenost. Osobito je značajno da strava traje mnogo duže od užasa i tako omogućuje predvježbu za život u modelu očajanja.

“Sobu odjednom ispuni jato galebova. Gustoća bijeloga. Gusto perje. Bijeli krikovi i bijeli lepet. Šum mora. Beskrajnih mora. Jato se stušti na Clowna pikirajući poput guste kiše kamenja. Obrušavanje.”

Model očajanja je, u stvari, festival kljuvanja. Dvije stotine galebova. Srednja brzina obrušavanja 32m u sek. Skupa s galebovima očajanja u obrušavanju i kljuvanju sudjeluju iz svakog modela po jedan delegat. Predstavnici zebnje, strepnje, straha, užasa, strave, koloplet nekoliko modela, koloplet sabran u modelu očajanja. Clown, iskljuvan i napadnut iz svih pravaca i svagdje, shvatio je očajanje kao uvjet putovanja, kao uvjet one djelatnosti na

koju se je već dugo spremao. On je znao da je očajanje, zapravo, svijest o mogućnosti vlastitog ja, takvoj mogućnosti koja svoje stvarno svjetlo sabire u jezgri Clownovog nepoznatog. Očajavati zbog te mogućnosti, a istovremeno težiti njoj, trpjeti tamnoboju otežanost putovanja, a snatriti o sjemenkama povratka značilo je živjeti u modelu rascijepljenosti i oćavanja. Nepomićan, blijed, ukoćenih šarenica Clown je po prvi puta upoznao stanje putovanja. Bilo je to oćajno stanje.

* * *

Nema piljevine suncostaja. Nema suncokreta i poljuljanih piljarica balasta. Putovanje nema uobićajenu prtljagu, nema. Ima samo:

FESTIVAL KLJUVANJA

Clown leži usred bijelog festivala
na bijelom odru
a oćavanje je bijelo
dvije stotine bijelih pokrova
ludo, ludo, ludo
kucka bijelo tijelo prijestupnika
bijelo tijelo pilota putnika
ludo, ludo, ludo

Larus argentatus
leti, leti, leti
bijeli srebrnasti galeb
bijeli galeb, otvara ćaške bijelih stanica putovanja
Clown
on je drobio žutu boju, sada drobi njene ljupke
posljedice
Clown
jesi li to ti
Clown
prepoznaješ li sebe samo po imenu
Clown

ti si festival
Clown
radostan i bolan: bijeloočajan
ti nećeš nikada dopustiti svijet
Clown
njegove glupe kozmetičke uvojke ti ćeš pretvoriti u naviku preskakanja
u ovce-kovrčice
Clown
koliko još bijeloočajnih latica putovanja treba uvenuti u frižideru nepomaknutog vremena
odar prijestupnika, a vani jesen
dvije stotine leptira krilne čipke
Clown
“Sobu odjednom ispuni jato galebova. Gustoća bijeloga. Gusto perje. Bijeli krikovi i bijeli
lepet. Šum mora. Beskrajnih mora. Jato se stušti na Clowna pikirajući poput guste kiše
kamenja. Obrušavanje.”

Clown
ti putuješ čarobno bijel
na tebi ovješena tri neizvjesna kartona
tebe su testirali
oni koji nikada nisu putovali
Clown
nepokretan gledaš kroz
obrušavanje (po hodnicima se spotiču luđaci)
ti si festival kljuvanja
Clown
a očajanje je bijelo
kažu brze koturaljke putovanja
kaže *Larus argentatus*
predsjednik komiteta za efikasno kljuvanje
Clown
čarobnjak bjeline
na odru ne dopušta svijet
i nema piljevine suncostaja
nema suncokreta i poljuljanih

piljarica balasta

samo Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown
Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown Clown
Clown Clown Clown Clown Clown

18.

Otvaranje jezgre

Sarkofag. Očajno čelo lupi o neprobojnu i glatku, a ipak fluidnu stijenku. Neuronu zaiskre trenutni gubitak ionako labave, prozračne strune identiteta. Gomila bijelih miševa rasprši svoja vijugava tijela u crnoj magli. Clown zaboravi svoje ime: Clown-očajanje odmah pomisli da je na kraju puta.

ČETIRI RUČKE SARKOFAGA mirno i opušteno, masivno i moćno vise na stijenkama svoju konačnost. Ljubopitljivo, pretvoren u vitku opstojnost igle, grčevito pokušavajući opstati u ljubavnoj kiselini ludila, Clown je polako postajao sve tanjim; stanjio se sve do užarenog plavičastog vrška oštroubodne sprave. (Možda su stare kronike starog zanata ubadanja nazivale takav vršak CRVENI CITRUS?) Mislio je na budućnost oplemenjenu ubodima tanke beskonačnosti koja bi u podnožju svakako bila izjedena kiselinom. Najbliža ručka razljuti Clowna. Opasno istanjen i futuristički nastrojen dirne njezin donji dio; ona zavibrira pomoću zamusanih predstavnika ništavila izduženih, vrlo izduženih beskarakternih lica. Ostale ručke sarkofaga brzo organiziraju miting – na poklopcu. Clown srdačno zarza i pljune u njihove nevidljive oči, a poklopac tresnuvši o tvrdo dno njegove izmučene nutrine proizvede reske ponjave zvučnog crnila. Nenapisani libreto za otvoreni sarkofag opiše u nepoznatom sebi krug krivnje; neobjavljeni krug zaleprša ponjavama, plahtama; zamasi strujanja začude Clownove rudarske fenjere, ljubopitljive zjenice uperiše infracrvenu zraku u središte; virne putnik u otvoreni vapnenasti sanduk i u visećem središtu opazi *crnu kutiju* čija je površina bila ispunjena sitnim kvržicama, bubuljicama, brdašcima, izbočinama i još kojekakvim bareljefnim preprekama, koje Clown unatoč usrdnoj prijemljivosti i htijenju nije mogao prepoznati u sebi, pače ni na čemu izvan sebe, a što bi ipak imalo status svijeta i njime bilo priznato; priznato ili kao činjenica neoborive opstojnosti/prisutnosti ili kao tlapnja nekoga pa možda i nečega; znao je samo da su to prepreke njegovoj sudbini. On, užareni plavetni vrh, morao je prodrijeti u crnu kutiju pod svaku cijenu, takvu cijenu koja je već čekala priređena za nj. Reske ponjave crnila zazvučale su tu cijenu velikim zvukovima, brojnim zvucima tišine i nepreglednosti, a uporni mukotrpn vršak doticao je bareljef crne kutije raspojasano vrišteći temeljna, osnovna, bitna pitanja i sloma i povratka. Oštroubodno, znatiželjno i očajno na način nezasitna galeba, Clown je ostrim ubadanjem trošio bubuljice, kvržice... sve

ono što bi na kraju tih napora moglo biti okrunjeno otvorenom kutijom; kao da je slutio, čak nepobitno znao, da se u kutiji nalazi jezgra, mjesto zgusnutih mogućnosti zapetljanih krivulja i pravaca u kojima bi mogao naći svoje ishodište, nešto u čemu bi mogao prepoznati i kosti i živce i lice koje je nosio kao svoje, ali ne kao rascijepljenost, već kao sažetost, samostalnu vrtnju svemirom, vrtlog, prostor vrtloženja koje bi počivalo i krajem i početkom u sebi samome, a ne u nečem nedohvatljivom i dalekom kao što su to zvjezdane sumaglice, rijetke magline, plutajući asteroidi, u orbite bačene istrošene kemijske olovke, fekalije astronauta...

U središtu sarkofaga, sabrano marljiv i neobično miran, povremeno sasvim nepokretan stajao je Clown u kiselini ludila koja se pružila čak iznad njegovih koljena. Buljeći u crnu kutiju sistematski je tamanio bareljef. Bubuljicu po bubuljicu, kvržicu po kvržicu, izbočinu po izbočinu. Nezasitnim vrškom prebiraio je po unutrašnjim sklopovima žrtava. Isprepleteno šibljje, zakovčano žbunje, paučinaste petlje svijeta, koje prije putovanja nije ni poznao, omogućili su zbunjujuću raznolikost samotumačenja nutrine i zadatka na kojem se tako hrabro i prestupnički našao, ali osnovnu nit koju je sukao onaj temeljni razlog putovanja nije ni u jednom jedinom trenutku sasvim zanemario: koristeći primjer sudbinske prakse dudova svilca, usprkos preprekama ili možda upravo zahvaljujući njima, lučio je sebično tkivo prodiranja. Te izlučevine s nalogom "morati otvoriti crnu kutiju i prodrijeti do jezgre i otvoriti je" ukrštale su iznad njegove glave samo njemu prepoznatljive i važne znakove, gotovo instinktivne putokaze kuda je trebalo krčiti i kako je trebalo obaviti tu višeznačnu djelatnost ludog sveca i postavljača pitanja, dobrovoljnog, ali i prinudnog otpadnika koji svoju žudnju i u vremenima najgrubljih iskušenja ne pristaje zatomiti ili je samljeti u zamjenu za zvončiće odvratne i lažljive sigurnosti u samozadovoljstvu azurne nemuštine neodgovornog ustrajavanja u mekoći sala, u čistoći biljke, u rumenilu rasta, u zdravlju loše razbujalosti i pripite omamljenosti lokalnim i multinacionalnim užicima industrijskog oblikovanja koji svoju sreću nalaze udomljenu između nakovnja i čekića, zlurado zbratimljenu s glupom bižuterijom svijeta. (...Clown ispružen u položaju uobičajenom za strelicu leži. Bambi, Cvjetko i Jevrem, tri sobna druga, zbunjeni mnogodnevnom paraliziranom prisutnošću svog kolege otvorenim ustima gledaju njegovo asketsko lice na kojem jesen i lijepo ludilo mirno kovitlaju trulo lišće drvoreda, grubo oksidirano žutilo. Žalosni su, potišteni i tmurni zbog toga što Clown nije mogao prisustvovati jučerašnjoj proslavi. Zamišljaju kako bi njega razveselio glavni prizor proslave: predsjednik grada predaje Bijelom Štenetu Povelju grada koju je Skupština grada dodijelila njihovoj Psihijatrijskoj bolnici povodom stogodišnjice osnutka i samoprijegornog rada na zabludjelim članovima društva...)

U visećem središtu sarkofaga Clown ubodima zaljulja crnu kutiju. Bareljef je nestajao. Sporo i nezaustavljivo. Obavijen usijanom gustom maglom, žarnim prskalicama prodiranja i iluminiranim mrakom u sebi Clown je štedro razbacivao usputne govorne bilješke, te vatrostatne ekshibicije usred muke otvaranja. Rečenice su padale u kiselinu i zatim se oplemenjene vraćale mahnitom subjektu koji je želio ući u kutiju, ući u sebe.

“Ja sam Clown, ali se ne mogu sjetiti svog prvog imena. Čudan sam u središtu; gledaj me samo čudovišni bareljefu! Očistiti treba malenu kutijicu, jer to nisu tvrde alge i zeleni klobuci mora, školjke sna. Stvarno, čemu služi ova kržljava kvržica? Ona ima i mali rep i okrugle oči. Lukavo gleda u moje napore, pokušava izbjeći smrtnu opasnost praveći se priljepkom, ali to joj ne pomaže. Moja plavičasta glava, oštroubodni vršak, ubada je transcendentalnim dodirom, šiljatim preusmjerenjem pažnje na stijenku kutije; a kako je samo crna od straha! Ja ću te osloboditi basnoslovnog pritiska pritiskujući čeličnim skalpelom sve prepreke, sve slučajne naplavine balasta, sve raskošne nepotrebnosti... Ja ću to svakako učiniti, jer te želim otvoriti; nemoj mi lagati svojim neuglednim obličjem, svojom musavom vanjštinom prosjačkog štapa... Prozreo sam te, a u tome su mi pomogle reske ponjave zvučnog crnila. Zar ovdje nije tiho, suviše tiho? Zar ovdje nije sterilno? Treba hitno promijeniti surove uvjete školovanja, treba otvoriti dodatne kurseve... Uopće nije sigurno da ću izdržati ovo zgusnuto zanimanje potrage i otvaranja, prodiranja i proboja; tako me jako muče ove namjerno ili slučajno postavljene neravnine... Pa gdje su, dodavola, te pukotine na poklopcu? Ma, ja ću te otvoriti gnjido perverzna! Odjeven u ubojitu svilu primijenjene noći, a sladostrasno banalan, kušat ću svojim osjetljivim nepamćenjem tvoju nevinost, tvoj prkos... Da, da, u meni caruje požuda dovoljna za tri izviđačka bataljuna. Crna kutijo, ne možeš izbjeći ovaj raznobojni život uložen u sve ili ništa... Crna kutijo, okani se sama sebe! Vidiš, vidiš... plohe su sve češće, sve tanje, a i kiselina dobro radi; nazirem li to rubove poklopca, osjećam li skori pad njegove lijene površine? U meni buja sav prethodni korov naseljen besmislenim ponavljanjem svijeta; kroz mene prolaze šoferi-patnici, ali i tupani i drkadžije. Pa tko je tu u pravu, i tko tu govori “da”, a tko govori “ne”? Očaj u bijelom ruhu igra svjetsku dvorsku ludu odjevenu u smiješno, ludu odjevenu u smjelost, ludo ludu ludu. Oho, zaista si glatka ploča poklopca! Vidim i rubove spajanja: to su stisnute usne, prezriva crta porubljena nijansama sivila na crnom materijalu. Cere se nijanse zebnje, strepnje, straha, užasa, strave i očajanja... Ali, ne! Mene se nećeš otarasiti, idiotska krabuljo! He, he, he, čuvaš jezgru, zar ne? Ha, ha, ha, ha ... Evo me, kujo!”

* * *

Crna kutija iznutra. U mrkloj unutrašnjosti oko jezgre posjedali članovi opozicije, nevidljivi noćnici tajne. Slušaju potmulo poslovanje Clownovih plemenitih samoperverzija: struganje skalpela, oštroubodnih plavičastih šila koja točkasto uništavaju bareljef, a zatim i tijelo crne kutije; lupkanje, kuckanje, kašljanje sumanutih i, zapravo, upornih ideja očajanja. Noć blago i tajnovito tinja tihim ponjavama lelujava crnila, a nevidljivi noćnici sabrano i marljivo razgovaraju.

A: – Hm, pa on je lud – reče najstariji i najnevidljiviji noćnik kutije nastavljajući prethodni razgovor.

B: – Ali i snažan – dometne čistač jezgre igrajući se nevidljivim noćnim brisačima.

C: – Imaš pravo. Nećemo ga uspjeti zaustaviti – doda treći noćnik.

B: – Da, ali pitanje je koliko je on snažan?

A: – Vjerujte, užasno je jak, čak stravično i očajno jak.

B: – Kako znaš?

A: – Obavijen je maglom Visoke Apstrakcije, a srne naprijed u teškom bijelom plaštu.

C: – Znači, i tebe trga u koljenu?

A: – Da! Već dugo vremena osjećam gibanje Apstrakcije u čaški, a i tabani mi bride.

B: – Dakle on će proći?!

A: – Svakako.

C: – Ali, ipak, bit će razočaran kad otvori jezgru.

A: – Da, ali najvažnije je to da će proći. Zar si sve zaboravio? Hajde da ponovimo gradivo!

– Može, može – zaplješće B.

A: – Vidite, mi nismo prošli, bili smo preslabi i postali smo isključivo noćnici. Naš je zadatak da čuvamo jezgru, a i to čuvanje samo je formalno, ne stvarno. Mi, nevidljivi, trajemo u jezgrinoj vlasti... A ovaj gore, taj će se spasiti koliko je to moguće...

B: – A moguće je malo, gotovo ništa.

C: – Pusti, dobro je i to. Što mi imamo od ovoga ovdje? Ništa. I boje smo zaboravili, problema nemamo, a to je najgore od svega.

A: – Ali to nije sve. Mi smo neizlječivi, mi smo ništa i zato smo luđi od njega.

B: – Pa da! Na primjer meni za sve puca prsluk.

C: – Meni je odavno puknuo.

A: – Upravo zbog toga i možemo slobodno i sabrano razgovarati. Nas je kiselina ludila temeljito izgrizla. Živjeli!

B: – Živio, noćniče! Dok ovaj gore tutnji, hajde da razgovaramo još marljivije!

C: – Hajde. Tko će prvi?

A: – Svejedno. Evo, mogu ja! – svečano zabruji A-ponjava. – Čistaču, jesi li danas očistio jezgru?

B: – Jesam, o najnevidljiviji noćniče! Brisači su radili besprijeckorno. Perfektno. Revolucionarno.

C: – Subverzivno.

B: – Fantastično.

A: – A ventili?

B: – Ne brini. Njih sam očistio starim teorijama ludila.

C: – Zanimljivo!

A: – O tome nam prije nisi pričao.

B: – Nitko me nije pitao tako jednostavne stvari.

C: – Čudno?! Hm, o ništavilu ni slovca. Baš si klippan.

B: – Ja samo radim svoj posao.

A: – Stvarno, to nije pošteno. Ti dakle imaš posao. A mi?

B: – Pa... imate i vi. Čuj, ti si zadužen da budeš najnevidljiviji, a C-ov posao je da bude subverzivan unutar crne kutije. Zar nije tako?

C: – Jest, ali...

B: – Znam što ćeš reći...

C: – Skini mi se. Kako mogu biti subverzivan u sveopćem mraku? Ja sam tužan... mene uopće nema... za subverziju je potrebno dvoje.

A: – Aha, čaj za dvoje.

B: – Ali ovo nije kavana, momci. Vi pretjerujete...

C: – U mraku se ne može pretjerivati.

A: – Ne može. Može se samo sanjati.

B: – Što? Pustoš?

C: – I to.

A: – Ali i plodnost magle.

B: – Visoke Apstrakcije?

C: – Da, a to je trganje u koljenu.

A: – Katkada i u mozgu.

B: – Pardon! Vi zaboravljate. Naš mozak je zdrav, iako je nevidljiv. Osim toga da tako bude i ubuduće brinem se ja, noćnik-čistač.

A: – Slabo se o meni brineš, rekao bih. Mene stvarno trga u mozgu.

B: – To onda ne trga u mozgu.

A: – Nego?

B: – To su međupraznine.

A: – Huljo.

B: – Nemoj tako. Toliko sam se uvijek brinuo o tebi. Umatao sam te, čistio ispod tebe...

C: – Točno. Sušta, istinska dobrota. Dragulj.

A: – Rasplakat ćete moje srce, momci. Brinite se radije za nevidljive plakate. Zar ne čujete kako onaj gore napreduje?

C: – Strašan je.

B: – Sigurno ima groznicu.

A: – Žuri mu se kao psu.

C: – Oh!

A: – Treba ga spremno dočekati. Ne dolaze turisti svaki dan. Naprotiv, rijetki su.

C: – Uopće ih nije bilo dosad.

B: – A mi?

A: – Stvarno, zar mi nismo turisti?

C: – Mi nismo pravi, mi smo nepokriveni čekovi.

A: – Utoliko bolje.

C: – Aha, razorit ćemo sve sisteme.

B: – Vi samo o tome. Tako ste suhoparni, a ja maštam.

A: – O čemu?

B: – O pubertetskoj sluzi. Ovdje nema ničega, ne možemo se sjetiti važnih intimnih događaja. Meni je već dosadno brisati i glačati jezgru.

C: – Odmori se malo.

B: – Lako je to reći. A tko će me zamijeniti?

C: – Nitko.

B: – Zaista si subverzivan. Pa jezgru moramo sačuvati.

A: – Za koga? Već sam zaboravio.

B: – Za potencijalne potomke crne kutije. Za sve one koji će stići, ostati ili otići...

A: – Kao i ovaj tulipan gore. Čujete li kako hropće?

C: – Uništio je već čitav bareljef.

B: – Stijenke su gole.

A: – Još malo pa će otvoriti kutiju.

C: – A mi ćemo vikati: "Prođi, prođi sretniče i pomiluj nas bijelim plaštem očajanja, ogrtačem slobode!"

B: – Ionako nas neće čuti.

C: - Zašto?

B: - Drogiran je.

A: - A k tome i fluorescentno drzak.

B: - Drzak i neobazriv.

A: - Sasvim neprijatan.

B: - Nepopustljiv.

A: - Inteligentan.

C: - To je najgore. Takvi su vrlo opasni.

A: - Zato će i proći.

B: - Zavidim tom prodornom nosaču ideja.

C: - I ja.

A: - Taj neće propasti u ništa kao mi, ne bojte se.

B: - Pssssst!

C: - Što je bandoglavi?

B: - Zamisli, već odiže poklopac!

A: - Nevjerojatno!

C: - Zamislite, počinjem ga žaliti!

B: - Tugaljivo.

A: - Ma, pusti ga, on je blesav dokraja.

C: - Vi ste izgubili sućut.

B: - Mi smo izgubili sve.

A: - Čak i vjeru u deterdžente.

C: - Ne brbljajte! Ovaj gore otvara poklopac, skapava od gladi za poštenim tenisicama pa da ode, a vi se bavite marginalnim cvjetovima i nedostojno uvježbavate ništavne bobice.

A: - Kakve bobice, prijatelju?

C: - Ništavne.

B: - Valjda misli na naše krepke opaske ?!

C: - Ne, ne mislim na njih. Mislim na vaše kržljave vijuge koje su se silom prilika stisnule pa ih svjesni toga želite proširiti.

A: - Oho! Teoretičar.

B: - Filozof.

A: - Fundamentalni problemi nekrofilije spasa.

B: - Gospodin Visoke Apstrakcije.

A: - Odmah me trga u koljenu.

B: - A mene hvata porebrica.

A: – U čaški slušam radioemisije.
 B: – Rebarce pjeva song o dugotrajnoj upali.
 C: – Vi ste totalno neproračunati.
 A: – Nije istina.
 B: – Samo smo dobili menstruaciju.
 A: – Tek smo malo nervozni.
 B: – Proklete mjesečnice...
 C: – O, mjesečari! Čovjek skapava...
 A: – Šuti! Pogledajte, odigao je poklopac!
 B: – Najebali smo.
 A: – Nismo. Uopće nas neće primijetiti. Zaboravljaš da smo nevidljivi.
 C: – Točno. Mi smo nevidljiva opozicija.
 A: – I stoga nedjelatna.
 B: – Hm, hm...
 A: – Hm, pa ovaj je stvarno lud.
 C: – Hm, tišina, momci! Mi smo noćnici tajne.
 A: – Šutimo dakle.
 B: – Šutimo.

Noć blago i tajnovito tinja tihim ponjavama lelujava crnila, a nevidljivi noćnici sabrano i marljivo šute.

* * *

Naprežući se možda suviše manijakalno dostojanstveno Clown istočka šarke poklopca. Glatka i bez bareljefa, ogoljena i istanjena, crna kutija zavibrira, zaljulja se viseće središte sarkofaga: poklopac bučne u zelenkastosivi sloj kiseline. Ubrzo nestane izgrizen do posljednje molekule.

Clown uđe u noć kutije. Tišina. Ništa. Onda opazi jezgru. Ulaštena i izglačana do savršenstva visjela je u središtu crne kutije. Clown živne misleći na definitivno spasenje. Pun nezgrapnog poštovanja krene prema njoj. Usput pripremi oštroubodno plavičasto šilo. "Uf, kako sam samo spreman za otvaranje", pomisli, a zatim se plaho zaustavi tik ispred jezgrina omotača. "Sad ću napokon saznati tko sam. U jezgri pohranjen leži moj pravi svijet, sve ono što sam bio, što jesam i što ću biti. U spoznaji vlastitosti sabire se i nagrada za proživljeno i

radost iskupljenja. Dosta je neizvjesnosti, lutanja i mahnitosti. Trenutak pogoduje slavlju, a očaj se zalijeće nepoznatim pravcem.”

Preostalim očajanjem Clown obmota loptu jezgre. U svečanoj pozi ispruži šilo za točkanje materijala i hrabro drhteći istočka gornji oval jezgre. Oval omotača prhne i nestane u mraku. Fatalno nagnut, načas zatvorivši oči, Clown gurne glavu kroz otvor. Zatim sabrano otvori oči i ugleda – prazninu. Od jezgre ostala je samo prazna i mlohava ljuštura njegove tlapnje; u sljedećem trenutku nestane i ljuštura, a Clownov vidokrug progovori svojim jezikom: ništavilom. On, zgromljen i beznadan, spuzne na dno crne kutije. Hladna glečerna pjena bjesnila prokulja iz njega. Čitav predjel unutrašnjeg ispune brze nekontrolirane krhotine svijesti...

...i plašt pobježe gdje je očajanje i to meni a toliko sam u sve uložio nevjerojatno svijet je đubre opet ne znam tko sam a tko je stajao u kiselini tko je nosio oštroubodna šila zar to nisam bio ja kako to da nema oćajanja što proćišćenje kao da sam lakši hi hi hi hi samo vedro i veselo poker je vesela igra nego što tko je dirnuo rućku sarkofaga bijedne li sprave pa i nije trebalo šetati drvoredom i misliti o svemu glavno da sam se oslobodio odbacivanja ovo nije suncostaj oporavak ovo je glećerno bjesnilo bez bjesnila nema mene nema joj jooj dođavola nema arhimedove toćkice svijet nema središta ćovjek je bez sredine koji sam ja takav da jesam sarkofag i kiselina dobro je to plavi ćovjeka osjećajem postojanja ne sebe već svega hi hi hi hi hi a ni to me nije dotuklo bućni gromovi kiseline da mi je samo znati oh znati gdje li je opozicija zar u meni zar je sve u meni frustrirane rućke bezmjernost varljive kurve bareljefa hajde pridigni se ništa nije tvoje ništa nije ćvrsto himere tutnje kroz tutanj u hrskavici a gdje me to trga u jetri fabriciramo nadimanje fijuk ciroza netko ovako a netko onako za jogurt dugovjećni stogodišnjica jogurta kefir-tlapnja ćuj ponovi svoje ime Clown Clown a drugo uobićajeno je više besmislene oznake daju sigurnost zaćeće preživljavanja i kome treba ućdurma to ugursuzi skaću zećevi zrak vjećba oćtri prodor unazad he, he, he a to i nije ime to je boza postojanja besmisleni grć juri zjenicom kao lud cvrlji bubotak šarenicom kako se ponaša kompaktna kuglica ulja ako je uopće ima u bunarima sreće ako ih uopće ima zar meni jezgra izdajica cvrkut izlišne fatamorgane da ti pamet nestane u kiselini relativizma zar smo svi oćtrili uzalud u dimnim zavjesama ha kuglica ulja-identiteta gdje je to u katastru u iskaznicama ribolovnog društva filozofskog udrućenja hi hi hi ništa nije sigurno sve je obmana samo piši amorfno trulo jesenski a plašt što meni treba dići se nisi ti od onih koji će u crnoj kutiji ostaviti kosti ti si putnik imaš i neki program nisu važne tmine sasvim je svejedno imaš ili nemaš hi hi hi hi hi a preživjeti ljupka proroćica kiselina fantom kemijske medalje aha viseće središte kakvo jebeno središte što predstavljaju moji ubodi ništa i opet

ništa to znati kiselina ne djelovati ona biti pitka voda dobra voda ekološki rizik u džepu popularna figa u jezgri lipta prazno čak je i moja odluka zanemariva pogotovo s ekonomskog aspekta diži se tu je mračno tu biti glupo motanje mraka preslica tmine biti grandiozno blesavo hm svaki projekt čuditi i voljeti svjetlo neopozivo razbarušeno hajde brže kresni neću pa da eksplodira noga koja trgati u koljenu reumatski se isticati u velikoj apstrakciji hi hi obavijen biti mnogo se dopasti magli različku ptici u zori meki poticaj gospodine zaumna njedra crne kutije vabe opozicionari diži se diži aha ja ću se probiti ja ću proći iskusio sam stotine raznih galebova u krilu mozga još bolje ako nema središta ako nema boga ako nema mene tko si ti ja sam svi i ta kiselina čudotvorni lijek omame selidba iz sarkofaga u kutiju u prividnu jezgru to je vidna zgranutost saznanjem da ne znaš tko si distanca usamljeno drvo ja ću naučiti živjeti u zapahnutim granulama visokog čela za uzdarje evo dnevnih novina evo mlijeko običnog tupog i besmislenog evo ili-ili a što sada majstore strpljivosti plinovodi neprotočni imenovanje neizvršeno jabučica gore dolje pa to lijevo kuda naučiti živjeti zaboraviti kiselkasti sarkofag aha ili-ili tu i tamo tu ili tamo moje krhotine na raskršćima dužih rečenica na opekama gradnje polako prvo koljeno pa stopalo diži se diži čuješ skršen čovjek opasan svojim odmakom sarkastično izvinuta obrva u crnilo ponjava a što je to ideal časno ljepilo kurtoazije kakve kvržice raspojasani oval odleprša gurnuti glavu i vidjeti ništa narav zaokružene tlapnje izbočine grudice mineralne bubrežne zastavice luči diži nema plašta bijeli lepet očajanja mine podružnicu zebnje strepnje straha užasa i strave evo obično i tupo vime presahnula ljutnja obećavajuća zemlja to je moja potvrda za vječnost samo vaša nenavist očna netrpeljivost brine o kako samo brine ustani ustajem čuvam odmak samo veselo u draguljarnicu nužde opali rubin stalagmiti noćni dijamanti s njima zibaj dan evo dnevnih kolportera istine ne presahnulo im ljeto u rukama jezgru ne smiješ zaboraviti u luk naborâ biblijskih skuta čemu onda sagib grupe čemu zapaljena borovina tame zašto gibaš sjećanje na rupicu na kutomjer mučenja ta lijena metastaza račići kiseline ludila odlaze kanalićima u nedogled bljeska dnevni poticaj mjernog učenja središta ti ga ne vidiš samo bogovi čitaju bosanski lonac nadjeven vijestima red na red lančani nagibak lično strada na rošavom tlu crne kutije što ćeš vizija nije bila sklona sada plujem u jezgru tuste pogrde da ne misliš opravdati barbarstvo ležanja na podu naravno isto kao ni jonski trgovci krađu jantara nema razlike šavovi podjednako pucaju i u glavi i u lađama dugim dugokljunim a rebra pjevaju songove uzastopno bdijući neposlušna karnevalska djeca čuče u kamionima fantazije da se može stići ako čovjek samo hoće ne i ne predodžbe su iz temelja ustajale memljive nema stizanja nema središta nema sigurnosti nema spokoja na nitima ambisa hi hi hi samo ratni dokumenti samo himere u trku lovina lovci kao kruna slavlja neka bude osobno uhljebljenje naš idejni sklop ti budi čuvar pečata planinarski žig reci da sam bio na koti nula

nula nula dižem svoju izdanu revoluciju bogovima šaljem snene poljupce kišne kapi sanjive
pusice ribonukleinske provincije a svakako hi hi hi hi vidiš li pomoću visoke apstrakcije
dižem noge hodam tko to u jednoj šaci drži sarkofag i kutiju skupa to je nitko zaparene
kupke sanjalica parni kotlovi snalaženja sve čisto i uredno kao pupak djevice ima li toga u
svemiru da svega toga ima gdje su nestali galebovi moji umjetnički bijeli modeli zameo ih
horizont ni njega nema na geografskim kartama tup tup tup kreni vrijeme je a i toga imate u
dućanu jako dobro u najlon vrećici nalazim svoja obrušavanja taj ludi lepet poniranja
raspletene vlasi neba čuj gubi se iz crne kutije kad si već jači ne smetaj nevidljivu žgadiju ih
bio sam isprva osupnut kilogramima praznine zato pljunem masno tkivo u okrugli otvor
jezgre spuznuh na tlo kutije naivac ribež i mrkvice umjesto da odmah krenem u nepoznatom
pravcu koji pokazuje dúga sa spektrom slikarske ljubavi ili-ili kratko i jasno u nejasnom
čekam plodove gnjevne ideje repatice samurovinom zabundanog preprodavača bjelina
ukrućen zaleđen trne zubima škrgut pravi se gerilac taj sjeverni dio mozga sad će on a šta
ribati vitamine minerale u putnu kesicu hoće izbrazdati moje ganuće eh moj filantropski
karakter krećem ovdje je ružno pod posut krhotinama i dosadom promašenih hramova bića
u kutomjeru žrtve paljenice okićeni zidovi sarkofaga izlazim žreci dočekuju osim tmine
ponovno sjaje boje ružičastohrapave ponjave crnila izgubiše pamet osjećam da mi netko u
kutijici zavidi ih nije li to jedan dio mene atrofirani crvuljak slijepo promašeno crijevo gusti
talog zabune svakog stižu čari paske tko to kuca danje svjetlo zanimljiva paleta ja hoću van
ali ne tako naprasno neukusno čvrknuto fuj kad se spotakneš o ljušturu jezgre ljigave li
kombinacije da i ne samo to sirene zavijaju dnevno moranje kućišta i pretinci škripuću vijesti
vijesti vijesti hokus pokus ni galebovi više nisu kao da se sporije obrušavaju jedan do dva
dobro zebnja još može to u pakovanju aperitivima u hladnjak na posrtanje do izlaza u svijet
kakvi su ovo tuneli zacakljane plohe kritička rasvjetna mjesta ovdje umorni sigurno ne
dolaze na izlet hladno je vani zavijaju pristali psi s kristalnih lusteru pada snijeg ne vidi se
tko je rukovodilac pahulja a tko samo memorijalni prosjek tako je lagano zamijeniti jabuke i
pršić a i kvake ulazeći izlazim pristižući sustižem u sjevernom dijelu mozga pobuna izdrži
sarkofag je neugodni suvenir a kutija intelektualna sramota jezgra katastrofa eona
kontejneri puni promašenih nacrtu samobičevanje i sauna elastična brezovina na pomolu
znamenje opomene ali ja više ne ležim na podu ja letim letim bez bijelog plašta zakučasto
kiselinski ružičastohrapava plahta opominje čuvaj ruku pazi nogu miševi nailaze s litica
strmih automobila puštaju oči i repove grickaju lim prednja stakla već sukobi a još nisam ni
pomirisao podne progutao jutro pročitao novine salve podataka sručuju se na jadne glumice
i obespravljene kandže i torbice aligatori na mostu igraju znamenite kartaške igre što radi
gradonačelnik a što pripadnici brze akcije ništa ništa nad mostom opet pliva sarkofag

nemoguće tek si se izvukao netko opet pravi uzburu sudbine poteže prljavu prošlost što misle ti kiflići u bijeloj kavi nadmeni napuhani a jok prijatelji moji pa nismo na sajmu zamisli kompletna špijunska katedra manipuliraju masama rekao sam središta nema ni medalja za zasluge eh i sjećanje brzo kopni u kočiji svakodnevnog kursa devize tlapnje neće pa neće prestati ja biti umoran oči popuštaju ne mogu više opisivati zar će opet uslijediti priviđenja maskenbali kazalište lutaka ne želim ponavljati ponjave udvostručiti jezgru ne ne ne bobice ne kvržicama ne neravninama hm bareljefi i moderna vremena ne ne i ne hoću boje široke vratnice makar i šokove u grmlju glupost na glupost obrađujte lijehe dobar rast u proljeće u zimu svrhoviti namještaj oplovite more tko se zbuni njemu prva nagrada udahnuti izdahnuti to je najpravedniji krug života i smrti kocke i broja bacajmo kocke u pro hladne kanale turističkih gradova tufnice i zvečke za svu djecu podmorja a ja znam da više nikada neću morati pljunuti u ovalno ždrijelo prividne jezgre radije ću maštati o političkoj prozi o neboderima na ušćima velikih rijeka hi hi hi hi listati mineraloške zbirke posjećivati brojne nepoznate bolesnike u bolnicama poklanjati im po kilogram mirišljivih naranči nježnih mandarinki žutih banana činiti monstruoza djela na motociklu u uvijek obližnjim parkovima gledati televiziju hi hi hi što sve ne u klancu konjanik bruka svoju struku ništa nova prokleta jezgra ubit ću je u uhu i na bubnjiću dokle će ona uništavati moju karijeru ja sam se probio čekaj malo vidim danje svjetlo mutno obeshrabrujuće jesen neprekidno jesen kako to depresivno zvuči ipak mlado vino trpki sir rajnski rizling čuvene poštapalice gricka mlađeg i tako dalje klitoris jeseni čuvajmo autostradu od nametnika od napadača i odmetnika neće ona moju karijeru ja nju lancima ravno novim iz trgovine za guliti poparenu krmaču pred praznike na fakultetu gozba dolazi princeza sretan sretan nisam više na dnu crne kutije nema artista nema modela samo pitoma jesen u raketama iz samopoštovanja odrasli inženjeri vole dobre igračke efikasni slatkiši ah sjetio sam se moje ime je boris bravo pa ja sam izvan vlasti nepostojećeg središta da to je uspjeh ako uopće postoji hi hi hi pamet u glavu borise nije ovo akademija znanosti i umjetnosti a ti nisi akademik kokosova palma svršno drvo mlaki oblutak južnih mora još malo nema sarkofaga nema kiseline gle pa ti si na krevetu kraj tebe prozor a u prozoru jesen kao i obično njen svod koji piše uzaludnost njeno kopile trulež njene slabosti tvoja nutrina ja sam ti si on je mi smo vi ste svi smo tu si bez galebova a zašto krpež svaštoteke svaštara i to se naziva duša tragovi kiseline ipak ostaju nesvodljivi na bilo što drugo ja clown ja boris može biti slučajne oznake kiselina barem trag neka mrlja neko slovo slučajna gesta slučaj slučaj sjećanje na neponovljivi prizor guranja glave u praznu jezgru ipak si se probio kiše crnih metaka bombarderi sloma zagađena atmosfera crne kutije prekoračio si izbjegao zamke noći ali ništa nisam saznao o sebi puzao sam kao pseto njuškao tražio kao i prije u prsima me škaklja veliko x šuti sretniče barem si

se straha oslobodio da ali sada sam blaziran kao aristokratska kurva svega mi je dosta prihvaćam svijet samo postrance živim za sebe glavni opći cilj komunalije i zdravstvo gle stvarno krevet a gdje su ostali sigurno na doručku terapiji hm gledaj gledaj časna riječ ima izgleda da se vratim što je tu je u društvo ja sam izopćio njih ne oni mene muckasti budalaste trešnje mene voćni vrhunac što ti je nauka i politika pazi joj ne odiži se još si slab tko zna koliko je prošlo dana mjeseci godina polako i kad se vratiš igray se nezainteresiranog promatrača gledaj gledaš mumije nauljene glave robote hiperprodukciju balasta stenješ od muke nekako živiš zahvati te ponekad val nade opet čeprkaš ali gdje je ta moguća vlastitost nigdje samo čežnja kiseline odvojena stvarnost čežnja profinjenog alkemičara nostalgični miris a tu pokraj ruje rudar žudnja ali ne možeš više tri sarkofaga su sasvim dostatna za tvoj slučaj opet slučaj hi hi hi vidi mi palac čudan je kao da nije moj zapravo mogao bi biti svačiji ali ne izjeden je malo kiselinom to je onda moj ja sam ja što to znači možda kitnjasti vrančevi vjetrokazi na glavi počasna kukmica vjetrogonje nema veze samo da se malo pridignem imam nekoliko furioznih planova prije svega tražit ću opet preludin možda bijelo štene bude pravi frajer karitativni čovjek pun srčane napetosti za mene za mene i moje male potrebe ako nema preludina neka da bilo koji amfetamin da samo ne librium ne ne ne ne neću librium čuješ tako je o lily a ako mi ne izađe u susret onda ću ukrasti drogu za vrijeme terapije hi hi hi dok sestra martina otiđe piškiti hi hi ne vidjeh već dugo toliko genijalnosti na jednome mjestu tu tu tu to glumim automobile koji voze kao da mene bambija cvjetka i jevrema uopće nema da li će oni razumjeti ako im ispričam ono o jezgri i crnoj kutiji oni su čak vrlo zdravi momci evo ga evo upravo dolazi zdravo jedan galeb ništa strašno ne tek dašak zebnjice ništa jako depresivno nego onako više milozvučno polukarakterno neprikosnoveno ako baš hoćeš znati i kome sve to treba eh da je malo šampanjca pregršt smokava jedan stručak kobasica pa sve u vaz u ukrasi dolazak poškropi laticama put gdje tetura povratnik gdje se dešavaju velika psihička djela ja sam samouk a soba 36 sada je prazna i jezgra je bila prazna uvijek je nešto prazno bez suštine bez soka bez biti bez vitkih stupova poškropi laticama latice daj daj još sam umoran nemam kondicije a povratak tek počinje he he he znam brzo će i završiti nema kod mene simo tamo eh da je pregršt šampanjca pa stručak soli stvarno sam umoran jezgra koje nema umara da stručnjak soli baby puder soli soli soli

*sjemenke povratka
(žute bobice)*

19.

(...primijetili su da se Clown miče, da počinje živjeti na vidljiviji način. U sobi Doménikosa Theotokópoulosa ugođaj je poprimao užurbaniji ton. Bijelo Štene je češće dolazio, katkada s asistentom, a ponekad i sa studentima koji su ozbiljna lica buljili u Clowna prisjećajući se slučajeva opisanih u ozbiljnim udžbenicima...)

Jevrem mi je kasnije pričao o svemu; osobito je naglasio da sam u stanju nepomičnosti proveo dvadeset i osam dana, a u stanju djelomične ukočenosti devet dana. Između ostalog, Jevrem kao Jevrem, diskretno mi je stavio do znanja da nije mogao izdržati bez naših noćnih pustolovina pa je Bambi silom prilika postao njegov ljubavnik... ali ako želim, ako stvarno nisam ljubomoran na Bambija, on će mi se rado opet staviti na raspolaganje. Objasnio sam pustopašnom nogometnom stručnjaku kako sam se izmijenio, kako je period putovanja ostavio neizbrisive tragove u meni i kako sam sada sasvim drugačiji čovjek; o metamorfozama povratka nisam mu htio ništa govoriti. Ništa od toga Jevrem ne bi shvatio. Bi li on uopće mogao pojmiti razliku između sloma i proboja, između putovanja i povratka, između jezgre i crne kutije, a o žudnji za potresnim bojama i šumskim grčevima da i ne govorim. Radije sam skretao razgovor...

Clown, Bilješke obične

Onirički bubnjevi

Bam. Bam. Ubrzane palice skakuću po nategnutoj mahovini prozora. Ludički bongo, bongo. Bum. Bum. Bum. Vrapčić leti drvoredom živživkasto. A ja, Clown, raspoređujem udarce povratka. Razmaknem žbunje, lijane, visoku zapletenu travu, mrtvozelene povijuše: proplanak obasjan s petnaest tisuća luksa. O, ljudi ebanovine, izvadite svoje masne palice i lupajte ritam Orinoco song! Oni stvarno vade. Gle, u slivu surove rijeke čujem bum, bum, bam, bam... žuta bobica prska pločaste sjekutiće, a televizijske vrpce vijore reakcionarne zastave: crne sa bijelim poljima, nizinskim kvadratima gdje plantažeri uzgajaju onirizam; bam, bam, videodisk pada na moju bolesničku postelju... vrtim ga na ekranu. Scene

poslastice: Bijelo Štene stoji na sredini jednog ogromnog bam, bam, a kanibali ritmički udaraju palicama; sve bliže su glave palica, crvene i blještave bubnjaju mesožderi ritam, u bijelom ogrtaču primarijus psihijatrijske bolnice moli milost sklopljenim rukama: molim vas, palice lijepe, palice dobre, nemojte me udariti u čelo, nemojte, nemojte... ode mi titula dovraga, nemojte! Glavni ljudožder bam, bam, naređuje svojim bližnjima da sviraju Smrtonosni bongo, jer, kaže, nema milosti za ludu štenad. Bližnji radosno gledaju svog masnodebelog vođu i počinju žestoko bubnjati popularnu melodiju, takozvanu kompoziciju predjela. Trideset i šest crvenih glavica bam, bam, bam, bam... spuštaju se ritmički po čitavom tijelu Bijelog Šteneta. Nije stigao ni pisnuti, do kraja kompozicije bio je mrtav, a njegovo smrskano tijelo ležalo je razbacano po napetoj koži bubnja, razbacano u slasnim dijelovima. Glavni ljudožder priđe prvi bam, bam, i vladarskom kretnjom maši se srca poprskanog krvlju. U pobožnoj ritualnoj tišini zagriže pulsirajuće tijelo srca bam, bam. Žvačući sočnu pumpu, polako i očito znalački, iskežen i radostan dadne mig svojim bližnjima bam, bam, bam. Antropofagi odbaciše palice i u elegantnom trku rutinski na brzinu požderu slasne, izbubnjane dijelove Bijelog Šteneta. Bam, bam, pada mrak na proplanak. Gole seoske djevojke posjedale oko bubnjeva, guraju vibrafone u ušne školjke i vibratore s tri brzine u plodna crna međunožja. Lijane i povijuše njišu se u ritmu bongo-strasti, a vrapčići preludiraju kljunčićima po nategnutoj mahovini prozora. Bam, bam, bam...

*Mekane niti pamuka
(histerija)*

Nekoliko tisuća ljudi slijeva se u široki prozorski okvir. To je vrapčiću neugodno. Više prostorno neugodno nego nekako drugačije. Njemu je potrebna publika. Pikantna. Zvečeći šarm. Na izlizanoj ploči šanka. Krigle piva jurcaju s kraja na. Ja sam Clown. Da. Otkud vam pravo da gledate moje domaće kronične grčeve u koljenu, moju pjenu oko ustašca, žnjav-žnjav, moju zbirku umanjenica... sve ću pohraniti u Londonu, centru kapitalističke pornografije, ako se tako može reći. naslage pjene na glatkoj fotelji piva. pustite me, dozvolite mi razgranatu smjesu drveća podvrći oštroj kritici. kakvoj? kakvoj? krigla zanjače stružući. glatki fijuk. ja sam haljina djevojčice. nabor menstrualne podsuknje. pustite me! što buljite tako obvezatno? radije se radujte. da, vi svi. stanovnici jesenskog grba. jer zemlja je žuta užurbanost. žuta kugla urina. žutilom obavijena lopta. ona je ja. ja sam ona. ja. ja. ja. joj. pustite me. pustite! što vi mislite? poigravati se inventarom prozorskog stakla? fuj. fuj! suprotstavljam vam svoje pamučne niti. one opisuju vaš pogreb, vašu negipkost. hrrrrrrr. još

ću lajati furioznu zbrku spojenih prstiju D. Theotokópoulosa kad padne mrak, oh, mrak, mrak mrk, izmaknut ću se i bolnica će pasti na vas. i na mene. i na vrapčića. vi, idioti. uprostiti ste život. upropastili ste vrapca. moje niti. vaše krojačke ambicije. moje niti su mekane, a vaše škare su oštre. vaši automobili su simpatični, hura. ali vaše autoceste nisu. vaše metode su kretenske. mene niste uspjeli uništiti, liliputanci. ja imam snažne pamučne zamke za vas. nisu me uspjeli uništiti vaši razgovori; vaše grupne terapije; vaši budalasti primjeri autogenih treninga; vaše analize snova; vaše transcendentalne meditacije; vaše sugestije, hipnoze, relaksacije, neutralizacije duševnih konflikata... mekane su moje niti. čupkaste. svojeglave. moje malo čedo u mozgu više. smije se stanovnicima jesenskog grba. he, he, izlizana ploča. jesenski šank dvadesetog st. oktoberfestualni cirkus. ljudi-krigle u Münchenu rokću u krilu pivnica civilizaciju piva i kobasica. moje čedo malo. da, tamo gdje su se dvadesetih godina rojile pečinske ideje. o, publiko. zvečeći šarm. tko će me poljubiti u osanjano čelo? hura. hura. a gdje je vrapčić? njega nema. smeta ga publika. fuj. fuj. fuj! trula bolnica. još uvijek dajete povremeno elektrošokove s vanilijom i one arhaične inzulinске kome s jagodama... he, he, mene nećete adaptirati. ha, ha, ja sam neprilagodljiv. mekane niti pamuka, zapravo su vrlo čvrste. fuj. to su moje niti. to su moje pamučne prijateljice. moje čedo u mozgu rado proizvodi čupkave beskonačne pravce. čedo je strašno radosno. kako ih samo suče. dopadljivo. vi to ne znate. vi ste obična publika. a moje čedo ne voli preparirane punjene ptice. ne. ne. ne. vi... odvratne vanilije... odvratne jagode... neću, neću vaše prinudno voće, vaš fahidiotizam... je li tako čedo moje bistro? zamisli kakva pikantna publika! oho. oho. da umreš. da svisneš. šuti, šuti. pustimo tu psihijatrijsku gamad...

ALGE – ILUMINIRANI PSIHOMRAK

*Noćnici
(vježbanje crnila)*

B: – Zar je prošao?

A: – Naravno, više me ne trga u koljenu. Osjećam tek neko kljucanje.

C: – Izvukao se dakle?

A: – Već hrli rukama u stvaralačko sunce.

C: – Ipak, čini mi se da posustaje.

A: – Samo prividno.

B: – Ali... primjećujem... još su mu noge u kiselini, a to znači da se muči... krvava sudbina.

C: – Nije ni nama lako.

A: – Nije.

B: – Nama je ipak lakše, ostajemo nevidljivi. On mora ponovo osjetiti svu ispraznost bijele svjetske kiseline; on mora opet slušati zlokobne krikove galebova...

C: – A mi?

B: – Mi smo u zavjetrini i vježbamo crnilo: A je najnevidljiviji, ti djeluješ subverzivno, a ja čistim jezgru.

A: – Kako je to lijepo-užasno.

C: – Oh!

B: – Vježbati crnilo znači živjeti žute paradokse.

A: – Pusti na miru slikarske štosove.

C: – O, mjesečari, onda vježbajmo...

B: – Važi.

A: – U čaški opet slušam radioemisije.

B: – A meni rebarce pjeva song o dugotrajnoj upali mozga. Volim dugotrajne upale.

C: – Dirljivo.

A: – Preuzetno.

C: – Megalomanski.

A: – Prostosrdačno.

C: – Naivno.

B: – U krivu ste, noćnici. Fantazirate, fantastičari.

A: – Nije istina.

C: – U krivu si ti, a ne mi. Dugotrajna upala nije moguća; barem si to trebao već naučiti.

B: – Nisam imao vremena. Imao sam menstruaciju. Bio sam strašno nervozan...

C: – Svejedno.

B: – Proklete mjesečnice! Prokleta crnilo! Uvijek mi curi tinta. Proklet sam, jer sam zaljubljen u mastilo.

C: – Svejedno.

B: – Tebi je najednom sve svejedno.

A: – Njemu je uvijek bilo sve svejedno; on bi iz govna, ako treba, izvukao ružičastu maramicu ili vjenčanu haljinu.

B: – Takav je on. Tipično dijete anarhije.

C: – O, mjesečari...

B: – Ti si mjesečar... krepani idealist.

A: – On je astronaut. Voli astrofiziku.

C: – O, mjesečari...

B: – Zamisli samo ovo spadalo. Poput lunarnog debila rokće te rokće.

C: – O, mjesečari...

A: – Pusti umišljeno galaktičko zvono. Ne zaslužuje povišicu crnila.

B: – Bravo! Bravo!

C: – O, mjesečari...

Sivo kruženje

hja možda sam stvarno malo ali a oni stihovi podjaruju tko bi uz njih mogao biti
konzervativan pih tako bubnjaju o koricu

u prvoj gredici slijeva
vesela mrkvica raste

otkud sad neozbiljni sadržaji čuj kao vitamini kao brzojavno brzojarno zdravlje turistički
oblici bolje razbiti sunce tenisicom adidas u milijardu i pol primjeraka lokva lokva krenuti
drvoredno lagano uh a ono tu smo zar ne cvrkut pa sućutna elipsa palčevina nego nešto put
u magičnu klopku portir vodoskoci stazice žutofasadna zgrada poskupjele banane prezrivo
odbih razgovor a tko ne bi hodnici hodnici ona tabla ona nemoćna blijeda ima crna jaka
slova mir mir pa pljućneš onako u mimohodu zveči mržnja hodnika to znaš zvečka oružjem
idemo idemo osam sati će uskoro opalio u mislima onu malu potrbuške kako se samo pravi a
vrcka dupetom a on napredni psihijatar kava se puši Bijelo Štene misli tko zna lu lu lu lu
kofeinska struktura pa kaže Clown i tako dalje smiješno još su puno bolji hodnici idemo hoću
sobu Doménikosa Theotokópoulosa da pomognem jelovim daskama hoću da malo postanem
nitko Cvjetko Jevrem Bambi pa kruške i ubijanje tako i odbacivanje što ti ga ja znam a znam
te suncostaje mozga te burleske vijuga zapaprena pisma majci u predvečerje kad sam malo
djevojčica malo Clown malo ono ili ono teško kontrolirani pomaci u erotičkim čipkama
čovjek se rado gubi teško se podnosi razapet je u trodijelnim wc-vezovima zajapurenim
gibanjima crijeva punjenim mjehurima i jogunastim cjevčicama on hoda oh gledaj ga
nevjerojatno kupaonica i nužnik on mora sjesti baš mora i gotovo sjedi sjedi Edip na školjci
nujno i obezglavljeno drk drk što li taj momak misli vrijeme doručka stiže žurno
prestrojavanje zadnji svršni pozdrav misli malo i na sestru Martinu te svjetlucave atmosfere
grupne terapije svašta ništa divna mušica svatko radi što hoće ja ću pismo djevojci Maci
predstaviti ću se kao doktor stručnjak za psihovaginalna istraživanja to bi moglo uspjeti eto
tako eto tako samo pisati onda roj raja mušice pogledaj poklisari pisaca prisustvuju pisanju
piknute piknjice pisaljkom po piknji tu se ništa ne može čisti nepatvoreni usud mošta mladog

vina pi pi pipi duge čarape jesenska poliklinika svijeta večer voćne sudbine jer tu je bacanje kocke a ne samo to i to slučaj ili ne upleteni bršljan matematike oči sokola oči očne kolutave jagodice i te kocke šestice dvojke smušene radosti bacanja to bi kao život bilo pretapajući rez u radikalne snove posljednje večere gledaj slušaj kako njušim odluku čekića da udara čeone kosti kamiona on sabire čudni stres lima ništa ništa pardon samo naprijed koliko toliko ništa zato kako već hoćete tu žučkaste probojne silnice ili proboj ili ništa ili-ili fiat fiat proboj još uvijek mogu odlučivati gdje ću instalirati neuroze tipa-tipa-tapa gdje ću smjestiti uvodnu membranu i grčenje šeste noći pa to je bila ludnica stvarno ako nije nepomičnost jutra dobra čudna loša nepomaknutost raskvašene ceste neprohodni puteljci slušam naborane oglase putovanja o Clown pipkavo prodiresh bez otvarača bez alata nema obrta u tamno kako kako spuznuti nestati gravitiraš ludim zanošenjem otvaranje jezgre neka bude tako a ono praznina crvi ništavila pljuješ i odlaziš teško ali kipti snaga sebe nazivaš učitelju otežale ideje učini mi pristupačnim igrivim o učitelju učenice žvači sjemenke povratka mnoge žute bobice ne nećeš dobiti hipervitaminozu bam bam onirički bubnjevi pusta je zemlja raste neko kržljivo asistentno granje mali grmuljci pune žlice milja obilje nara klimaš se kroz to čitaš histeriju predice mekane niti pamuka izvedeni vježbači crnila bolnica tko suče razgovore tko potiče opoziciju lizači plamena liznu u moje ruke savjest sjećanja povratak sočne bobice nadanje nada žuto kućište nada bobice plodni glasovi sivo kruženje

Potresne boje

U auli, čudan i bogat, na drvenoj klupi sjedio je posjednik potresnih boja. Studenti su prilazili šutke i pružali svoje žedne, čvornate, suhe ispucale ruke. Željeli su boje. Posjednik je svakog pomno zagledavao u lice; ako bi primijetio da dotični nema talenta, da nije dobro umio oči, onda ga je slao na obližnju rijeku gdje je ovaj morao meditirati čiste umivene plohe na površini tekuće vode. I ne samo to. Dotični je morao pronaći talent u protjecanju, ugrabiti ga umivenim očima i donijeti na uvid posjedniku potresnih boja. Ako bi posjednik osjetio kolebanje talenta, ako bi vidio ma i najmanji trag poroznog tkiva, kandidat je bio surovo odbijen. Odbijeni su odmah umirali, a oni rijetki koji su prošli testove radosno su trčali svijetom s pribavljenom potresnom bojom u mozgu. Žudnja je ozarila njihova gorljiva blijeda lica, jačala slabunjave ruke, prožimala grčevitu spremnost za boju. Žudjeti boju, svoju boju, značilo je isprva žudjeti sve boje, u početku tiho, mudro i oprezno, lukavo koloristički poput kameleona, a onda sve jednobojnije žudjeti sa što manje nijansi, žudjeti studentski suhim ispucanim rukama zabijenim u mozak, posjetiti posjednika potresnih boja...

pa to su moja sjećanja, ovo je bolnica, a ja sam Clown, Boris Clown. kako samo glatko mislim. sjećam se, da. i ja sam otišao posjedniku u aulu. zatražio sam svoju boju. pogledao me je pomno u lice i oči. u izvinutim obrvama očitao sam zadovoljstvo, a u narednom trenutku i zapanjenost: shvatio je da sam ja on.

Opsesija grla u grotlu

Ljigavo područje odiše prividnim mirom, a u debelim hladetinastim sluzokožama grotla čuči masna gruda grčenja. Clownovo grlo opsesivno grli grlatost; opsjednuto guče grlica predložak povratka punog govora, a grlo, grlo glogotanja, grlo grgljanja, grlo grušanja, grlo gušenja i grlo grla grli grubu hrapavost mučnog, glasnog izricanja čudne rečenice: Ja mogu postati ja.

Euforična pretapanja (halucinacije)

ugrizi žutu bobicu, Clown! možda izleti žmirkav vrabac. tako kažem sebi. rekonvalescentu treće remisije. to je ludo infantilno vrijeme koje stišćem u svojoj slabašnoj dječjoj ruci. to je vrijeme vitamina i ja ga srčem. posrkanе naranče bacam kroz prozor sobe 36. kroz prozor sobe Doménikosa Theotokópoulosa jesen vraća sve što sam odbacio. podla jesen. ali ne može smesti moju opojnu strogu radost. radostan sam jer dopuštam sebi šetnju drvoredom. Cvjetko se čudi i maše bolesnim maskama boje vapna, a Bambi i Jevrem tek uvježbavaju ustanak protiv betonske psihijatrije. idem, idem. batići, udaraljke tvrde glazbe, udaraju žute pločice u zvučna čela zvonike psihe, a ja žudno sišem muzički sok dobrog izleta. kesteni šapću šašave fluidne skice labirinta: pronađi svoju nit. posprdno se smijem... zar okoštale crte zamršenih prolaza mogu pojasniti ili oslikati glavnu stazu kojom bi netko prošao... ja sam našao svoju nit. posprdno se smijem... zar okoštale crte zamršenih prolaza mogu pojasniti ili oslikati glavnu stazu kojom bi netko prošao... ja sam našao svoju nit, otvorio sam jezgru, shvatio prazninu i produžio naporno dalje. svi mi možete puhati u uho sablažnjive vjetrove, sablasne skice sumraka; možete napuniti moje širom otvorene oči čudesnim pitanjima o životu i smrti, ali već unaprijed vaša je marljivost osuđena na neuspjeh, jer sada... poslije svega... imam svježije brdo u grudima, a moja duša je ozonski zelena i ne prokišnjava; ona je jarosna kvrga bez vremena, psihedelični spektar mnogih odlazaka i

dolazaka, nedodirljivi kristal... vi tu ništa ne možete. moje skice su bolje. traju u teško prenosivim vinima, u žućkastim kućistima... evo jedne s ljetovanja: klobučasti oblik surove meduze darne me u nadlakticu. brzo isplivam na opustjelo sumračno žalo i strašno se naprežući pogledam u bubreći otok na koži tiho, ali temeljito psujući. bol žacne čak u peti lijeve noge. prelije kuckanje života nepoznatom snagom. ili skica besmislena brda: bio sam tv-spiker. jednog dana najavljujući najgledaniji termin iznenada sam načinio pauzu i rekao milijunskom gledalištu vi ste svi idioti, a da se kasnije nisam mogao sjetiti što me je potaklo na tako nesmotren i po karijeru spikera poguban čin. naravno, odmah sam dobio otkaz, a kasnije je smijenjen i moj šef. ipak, strašno sam se radovao kad sam doznao da je mnoštvo gledalaca pismima, a i telefonom izrazilo zahvalnost što sam im tako oštro skresao istinu u lice... da, moje skice su bolje. ja uvijek kažem da sam neuhvatljiv. možda je to utjecaj one kompozicije *brza podmornica* ili utjecaj nimfomanie veritatis, tako da ste osuđeni već unaprijed. možete me cimiti kao lutku na nevidljivom koncu... to je kao da ste dirnuli ništavilo ... stići će vas moja zelena duša; ozonski bubnja puls, svi znatiželjnici bit će ubrzo ugušeni kiselom pjenom koju obilno luči nedodirljivi kristal... ja sam opasan dječak, u zjenicama krijem bijelu zasjedu za primarijusa, milujem blaziranom rukom kovrčavo štene. ovo je veselo mučenje, a lučevine kristala nadahnjuju povratnike jer oni grizu žute bobice. ugrizi bobicu, Clown! gric-gric. što osjećaš, što vidiš? osjećam jesen, opasnost i strast radosti, a vidim vrtnje nebrojenih filmova. volim celuloid. tako je stvaran, opipljiv; priča grčevite priče o dvadesetom stoljeću, naročito o kraju tog stoljeća. gledajući ja živim. svježije brdo u grudima snažno lupa. zelena os ozona strmoglavce prianja uz žive slike slatkastog dima; to su mirišljave slike, mirisni zvukovi. mirisave slike zvukova i mirisni zvukovi slika vibriraju plesne figurice dima. iz malog grotla izrezbarene lulice izlaze tanki sivoplavi filmovi koje požudno čitam i gledam; ima i takvih koje vrtim po nekoliko puta. slatkasti dimovi prekrivaju magličastu vunu ekrana, a jedan takav zove se Mjesečar. privlači me zbog svoje bizarne radnje. sve se zbiva u bazi Zemljana na Mjesecu. glavni junak, stidljivi mladić Pietro Aretino, očito vrlo pobožan, lica zanesenog lunarnim bljedilom često dolazi u žutu katedralu nedaleko od baze. dolasci su prikazani nevjerojatno dugim, fantastičnim kadrovima mjesečeva pejzaža, a tornjevi katedrale kratkim zumovima u svemir. stidljivi se mladić nesretno zaljubljuje u jednu nadnaravno lijepu opaticu koja pjeva u crkvenom zboru. očajan je zbog toga. danima pati, jer smatra da čini neoprostiv grijeh sanjareći o njoj. gotovo poludi od ljubavi. izbezumljenom mladiću i u snu i na javi dolaze nevjerojatna priviđenja, a tlak mu se brzo i skokovito penje. (jedna interesantna inovacija: na ekranu se njegova hipertenzija prikazuje grafički crvenoružičastim pravcima na mliječnoj površini.) on mazohistički trpi udaljujući se sve više od svijeta; uvlači se u sebe, živi mučno svoju patnju.

usrdno vjeruje da je sve to što proživljava zapravo znak božje kazne, a koja ga je stigla zbog nekog davno počinjenog grijeha, ali i zbog ovog koji upravo čini. kulminacija Mjesečara odvija se u scenama Petrovog posljednjeg priviđenja. mladić kao i obično dolazi u žutu katedralu. (režija, kamera... sve izvrsno. u groplanu vidim njegove smjerne i užarene oči. zatim lagani švenk na katedralu... pa još laganije klizanje na tjeskobnu Mjesečevu pustoš...) Pietro ulazi u crkvu i sjeda na malu drvenu klupicu. ošamućen upravlja bojažljivi pogled na čedan zbor opatica koji se lepršavo okuplja oko orgulja. među njima brzo/grozničavo pronalazi izuzetno lice svoje ljubljene i obilno trpi u svojoj nutrini, što mu se opaža na licu kao nekontrolirano grčenje mišića. najednom slika leluja, muti se u žutoj maglici platna. ponovno se bistri. Pietro gleda. živi teško priviđenje. sve opatice drže u rukama male jantarne križeve. mutnožuto blista jantar. mutno svjetluca scena sva u ćilibarnoj svjetlosti; oko orgulja crne odore časnih sestara. njegova draga da znak. orgulje ozvuče prostor. odignuvši tamne halje petnaestak opatica sjedne i raširi noge. na drugi znak Pietrove nesretne ljubavi, a u istom trenu, sve sestre zabiše križeve u bucmaste crne pičke. strašno dobro snimljena scena. zibajući ritmički bokovima zbor žestoko masturbira. izbezumljeni Pietro vidi sebe na drvenoj klupici. vidi sebe kako ga vadi preplanulog lunarnim bljedilom, a on mrkoozbiljan pridruži se zboru. zbornu masturbiranje. energični pokreti uvlačenja i izvlačenja. vlažni jantar cakli užitak. sve postaje žuto. sve postaje crveno. sve postaje crno. sve postaje žuto. jantarno struji zrak. odnekud izlazi kâd i mirisni miris tamjana. kratki pokreti. brze kretnje. križni put jantara. u zanosu zarumenjele opatice klikću: "Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Jesus. Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae. Amen." akustičnim prostorom odzvanja amen. titra jara. tamjan miriše slatko, dahće Pietro. u jednom trenutku svi zakrkljaju: "o, bože!", a u širokoj lađi kipti jantarni orgazam. kamera hvata razjapljena usta, izbečene oči, onemoćale ruke, krhke djevojačke dlanove. najednom prizor nestane. nova scena. nekoliko dugih kadrova. uzbuđene opatice, ispunjene gnušanjem od netom počinjene sablazni, bijesno tjeraju zbunjenog i unezvijerenog Pietra iz katedrale. viču mu da je egzibicionist i masturbant, i da će ga bog strogo kazniti. bježeći ispred razjarenog crkvenog zbora, Pietro jedva jedvice uspijeva navući skafander. izmoždjeni kurac klatari mu se u trku amo-tamo. za njime se vuče trag sperme. žuta katedrala nestaje iz kadra. kamera prati Pietrovo posrtanje, a onda grčenje lica i posustajanje. mladić staje. sâm u mjesečevoj pustoši. zasoptan, zadihan, uništen i skrhan iznutra nemoćno krši ruke. mršti čelo. čini se da intenzivno razmišlja. bore urezuju odluku. lagano diže ruke i skida skafander. stravičan prizor. u potpunoj tišini Pietro se ruši na fini usitnjeni pijesak, mjesečevo brašno. dvadesetak sekundi kamera polako perverzno klizi mrtvim zgrčenim

licem. naglo zatamnjenje. kraj. kakav film! volim psihološke filmove. ugrizi bobicu, Clown! gric-gric. što osjećaš, što vidiš? osjećam jesen, opasnost i strast radosti, a vidim vrtnje nebrojenih filmova. iz malog grotla izrezbarene lulice izlaze sivoplavi likovi celuloida, filmovi... katkada pogledam samo neki odlomak... da, ovo je ljubavni... ovo je špijunski... ovo pornografski... a ovo ratni... gle, zgarište! oveća grupa vojnika. veseli su i žvaču žvakaću gumu. mnogima su zakrvavljene uniforme. izgledaju kao Amerikanci. jedan kaže susjedu: gadno, nema što. onda ga pita: Henry, zašto smo u Vijetnamu? nemam pojma, veli ovaj, možda da ubijamo... ali i to je već dosadno... uvijek isto. nastaje komešanje. dolazi neki tip u crnom. očito svećenik. smiruje vojnike. slušajte, kaže, vi ste poštteni Amerikanci. napravi značajnu stanku. kurvin sin, promrmlja Henry, što sad hoće, ja sam već gladan. svećenik nastavi. i kao takve domovina vas ne zaboravlja. zato sam i došao. hajde da molimo zajedno. i am not religious, poluglasno dobaci Henry. slušajte, vi dobri Amerikanci. molimo se zajedno da nas rat ne iskvari. ubijati morate fair, a ne kao ovi naši saveznici. oni odsijecaju glave, a to nije u redu, nije moralno. ubiti, to da, takav je rat, ali zašto, bogamu, rezati glave i kasapiti tijelo protivnika!? to nije u redu, to je protuprirodno. čujem gadne stvari o vama. čujem da vam nisu dovoljne naše četne flundre i štapske kurve. čujem da silujete žene protivnika, ali i to da među vama ima mnogo pедера. to nije moralno, a i nije u skladu s našom vjerom. Hajde, Amerikanci, pomolimo se sada za vaše grešne duše! svršimo, ne seri, odjebi, mrmljaju neki. svećenik vikne pozor, priprema, sad, i počne molitva. "Hail Mary, full of grace, the Lord is with thee! Blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb, Jesus. Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners, now and at the hour of our death. Amen." dobro je, veli svećenik, nije loše, ipak samo vas je polovica molila. to nije moralno. kad se moli, onda se moli, je li tako. hajde, krenite sada u borbu i znajte da Amerika gleda u vas. vojnici se smiju. psuju. provjeravaju oružje... klink... što ću to gledati. zaista ima svašta u mojoj lulici. dimovi filmova. danas više neću pušiti. samo izleti i šaptanje kestena u svježem brdu, na zelenoj mahovini moje ozonske duše. i radost. o nju se mogu razbiti sva vaša htijenja, podle namjere i sve ostalo što ste iznašli ili tek samo pomislili. radost je glatka kao i usamljenost... nedodirljivi kristal. ona je bjelodani plod mojeg probijanja, onog proboja koji je odjeven bijelim plaštem podnosio obrušavanje galebova; ona je plod modela oćavanja. stoga moja radost nema veze s ekspresionizmom, ona se čita kao nezavisnost zelene duše bez pjege praznog hoda, bez erozivnih mrlja jezgre; ona je plodno ludilo ili ludilo plodova. da, imam svježije brdo u grudima, a moja duša je ozonski zelena i ne prokišnjava. nije mekana, nije plaćljiva, nije romantična i ne traži pravo na nesreću, pravo na poraz, jer to smatra obilježjima trulog središta niske duhovnosti. ona voli tvrde udaraljke, let galeba, a tugaljivo pravo na nesreću prepušta osrednjima. Cvjetko se čudi i maše

bolesnim maskama boje vapna, a Bambi i Jevrem tek uvježbavaju ustanak protiv betonske psihijatrije. idem, idem. batići, udaraljke tvrde glazbe, udaraju žute pločice u zvučna čela zvonke psihe, a ja sišem muzički sok dobrog izleta. kesteni šapću, a ja se posprdno smijem...

Raster mozga

Testirani dio

Takozvani jasni dio rekao je Bijelom Štenetu da sam zdrav, da sam pametan i da mogu kući. S nevjericom ga je pogledao, ali je ovaj uporno dokazivao da je tako. Na brzinu mu je preporučio toplu kupku i obaveznu šetnju: stotinu krugova oko vodoskoka. Jasni dio prihvatio je preporuku, jer mu je relaksacija ionako bila potrebna, a zatim je ponovo zaskočio primarijusa i dokazivao mu isto tako uporno svoju prethodnu tvrdnju o zdravlju i pameti.

Lijevi dio

Takozvani neuhvatljivi dio rekao je ovo: Ja sam na top-listi jesenskih problema, a najviše volim riječ "ultra". Stoga sam oduvijek ultramoderan.

Desni dio

Takozvani perolaki dio govori da mnoge budale ponavljaju kako živimo u apsolutno nesretnom svijetu, a zapravo stvar je samo u tome da moramo težiti svijetu apsolutne sreće. Povremeno dodaje da Zamjatinov antiutopijski roman Mi možemo svrstati u kontrarevolucionarno djelo. Naravno, kako reče, on je za izgradnju "čvrstog lanca" psihijatrijskih bolnica u svakoj zemlji, kako bi se onemogućila djelatnost onih koji se ne mogu uklopiti u opće ciljeve izgradnje sretnog svijeta.

Anarhistički dio

Takozvani konstruktivno-rušilački dio rekao je sljedeće: Zaista smo nepraktični. Uklanjanjem posljedice ne postizemo ništa bitno, a problem i dalje postoji. Zbog toga i nije baš neophodno ukinuti duševne bolnice. Treba ukinuti Zemlju kao uzrok, odnosno pretpostavku takvih institucija.

Strasni dio

Takozvani duševni dio lucidno kaže: Ja imam divne igračke i ja ću s njima kroz zid.

Teorijski dio

Takozvani filozofski dio konstatira da je čovjek društveno biće, dakle političko biće ili biće prakse, te mu je prema tome mozak strukturiran bitno ideologijski, odnosno metafizički (sic!).

Magijski dio

Takozvani očaravajući dio izražava se preciznom formulom kratko i jasno: MC/2XBS/AV1+4-F8/39878%/, to jest 2 REPATICE MIGOLJE ORBITOM S16.

Religiozni dio

Takozvani biblijski dio mirno predlaže: Jedite i pijte.

Vrtoglavo tijesto

u znoju lica svoga što prije iz magične klopke van van van mijesi prazne čahure bolničkih fusnota ovo me podsjeća na erozivne psihomrlje ne nije ovo suncostaj mozga ovo je kretanje zelene duše svježe grude nježno me grebu grablje sna i jave беру te sanjarske plodove tko je jak ja u svakom malom žutom kućištu u svakoj maloj žutoj bobici a prije nije bilo tako lamataju povratničke halje spasa a ti si on koji je bio i noćnik i jezero i opna on takne sudbini skute naravno a na šanku trojica četvorica nije hitno nije hitno nije hitno nije hitno nije hitno nije hitno čitati čitati čitati čitati kako preskače igla nikako i to je ono loša ploča magnetoskopski zbir čuda za umobolničku prozu i nagrade i svašta iz magične klopke van van ciao cvjetko ciao bambi ciao jevrem ciao arhitekti psihe ciao magarac mene zvati u literarnu sekciju književne večeri soba 41 a putovanje a izleti a proboj a sjemenke nikom ništa idioti samo tako otkud muze muzu sam bog će znati kakvo je to magično kazalište čije su to figurice i otkud dolaze vukovi mazno bilje stepe šiklja kroz otvorena vrata spoznaje i tu nam puštaju debile balone tijesni disco sound za male djevojčice praznoglave okice kečkice lijepo gle mene odiseja na dobar brzam fuk da priznam da ću vam sve priznati priznajem da nema suncostaja ovo je divan falsifikat u trku bio sam shizofrenik sada jesam-nisam bit ću neću to samo ja znam ne znam za malene čitateljice malog princa jer će rijeke i dalje teći curiti kao zavist i žuč kritičke peruške prašinari zar u tijesto umiješani smjesta kako vi možete ocijeniti djelo hljeb nabubreni krušni oblik da bilo kada on se ugrizao za prsnutu bobu debeložuto meso krajnosti a nije li tako padao kao neki pljusak jesenja žetva kiše rominja sjećanje na ekranu zrnje pljeva svijeta ugrizi se ugrizi se ugrizi radije bih se šćućurio u ušnoj školjci one koja odlaže još mokre skije ali neću naprezati mozak kilavi raster svijetli na obroncima žudnje a ona pali rubove tame kao zalazak mučnih godišta ili

onaj koji zanovijeta poskupjelim bananama ispred žutofasadne zgrade da vidimo brzo uspinjanje hodnici hodnici na ozbiljnoj ploči caruje mir s vama van van iz magične klopke zamke stoljeća zaigraj palčevinu sućutnu elipsu hodaj mirno rasprostri krila drvoreda plijeni pažnju pozdravi vrapčića *gdje je, dođavola, ne vidim ga od drveća* ciao bijelo štene nisi shvatio čak ni moj bioritam a kamoli žudnju za i žudnju zbog pogledaj kako tvoji sueksperimentatori u moj ležaj smjesti kravu i tele šareno pa neka teče tečevina mlijeka pij kržljavi asistentu ihtiologu da li sam pljunuo u tebe i na mirnu ploču zatvorsku tablu ha a koliko me nije bilo čekaju izrezbarene lulice a ne onaj tvoj librium kurvo napakostiti uništiti obračunati zatomiti sve potrebne infinitive a zašto zbog života u sjeni u časti plitke plitice u čemu u vremenu mijesim tijesto vrtoglavo tijesto požude za suprotnostima lulica dimi slatkasti prostor jasnoće i barem je jasno da ništa nije jednostavno čekaju me izrezbareni sivoplavi dimovi izvinuti uvis kao upitnici zemlja zrak taj oprezni šumni grgut film po film prava vožnja nikuda nikada žuriti za svježom grudom proširenih ponosnih prsa nemaš nema grablje profita imaš bezgranično žaoke pitanja krvave rupice i glavom misaono kroz bedem s druge strane van van van iz magične klopke koliko puta grlom naprijed u znoju lica svoga kaplje nezaustavljivi intelekt magijske križeve blatnih putova hrle konjanici smisla sapi brekću brzinu fijuuuu ulaznice za vjetar su skupe i nepotrebne to treba znati to treba znati to treba prepoznati u fijuku vrelovoda taj srne čekić menstruacije i simbol napretka u jagode u jagode sjetve u mirisne žetve mjesečnica srpolikih planova grudobrana zelene razlivenosti u opijenim načvama svijetli brašno-sitost i brašno-svrhovitost pjev grubosti nemoj šamarati jagodu točkaste marame stida u stidljivost u naporu zla i ptice čovjeka i kamena čovjeka i lulice čovjeka i teškog mirisnog dima brzih batića slušaj lupa žudnja budi žustar ali ne suviše dugo čestar čeka fijuuuuuu ulaznice za vjetar grčevito vježbati ostajanje van iz magične klopke van takooooooooo vježbaj razvlačenje usana za osmijeh smij se jeseni zavoli besmisleno žutilo i žudi šumni šum sebe cijeloga jer si bujno raso raslinje želja sveprisutnosti čežnja šume i šum protjecanja žubor propadanja vesela buka tuge vrtoglavo tijesto psihe i svagdje zaboden stoji tvoj naslov

ŠUMSKI GRČEVI

20.

Oho!?!

Mačji šum tenisica. Mirno podneblje drvoreda i osjećaj snage u nogama. Clown je hodao ne zastajkujući. Drveće razigra sjene na njegovom čelu.

Autobusna stanica. Clown stoji u lokvi, a umnoženo sunce titra na površini. Dolazi autobus.

* * *

“Moram napisati, obećao sam i sebi i drugima. Zamisli, kakav razlog! A ako ne uspije? Ma što, nije važno, važno je nešto drugo... moram uspjeti... eto, već imam naslov... *Clown*... i zamisao prvog poglavlja.”

* * *

Clown mirno odloži izrezbarenu lulicu. Zamišljen, ludo sabran oko svojih ostvarenih točaka, sporom kretnjom privuče jedan list papira i crni flomaster. Dugo je promatrao bjelinu prazne plohe, dok je noć ljuljala grad u svojim pohotnim tihim raljama. Čekao je. Ukočen i napet. Samo su njegove zjenice grubo i željno svrdlale bijelu prazninu. Dugo, dugo... A onda, u halapljivom srhu baci se na papir i crnim flomasterom zagrebe velika crna slova: NAUČIO SAM VOLJETI SVJEŽU GRUDU I NEDODIRLJIVI KRISTAL.

Milko Valent

Rođen 1948. u Zagrebu. Prozaik, pjesnik, dramatičar, esejist i kazališni kritičar. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao filozofiju i komparativnu književnost. Suradnik stotinjak časopisa, magazina, novina i mnogih radijskih programa te brojnih internetskih portala. Zastupljen je u dvadeset pet antologija i trideset šest domaćih te inozemnih izbora i panorama poezije, eseja, proze i drame. Nastupa u zemlji i inozemstvu. Brojni njegovi tekstovi prevedeni su dosad na trinaest jezika. Također je, između ostalog, na njemački jezik prevedena knjiga proze *Nježna palisandrovina*, na francuski, poljski i mađarski drama *Gola Europa*, na makedonski roman *PlayStation, dušo*, na njemački izbor iz knjige poezije *Tihi alati*, a na engleski jezik radiodrame *Tinta u oku* i *Neonski rubovi*, priče *Interkontinentalno drhtanje*, *Djevojka i bicikl* i *Jazz za Aishu* te drame *Gola Europa*, *Ground Zero Aleksandra* i *Bordel divljih jabuka*. Dvije drame, dijelovi dramske trilogije *Zero* (*Gola Europa* i *Ground Zero Aleksandra*), nagrađene su 2000. i 2002. trećom i prvom nagradom Marin Držić. Na 19. pjesničkoj manifestaciji Croatia rediviva 2009. nagrađen je za svoj dotadašnji doprinos poeziji Maslinovim vijencem. Za pisanje romana *Umjetne suze* dobio je jednogodišnju stipendiju Ministarstva kulture Republike Hrvatske 2005/2006. Nagrađen je 2014. Nagradom Vladimir Nazor za roman *Umjetne suze* kao najbolje književno ostvarenje objavljeno u 2013. Taj je roman također bio među pet finalista nagrade Tportala za najbolji roman u 2013. Sva elektronička izdanja drama objavljena su na internetskom portalu *Drame.hr*.

Objavio: *Carpe diem* (teorijski eseji, 1979); *Leptiri arhetipa* (poezija, 1980); *Zadimljena lopta* (poezija, 1981); *Koan* (poezija, 1984); *Gorki deserti* (proza, 1985); *Ordinacija za kretene* (proza, 1986); *Clown* (roman, 1988, 2008); *Erotologike* (teorijski eseji, 1988); *Totalni spol* (eseji, 1989); *Slatki automati* (poezija, 1990); *Erektikon* (poezija, 1990); *Al-Gubbah* (proza, 1992, 2006); *Rupa nad rupama* (poezija, 1995); *Plava krv* (poezija, 1997); *Vrijeme je za kakao* (proza, 1998); *Bubnjevi i čipke* (drame, 2000); *Jazz, afrička vuna* (poezija, 2001, 2007); *Neuro-Neuro* (poezija, 2001); *Eurokaz : užareni suncostaj* (kazališne kritike, 2002); *Fatalne žene plaču na kamionima* (roman, 2002); *Nježna palisandrovina* (proza, 2003); *Vrijeme je za kakao* (proza, audio izdanje, 2003); *Demonstracije u jezgri* (poezija, 2004); *Isus u kampu* (proza, 2004); *Der zarte Palisander* (proza, 2005); *PlayStation, dušo* (roman, 2005); *Zero* (dramska trilogija, 2006, 2008); *L'Europe nue* (prvi dio dramske trilogije *Zero*, 2007); *Tihi alati* (poezija, 2008); *Kaos* (dramska trilogija, 2008, 2009); *Paučina* (roman u nastavcima, 2008/2009); *PlayStation, dušo* (roman, audio izdanje, 2008); *Iskustvo praznine* (poezija, 2009); *Umjetne suze* (roman, 2013).

Drame i radiodrame: *Plaidoyer po pički* (drama, 1979, 2007); *Higijena mjesečine* (radiodrama, 1987); *Zelena dolina* (radiodrama, 1991); *Neonski rubovi* (radiodrama, 1996); *Ink in the Eye* (radiodrama, 1998); *Tinta u oku* (radiodrama, 2000); *Bubnjevi i čipke* (radiodrama, 2000); *Gola Europa* (drama, 2002); *Bordel divljih jabuka* (plesna drama, 2002); *Danas je Valentinovo* (radiodrama, 2003); *Ground Zero Aleksandra* (drama, 2004); *Sarajevo Blues* (drama, 2005); *Nema više Apokalipse* (drama, 2006, 2009); *Mala klaonica nježnosti* (drama, 2007, 2008); *Sarajevo Blues* (drama, 2007); *L'Europe nue* (drama, 2007).

Izbor prijevoda: *Zelena dolina* (radiodrama, slovenski, 1996); *Ink in the Eye* (radiodrama, engleski, 1998); *Poems* (poezija, engleski, 2004); *Der zarte Palisander* (proza, njemački, 2005); *Coitus reservatus* (esej, mađarski, 2005); *Nocne paznokcie, opowieść o miłości i śmierci* (priča, poljski, 2005); *L'Europe nue* (drama, francuski, 2007); *Rauch* (proza, njemački, 2008); *Deset pjesama* (poezija, mađarski, 2009); *Naked Europe i Ground Zero Aleksandra* (drame, engleski, 2011); *Goła Europa* (drama, poljski, 2012); *L'Europe nue* (drama, francuski, 2012); *Meztelen Európa* (drama, mađarski, 2013).

Biblioteka Online

knjiga 46

Milko Valent

CLOWN

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2008 **Milko Valent**

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2008, 2015

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Jerome Moreaux – Fotolia.com

ISBN 978-953-6924-81-3 (HTML)

ISBN 978-953-7669-94-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-7669-95-9 (PDF)

ISBN 978-953-7669-96-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Izdavački centar Rijeka, Rijeka, 1988.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.**